

*"Kötelező olvasmánytá tenném 500
millió európai polgár számára!"*
Földi László
titkosszolgálati szakértő

LAURENT OBERTONE

GERILLA

**FRANCIAORSZÁG
VÉGNAPJAI**

LAURENT OBERTONE

GERILLA

FRANCIAORSZÁG UTOLSÓ NAPJAI

Kárpátia Stúdió
Köröstárkány-Kápolnásnyék
2019

Azoknak, akik nem értik.

Mottó
A regény szabadságát gúzsba kötötte az élet valósága

ELŐSZÓ

Egy író számára adott a lehetőség, hogy tetszőleges jövőbeni környezetet teremtsen. Amennyiben az idő múlásával a „valóságon túli világ” a szürreális mégis reálissá lesz, beigazolódnak: nemcsak művészi, de írói érzékenység is létezik. Mert egy tehetséggel megáldott író, bár nem rendelkezik látnoki képességekkel, mégis olvas az adott kor jeleiből. A jelekből, melyek most is körülöttünk vannak, csak fogékonyság kell az észlelésükhöz, és kellő ismeret a dekódolásukhoz.

„Gerilla” azaz „Franciaország utolsó napjai” című regény egyértelműen foglal állást korunk stratégiai kihívásával összefüggésben. A könyv egyes részleteiben már hétköznapi, nyers valósággá vált fikciói, melyek átszövik a párhuzamosan futó történeteket és Franciaországon túl egész Nyugat-Európában igazsággá válhatnak. Mert, ha változatlanul alakul a jelen, és állandósul az a válsághelyzet, amely korunk Európáját jellemzi, akkor nem pusztán Franciaország, hanem kontinensünk vég-óráiról beszélhetünk. Egy író számára adott a lehetőség, hogy bármilyen jövőbeni környezetet teremtsen. Nekünk viszont egyre kevesebb eszközünk van annak megakadályozására, hogy e szürreális vízió valósággá váljon.

Rendesen ajánlani szoktak egy könyvet olvasásra, én a Gerillát kötelező olvasmánnyá tenném 500 millió európai polgár számára.

Földi László
titkosszolgálati szakértő

1. NAP

1

„Amikor az ég ködbe boruk egyedül leszel”

(Ovidius)

LA COURNEUVE, 17.00 ÓRA

Ebben a lyukban emberek éltek. A „barbárok” ahogy magukat hívták. Ez a negyed az ő területük volt. Egy rettegett kerület, a város legfélelmetesebbje, talán az egész országé. A zsaruk már tudták idefelé jövet, a panelházak tetejét nézve, hogy itt mocskos dolgok történnek.

Aznap olyan érzésük volt, hogy itt még a levegővétel is nehéz. Volt valami lassú és súlyos a levegőben azon az estén. Valami végzetes.

A kezdetektől tudták, hogy ennek rossz vége lesz.

Már jóval azelőtt, hogy ideértek volna.

A szél összekeverte a fű, a benzin, az etanol és a vizelet szagát. Ez a szokatlan nyugalom nyomasztóan hatott. Mintha a tér és az idő összepréselődött volna.

Csak hárman voltak, és egy kutya, de ez nem számított veszélyes napszaknak. Meleg volt. Ott volt az a feltűnően rühes macska, ami a romlott kebabnyársakkal megpakolt szemetes mellett lapult. Ott volt az a fogatlan alak, egy dobozon ülve, aki már szétcsapta magát acetonnal. Ott voltak azok a szakállasok a boltjuk előtt, akik fennhangon beszélgettek, mint a hívők általában. Néhány járókelő, néhány alvó őrszem. Egy motor hangja, csikorgó kerekek.

Hogy tud itt egy macska megélni?

A tizedes, a közrendőr és a rendőrnő a falak mellett haladt óvatosan, bizalmatlanul, állandóan hátrapillantva. Se kiáltás, se záporozó kövek. A

körülményekhez képest eddig minden jól ment.

Aztán beléptek a háztömbbe.

És belépve ide, ebben az undorító kis helyiségben pillantották meg a tíz dühös embert: a sitt és a gyűlölet termékeit. Itt drogoztak. Mind betépve a ragasztótól és ki tudja, mi mástól, látszott az üres tekintetükön. Még mielőtt megszólalhatott volna, a tizedest már bekerítették, fenyegették, sértegették.

Ő csak hátrált, mint mindig, fedezéket keresve, keze a fegyvere markolatán, amit azonban sose mert előhúzni. A közrendőr őt nézte a pislákoló izzó bizonytalan fényénél. A tizedes még szemben állt a tömeggel, próbálta tartani a frontot. Fiatal kolléganője viszont remegett a félelemtől, csaknem maga alá vizelt. Még tartotta a kutyát, egy fekete pofájú, vörös szőrű, dühösen csaholó belga juhászt.

Mögöttük már csak a közrendőr állt, a rendőreskűjével, mozdulatlanul és fegyelmezetten. És ott volt az a *dolog*, veszélyesen, épp csak hogy elnyomva a lelke mélyén, ami arról álmodott, hogy előrántja a fegyverét, és a tömegbe lő.

Mi a fenének is voltak itt?

Egy órával a szolgálat vége előtt egy rohadt kivonulás a negyed legforróbb háztömbjébe, mert az a barom tizedes úgy gondolta, hogy kötelessége egy nő segítségére sietni, aki saját bevallása szerint a hetedik lakik, halálos veszélyben van, és mást nem is tudnak róla. A tizedes megkérte a másik csapatot, hogy innen két háztömbre várakozzanak, és a járműveket figyeljék, hogy ne tűnjön az egész egy razziának, vagy ahogy a helyiek mondják, „provokációnak”. És most itt voltak, egy fantom két szép szeméért, barbároktól körülvéve, akik arról álmodtak, hogy a vérüket ontják.

Ki fog először ütni? A fehér melegítő fickó, a tizedestől balra. A zsarú érezte a csendjét, látta ravasz szemeit, ahogy megpróbált eltűnni a holt-térben. A tizedes beszélt, a legkigyúrtabbat nézve. Beszélt, mintha minden rendben lenne, hogy megtartsa a beszéd fonalát, mint ahogy az őseber őrizte a tüzet.

Úgy tűnt, még mindig hisz abban, hogy beszéddel meg tudja állítani a bűnözést.

Egy fejkendő nő lépett be csendben, mint egy előjel. Úgy nézett a rendőrökre, mintha magát a sátánt látta volna a mecsetben. Majd a gettó angyala továbbállt, az összetűzés folytatódhatott. Ez már a terület és a becsület kérdése volt... A végén pedig a halál várt, vagy a túlkapás, ami szintén halállal végződik.

„A bandavezéreknek csak a pofájuk nagy.”

Ezt mondogatták egymásnak a zsaruk minden este poharazás közben.

De ők is emberek voltak, és legbelül mindegyikük *tudta*, hogy ezeket a srácokat nem olyan fából faragták. És most ő félt, és ő találta emberfeletinek, hogy valakinek ilyen nagy szája legyen. *Állatok* voltak, ösztönökből és gyűlöletből összegyúrva, harci kutyák, akik készek elszakítani a pórázt, és széttépni az arcokat.

Legalább a dühük tizedét akarta. Miért is félt ennyire?

Meglökték a tizedest.

Hát megtörtént.

Ha reagál, meghal. Ha nem reagál, akkor is meghal.

Egy masszív adrenalinlöket. Azt akarta, hogy minden elfajuljon, itt, most, azonnal, hogy végre megszabaduljon ettől a feszültségtől és a rákényszerített szabályzattól. Imádkozott, hogy a lehető leggyorsabban elveszítse az öntudatát.

A démon feltámadt benne, és kitörni készült.

De még mindig ott volt az a rohadt rendőreskü, ami tiltotta a Sig Sauer¹ előrántását.

A fehér melegítő férfi kilépett az árnyékból, hogy egy olyan erős ütést mérjen a tizedesre, amit az még életében nem kapott. A csontot érő ököl tompa hangja visszhangzott az egész szobában. A rendőrosztag vezetője úgy dőlt el, mint egy liszteszsák. Rögtön utána a többiek is megrohanták, és ott rúgták, ahol érték. A közrendőr nyomatékos parancsokat ordított, mint a „Ne!” „Nyugodjanak le!” „Vissza!”, és még hozzátette a „Rendőrség!”-et is, mintha csak valami félreértés lenne az egész. Fiatal kolléganője, aki eddig a kutya pórázatát markolta, mint hegymászó az utolsó kötelét, ordított valamit, és végre elengedte az állatot.

Az tette is a dolgát, de aztán egy csigolyái közé hatoló bozótvágó kés erősen csökkentette a hatékonyságát. A tizedesre továbbra is záporoztak

a rúgások. A rendőrnő falnak szorítva üvöltött a félelemtől. Az árnyékban felemelkedett egy ásó.

Ekkor szabadult el a belső démon.

A Sig halált okádott.

Egy, kettő, három.

Lassítva estek el, mint egy cseresznyefa levelei.

Négy, öt.

És a másik, aki rémülten emelte fel a kezét.

Hat.

INCIDENS (főnév):

Véletlenszerű és előreláthatatlan kis esemény, ami módosítja a dolgok vagy egy akció várható és normális lefolyását, általában egy kellemetlen érzést generálva.

A zsarú sokáig löpozícióban maradt, az ösztönnel a szemében és a halállal maga előtt. A hüvelyek zaja. A vér szaga. A löporfüst. És végül a csend. A szerencsésebbek elfutottak. Elvonszolta kolléganőjét a faltól, és kihúzta a szabadba. A tizedesen már nem lehetett segíteni.

Fegyverrel a kezében futott a panelházak mellett a szeméttel tele-szórt gyepen, karjánál fogva vonszolva félájult kolléganőjét, teraszok százai és ablakok ezrei alatt, fekete szemektől és egy szürke zónától körülvéve. A kezén vér és lőpor. Az ablakokból a háta mögött kiáltások. Csak egy teli tárja maradt. Ő csak rohant zavaros tekintettel, teljes erejéből. Az autójuk a másik csapattal két háztömbnyire volt. Legalább kettőt megölt, talán hármat, talán még többet. Az életét elcseszte. A déli háztömb előtt még visszanezgett, lövésre készen. Nem látott senkit. Visszagondolt arra, aki először ütött, a fehér melegítésre, akit háromszor talált el, aki a saját vérében kúszott a könyökén, merev lábakkal, átlőtt tüdővel is átkozódva...

Ha túl is éli a belső vizsgálatot, előlük nem menekülhet.

Előlük... A házmesternő, aki először azt hitte, hogy petárdákat hall, amit ki nem állhatott, mérgeződve nyitott ajtót. Hozzászólt a káosz-

hoz, megviselte a valóság, lehangolt volt, mint minden házmester, valamint egy állatvédő szervezet tagja. Amikor belépett a hallba, és látta a vért és a holttesteket, nem érzett semmit.

Amikor azonban meglátta a lemészárolt kutyát, olyat sikított, hogy beleremegtek a falak.

Majd bezárkózott a raktárába, értesítette a rendőrséget, utána a BFM TV-t és az SPA-t is.

A zsarú többet nem volt képes kifogásokat találni. Tíz éve ettől félt, minden nap, az első szolgálati napjától kezdve egészen addig, amíg belépett abba a lépcsőházba. És bekövetkezett. Miért folytatta? Miért viselte el a szorongást, az alkoholt, a sértéseket, a megaláztatást? Miért élt ilyen életet, ami előbb vagy utóbb dühkitörésben végződik egy lépcsőház sötétjében?

A feleség, a gyerekek, a kollégák, a kötelesség... A remény. Más szavakkal a naivitás, a várakozás, a statisztálás, a szent engedelmesség a dolgok folyásának. Mocskosnak érezte magát. Kérkedett az életrevalóságával, hogy tisztán látja a valóságot, ugyanakkor látta a legfájdalmasabb dolgot is, amit hordania kellett, mint egy keresztet: ő és kollégái fosztották meg Franciaországot a forradalomtól. Ők voltak a segédcsapatok, a haldoklás őrei, akik az ágya mellett vigyázták, hogy senki se húzza ki a zsinórt. Egy rendőr se menekülhetett a felelősség alól, hogy megengedték ezt.

Végre megérkeztek a járművekhez. A kollégái sápadtak voltak. Halották a lövéseket. Rájött, hogy neki itt már se barátai, se kollégái nincsenek. A démon győzött, és neki egyedül kell szembenéznie a következményekkel. Az IGPN² vizsgálatával, a feletteseivel, a médiával, a tüntetésekkel, a bírósági eljárással, a zsarolással, a fenyegetéssel, a terrorral...

Tudta, hogy a menekülése itt ért véget. Ez biztos volt, mint a halál.

Megtette. Bedobta a fáklyát a puskaporos hordóba.

Berakta kolléganőjét az autóba, becsapta az ajtót és beindította a motort.

A szirénákat nem kapcsolták be. Egy rendőr se beszélt. A lakosok a járdán komoran néztek utánuk.

Mögöttük kiáltások.
Az óriás felébredt.
Az árnyékhadereg mozgásba lendült.

Hát így kezdődött.

„Hogy mindenki a helyén legyen a rendszerben”

(Platón)

LA COURNEUVE, 17 ÓRA 30

Csak idő kérdése volt, nagyon rövid időé. Egy átlagos este a gépek zúgása mellett senki se vette észre a rázkódást. Senki se érezte a hajótörzs felszakadását.

Kasparnak meg kellett volna értenie a többiek előtt. Látnia kellett volna ennek az incidensnek a következményeit.

24 éves volt. Aznap látta a lefejezéseket, a zavargásokat, az összecsapásokat, a káoszt. Tíz perc alatt száz szörnyűséget látott. Aztán kikapcsolta a számítógépet.

Az elszánt identitárius aktivista, mellesleg a videojátékok specialista, néhány hónapja települt át Párizsba. Egy „újrátájékoztató” blogot vezetett, ahogy a hivatalos sajtó hívta, mindig így, idézőjellel. Napjait a web kevésbé látogatott oldalainak átfutásával töltötte, és próbálta meggyőzni olvasóit a közelgő szörnyűségekről. Ám ezen a napon mégsem látta, mi fog történni.

Egy rendőrségi kapcsolatától értesült a lépcsőházi lövöldözésről. Nem lakott tőle messze. Oda akart menni, hogy egy figyelemfelkeltő videót készítsen a közbiztonság hiányáról. Ez pörgött a legjobban. Ha egy kis szerencséje lesz, felgyűjtanak néhány kocsit is, vagy nekimennek a rendőröknek.

Örmény származása miatt mindig egy kicsit többet akart tenni, mint gall honfitársai. Hogy ellensúlyozza előnytelen fizikumát és kissé gyanús származását, pont mint az iszlámra áttért bretonok.

Kaspar a másik oldalon is lehetett volna. Az elején kissé véletlenül választotta ezt az utat, hogy megkülönböztesse magát. Ő is azt kereste, mint mindenki, hogy hogyan tudna létezni ebben a kuplerájban.

Befolyásos volt, kissé naiv, túl régen elveszve a virtuális világban. Nem volt tisztában a részletekkel, sem pedig a résztvevőkkel. A lakását elhagyva, kamerájával a kabát alatt még mindig azt hitte, hogy ez egy hétköznapi incidens. Neki ez egyfajta bizonyíték lett volna, a többi ezer mellé. Ő akarta fontossá tenni, ő akart az igazság apostolává válni.

Nehezére esett kimenni a való életbe, ahol máris háromszor tagadta meg önmagát... Egy csoport fiatal a kebabos előtt a rendőröket sértegette. Ő rájuk mosolygott. Távollabb a metróban valaki egy italautomatát vert szét. Ő csak lehajtotta a fejét. Amikor leszállt, összefutott egy aktivistával, akinek ugyan eszébe se jutott bemenni a forrongó negyedbe, de meg volt róla győződve, hogy az egész a szélsőjobb játéka, és ha a média nem lenne az emberevő jobboldali liberálisok kezében, megnevezné az igazi bűnösöket. Ő csak helyeselt az egészre.

Valójában csak egy virtuális harcos volt, épp olyan mű, mint a követői. Csak délibábokat kergetett: elhitte, hogy a nép fel fog ébredni, hogy a rendőrök át fognak állni, hogy a franciák visszaveszik a városaikat. A megszállottsága megfosztotta a tisztánlátásától.

Kissé sötétebb bőrétől védve megérkezett az incidens helyszínére, ahol már összefutottak a szomszéd negyedek fiataljai. Elhaladt egy hajléktalan mellett, akit tudatosan észre se vett, hogy megspórolja az adományt vagy az idővesztést. Azt se vette észre, hogy ennek a páriának sokkal pontosabbak voltak az érzékei, mint neki. Penészes takarókba burkolva, nedvességtől és felfekvésektől megviselt bőrrel, a naptól és fagytól ráncos szemmel a csavargó sebezhetőbb volt, tehát érzékenyebb is. Egy ilyen állat érzi az embereket és a dolgokat.

A járdán lakott, néhány száz méterre a negyedtől. Egyik oldalán egy elhagyatott terület fala, telefirkálva Allahot dicsőítő mondatokkal, a másikon egy szeméttároló, melyre valaki felírta, hogy „Baszd meg az oktatást”, és ahol mindig romlott tej szaga terjengett. Nem volt bátorsága innen továbbállni. Ide még a kukások se jártak ki az év felében. Üzleteknek nyoma sem volt, mindenhol csak beton. Azzal a feltétellel hagyták itt élni, hogy a lehető legkevésbé létezzen.

A világtól kissé elkülönülve figyelte a járókelőket. A bölcsek minde-
nekelőtt kiváló megfigyelők. Amikor egy járda sarka az összes területe,
amikor az utca az élete, képes lesz valaki megérezni, hogy mi történik,
hogymiről van szó.

Először a közvetítőket látta elhaladni, komolyan, dühösen. Megérezte,
hogy ez nem egy átlagos krízis. Hallotta a felhívásokat a gyülekezésre.
Látta a fegyvereket.

Szerette az embereket. Ez bátor dolog volt, mert nem tudott előlük
elmenekülni. A legveszélyesebb lakónegyed szélén szenvedte mások
nagyszerű és szép elméletének, a békés egymás mellett élésnek a kocká-
zatait és veszélyeit.

Ha itt marad, annyi esélye lesz a túlélésre, mint egy autópálya leálló-
sávján.

Itt ragadva a falaknál és az aszfaltnál, jóval öregebbnek kinézve a
koránál, kiszáradva, mint egy féreg a napon, tudta jól, hogy az élete már
csak órák kérdése. Az első fiatal majd leköpi, aztán köré gyűlnek, meg-
rugdossák, ő pedig meghal. Felgyújtják a Porschékat, majd az iskolákat,
a boltokat, a szemetet, végül őt is.

Az itteni emberek szemében már ott volt a halál. És mégis... Csak ő
érezte egyedül. Hogy történt valami.

És hogy ez a nap mindent megváltoztatott.

Szeretett élni. De aznap félt. Úgy félt, hogy attól tartott, ezt megérik,
és azért rohannak rá.

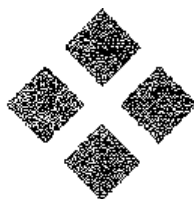
Túl feltűnőnek érezte magát, mert tudta a titkot.

És pont ezért el akart tűnni.

3

„Egy testvér haragja a pokol ördögeinek haragja.”

(francia közmondás)

LA COURNEUVE, 17 ÓRA 50

Az apa ráborult fia holttestére. Valaki letakarta a sebeit és az arcát, de fehér nadrágja vérben ázott. Az apa finoman felemelte a lepedőt, és nézte a nagy, nyitott szemeket, a csodálkozó és távoli tekintetet.

Az anyát és kísérőit távol tartották. Nagynénik és nővérek karjaiban sikított minden fájdalmával. A hisztéria továbbterjedt, túl a negyed határain. Mindenki értesített mindenkit. Egy szörnyű erő kezdett életre kelni. A lázadás, a sámánizmus, a Közel-Kelet és a világvége-hangulatában fohászkodtak Allahhoz, a marabukhoz és a dzsinnekhez. Bosszúért kiáltottak. Kint, a világosan rávetették magukat a rendőr holttestére.

Amikor a fivér belépett, csend lett.

Tíz év a csempészetben, az üzletben és a leszámolásokban. Ő volt a negyed ura.

Az apa csendben sírt. A báty öccse holttestét nézte. Belélegezte a vér szagát. Elképzelte a zsarut lőállásban, ahogy az öccse könyörög neki, és a töltényeket, amik áthatolnak rajta, egyik a másik után. Elképzelte az utolsó grimaszt, a félelmet, a fájdalmat. Az öccsét, akit szeretett. Aztán apja vállára helyezte kezét. Válaszul az apja is rátette az övét. Valami ősi dolog történt, ami már csak a klánokban létezik.

Megtámadták a családot. És a család válaszolni fog.

Ez már nem üzleti ügy volt. Ez már becsületbeli ügy. Egy kihívásé. Egy agresszióé. Egy szégyené, amit csak az erőszak tud lemosni, annak minden abszurditásával. A fivér tudta, mit kell tennie. Senki nem próbálta megállítani.

Amikor látták kijönni, félreálltak. Amikor látták a szemeit, megértettek mindent.

Kicsit távolabb a tömegben egy volt bokszoló állt, akit a város közvetítőként alkalmazott.

Tisztelték a negyedben, volt rutinja a túl izgatottak lecsillapításában és a szomszédok közti konfliktusok elrendezésében. Amikor hallotta, mi történt, idejött.

Most az egyszer a pletyka nem hazudott.

Voltak halottak. Tudta, *ki* a halott.

És mint a többiek, hogy igazolja az aggodalmait, hogy biztos legyen benne, hogy a legrosszabb következik be, látni akarta a fivér reakcióját.

Látta a tekintetét, és mindent megtudott.

Lehajtotta a fejét, és hazament.

Ő itt már nem tehetett semmit.

„Akinek nincs elég ereje gonosznak lenni, az nem érdemli meg, hogy a jóságát dicsérjék”

(Francois de La Rochefoucauld)

PÁRIZS, 6. KERÜLET, 18.00 ÓRA

Zoé még nem vett tudomást az incidensről, ami fel fogja forgatni az életét. Blogger volt, egy befolyásos blogger. Saint-Germainben³ ez egy olyan rang volt, mint a kutyáknál a törzskönyv. Egy igazolás a fajtisztaságról.

Blogját, *A tudás kötelességét* (alcíme *Zoé köldöke*) sokat idézték a médiában. Idejét mások balsorsán való töprengéssel töltötte. Írásai egyfajta szélsőséges naivitást tükröztek, egy bombasztikus és együgyű jóságot, és megingathatatlan hitet saját tévedhetetlenségében, amit annyira szerettek az olvasói. Gyakran beszélt a politikáról, a nemi kérdésekről, harcolt az iszlamofóbia, az előítéletek, a rasszizmus, a kirekesztés ellen, támogatta a fiatalokat, a jogvédőket, a feministákat, a kisebbségeket, a homoszexuálisokat...

A közösségi oldalakon állandóan riadóztatott, elítélte a populistákat, bosszantotta a fasisztákat, sok ihlettel és iróniával. Emellett népszerűsítette az algadiétát, a tévé nélküli életmódot, az óceánok védelmét. Kézzel evett, ahogy a tuaregektől tanulta. Imádott utazgatni, Dél-Amerikába, Afrikába, Ázsiába. Nyakában a kötelező törzsi csecsebecse. Tépett frizura, smink nélkül, nem akart túl nőiesnek látszani. Szőrzetét nem borotválta, hogy így vegye vissza testét a férfiak és a kozmetikai ipar diktátumától.

Korunk kórtünete volt, és boldog volt tőle. Apja befizette egy első osztályú útra Botswana-ba, és VIP-jegyet kapott kedvenc hiphopcsapata, a Macskadílerek koncertjére. A nagy világfaluban gőzerővel kellett partizni. Fontosnak tartotta, hogy a bulihangulat sose múljon el, így nem volt idő a félelemre és az önmagába fordulásra. Egyébként is profitálni kellett ebből a békés időszakból: már több napja nem volt terrortámadás, ha a magányos farkasokat nem számoljuk.

Zoé a városban sétált, amit oly szépnek, gazdagnak és inspirálónak talált. A következő bejegyzésén gondolkodott, amiben elítéli az iskolások érzékenyítésének hiányát a városi kifejezések sokszínűségére.

Szép novemberi este volt. A lépcsőházi incidens óta már egy óra eltelt. A miniszterek tudtak róla, de a népnek fogalma sem volt semmiről. Az élet változatlanul ment tovább.

Zoé három idegen mellett sétált el, akiket régen illegális bevándorlóknak, majd papír nélkülieknek, aztán menekülteknek, most meg migránsoknak hívtak. Elhaladva visszafordultak utána, és valamit kiabáltak. Ő visszamosolygott rájuk, erre az egyik bemutatott valami obszcént. Ő folytatta útját.

Kicsit messzebb egy terhes „fedél nélküli” ült a járdán, egy előtte lévő táblán élelmet kért. Még mielőtt Zoénak ideje lett volna megkínálni a vegán szendvicsevél, a koldus szitkok özönét zúdította felé. Zoé megértette őt. Megalázó volt neki, hogy a saját ételét kényszeríti rá.

Ennél többre volt szükség, hogy kihozzák a sodrából.

Legbelül Zoé is úgy érzett, mint mindenki más. Társadalmi helyzetének zsarnokságától sem menekülhetett, mely oly sok meg nem értés, egyenlőtlenség és szorongás forrása volt. Folyton azt hallotta, hogy neki sose lesznek anyagi gondjai, ami kicsit sértette. Valójában apja az ország egyik legbefolyásosabb főszerkesztője volt, amivel nem mindig volt könnyű együtt élnie. Renaud Lorenzinónak hívták. Mindenki ismerte ezt a nevet. Több nagy lapban is publikált, a legmértékadóbbakban, ugyanakkor élénken ellenezve az egyesülésüket. A média sokszínűségének látzatát meg kellett őrizni.

Ő volt az, aki megadta minden elemzés, minden magyarázat, minden felháborodás *alaphangját*. Képes volt öt perc után reagálni az AFP egyik hírére, de az igazi specialitása az volt, hogy hagyta, hogy az olvasók felizgassák magukat egy híren, hagyta a birkáit egy ideig izgatottan és féle-

leben kóborolni. Majd jött ő, ünnepélyesen, irányt mutatva az elemzésével, mely már bizonyítékká vált, maga mögé sorakoztatva egy közösséget, egy pártot, egy egész országot.

Zoé ezt kissé régimódi machinációnak találta, kicsit hátborzongatónak a média átláthatóságával szemben – néha össze is vitatkoztak a szakma morális kérdésein –, de büszke volt apjára, főleg a büszkeségtől könnyes szemekre, amikor bemutatta neki a „figyelmes, de szuperművelt” Moussát, akinek múlt hónapban az élettársa lett.

Szép és briliáns anyját se felejtette el. Egy elkötelezett pszichológust, aki a terepen is dolgozott, a *Valld be a rasszizmusod, hogy könnyebben le tudd küzdeni* című könyv szerzőjét, amit a kritikusok üdvözöltek, de csak 75 példány fogyott el belőle. Egy Párizs-szerte közismert párt alkottak, Zoé számára a megértő, nyitott, kissé különc szülők mintapéldányait...

Ő a Sciences Pón végzett, kijárt egy grafikusiskolát is, és utálta a kötöttségeket. Utazni akart, kiélvezni az életet, segíteni, ismerősöket szerezni, írni, blogolni, befolyásolni, részt venni, vitatkozni, élni, a nagy világdemokrácia egyik szereplőjének lenni. Alakítani a világot.

Ezen az estén egy kiállítás megnyitójára volt hivatalos.

Jól jött neki, hogy valami, mint egy jel, elsötétítse kicsit a jókedvét. Egy újságnál egy botránylap a címlapon hozta le a „biztonság hiányát” és a franciák „aggodalmaikat”.

Megdöbbsent. Feldühítette, hogy valaki még mindig a félelemre és a nevelési hiányosságokra játszik rá... És így, nyilvánosan, a nyílt utcán... Micsoda erőszak! Ki nem állhatta ezt, és nem akarta annyiban hagyni. Távolról lefényképezte az újságost. Tőle nem messze egy kávézóból kiutasított bevándorló sértegette a tulajdonost, és fenyegetőzött, hogy szétveri a berendezést. A teraszon a vendégek úgy tettek, mintha nem vették volna őt észre. Amikor meglátta Zoét, a menekült elfelejtette minden problémáját.

– Hé, szépasszony! Nincs kedved beszélgetni?

Zoé tovább sétált, sietett haza a számítógépe elé.

– Dögölj meg, ribanc!

A bejegyzéseinek témái sokszor így születtek meg, az utcán, véletlenül, a felháborodásaiból. Nem értette, mi van azoknak az idegengyűlölő újságíróknak a fejében. És ami ennél is rosszabb, hogy lehetnek büszkék, hogy lehetnek büszkék az országuk védelmére, mintha az az övék lenne.

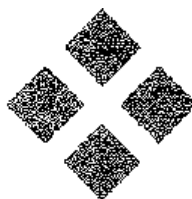
Végre hazaért.

Az ágyra tette a cuccait. A telefonja rezgett. Egy üzenete érkezett. Egy üzenet, mely megfagyasztotta ereiben a vért, de nem is volt teljesen biztos benne, hogy érti.

5

„Az összeomlást gőg előzi meg, a bukást pedig felfuvalkodottság.”

(Példabeszédek 16:18)

LA COURNEUVE, 18 ÓRA 30

Jean-Rachid senkitől nem kapott parancsot.

Még az SMS-t sem kapta meg, ami már az ország összes gettójában keringett: „osszatok, a disznók megölték 6 testvérünket, ez HÁBORÚ”

Kívülálló volt.

A negyed bolondja. Amikor azt mondta, hívó, illedelmesen mosolyogtak rajta.

Berber származást talált ki magának. Gilberte-rel, az anyjával lakott, aki egy szociális hálózat öreg hölgye volt. Ő szervezte a ruhaosztásokat és a szociális lottókat, ismert minden háztömböt, minden családot, és becsukta a szemét az erőszaknál, a lopásoknál, a mocsoknál, mert szerinte mindez úgyis a társadalom hibája volt.

Az apját sosem ismerte.

Példaképei focisták, rapperek és a negyed bandavezérei voltak. Meg a kebabos a szőrös, izmos alkarjával és hentestekintetével, aki mindig jól megtöltötte a kebabját hússal, és a fehér szószból is többet rakott.

A negyed nyüzsgött és forrongott. Tőlük kicsit távolabb Jean-Rachid beszállt szürke, belül fakó szürke Peugeot 405-ösébe. A kilométer-számláló 300 ezret mutatott. Elsőre beindult, a generátor szíjának megszokott csikorgása mellett. Rükvercbe rakta és kitolatott a parkolóból, a rozsdás kardántengely zajától kísérvé. A 405-nek mozgott mindene, úgy tűnt, a műszerfal mindjárt leesik. Nyilvánvalóan a környezetvédelmi előírások

miatt már rég ki kellett volna vonni a forgalomból. De keveset használta, és eddig senki nem kérte a papírjait. Mindenesetre ez nem az a nap volt, amikor ez valakit is érdekelt volna.

A visszapillantó tükörben látta kecskeszemeit, sebhelyes arcát és zsíros haját.

Szépnek találta magát.

Vagy legalábbis eredetinek.

A sarkon jobbra fordult, majd megint jobbra, és gyorsult, padlógázzal, még mindig kettesben. Lassan kúszott fel a kilométeróra, 50, 60, majd hármashba rakta, 70, 80...

Ettől nem messze, a rendőrőrsön felkészültek a szenvedésre. Most szállították át egy másik őrsre a fegyverét használó kollégájukat, ahogy az ilyen eljárásoknál szokás. Fiatal kolléganője már kórházban volt, sokkos állapotban. A negyed besúgóinak a jelentései vészjóslóak voltak. Felhívások a rendőrök kiirtására, fegyverkezés. Készülni kellett az ellenállásra, legalább amíg az erősítés megérkezik.

A rendőrfőnök a maga részéről még meg akarta próbálni a békéltetést. Felettesei dicsérték, emberei megvetették, az engedékenységről volt híres. Többször tárgyalt már a helyi bandavezérekkel személyesen, hogy elsimítsa az ilyen típusú nézeteltéréseket. Elérte, hogy megértsék, hogy ő sose indít ellenük háborút, hogy az együttműködés az ő érdekük is, még ha ezért néha bocsánatot is kellett kérnie saját emberei buzgalma miatt. És még ha ennek az árát időről időre egy zсарu vagy egy fiatal szenvedte is meg, nem változtatott a hozzáállásán.

A rendőrkapitány tehát kész volt újra közvetítőt játszani, hiába akarták lebeszélni róla. Hiába magyarázták neki, hogy ez az eset nem olyan, mint a többi. Ő menni akart, mint mindig. Egyedül, fegyver nélkül, senkire se hallgatva. Ha ez az ára, hogy hőssé váljon...

A beosztottjai döbbenetben nézték, ahogy távozott. Úgy érezte, neki kell helyrehozni azok minden baklövését. Mondani sem kell, lenézte az embereit. Gyávák, hülyék, tele alapelvekkel... Helyre kell őket tenni, azért volt ő ott.

Elhagyta az épületet. Gyalog akart menni. Az őrs egy nagy, piszkos betonépületben volt a Diallo sugárúton, 600 méterre a negyedtől.

Csikorgó kerekkel a szürke Peugeot 405 kikerült egy úttisztító autót, áttörte a járda melletti korlátot, és 110 km/h sebességgel telibe kapta a rendőrkapitányt. Ez több, mint 500 000 Joule mozgási energiának felelt meg. Ez a lendület leszakította az első tengelyt a rendőrörs előtti három lépcsőn, majd nekivágta az autót az ajtóknak, néhány betonoszlopnak és egy nagy üvegtáblának.

A rendőrfőnök leírt pár piruettet a levegőben, majd szinte ugyanoda csapódott vissza, ahol elgázolták. Egy vele együtt kilépő segédrendőrt is elsodort a kocsi eleje, ami aztán eltorlaszolta az őrs bejáratát. A motorház fütyülő hangot adott ki, és égett olaj szivárgott alóla. Az épület belsőjébe szorult rendőrök a megmaradt ablakokat törték ki, hogy főnökük segítségére siethessenek. Még életben volt, de belülről már halottnak tűnt... Sápadt volt, szinte ájult, összezúzott lábai valószerűtlen testhelyzetben heverték, és komoly belső sérüléseket is szenvedett.

Tehát körülbelül másfél órával az incidens után egy időben érkezett az első megtorlás és halt el az utolsó békítési kísérlet.

Megérkeztek a mentők. A rendőrfőnök keringése ekkorra már összeomlott, görcsei voltak. Úgy látszott, számára véget ért a játék. A rendőrök és a tűzoltók az ajtót felfeszítve és az ablakokat betörve próbálták meg nyílást vágni a betonoszlopok közé szorult 405-ös vezetőüléséhez. Belül volt az az ember az örült nevetésével, véres arccal, feje hátrahajolva a széttört ülés támlájára. Nem volt bekötve, a lábai kificamodtak a műszerfal alatt. A kettétört kormánykerék mélyen belevágott az állkapcsába, mely szétnyílt és egy része a levegőben lógott.

Sok vért vesztett. A rendőrök óvatosan próbálták nyugtatni, miközben idegesen nézték a sugárút végét, ahonnan bármelyik percben fel tűnhetett egy felfegyverzett horda.

Jean-Rachidnak fájtak a lábai és a feje is, de boldog volt.

Finoman megtörölték az arcát, tartották a nyakát, nyugtatták.

Teljesítette a küldetését. Hős lesz belőle.

Neki, Jean-Rachidnak, az örök vesztesnek egy csirke IQ-jával, a hülyegyereknek a röhejes keresztnevével, végre sikerült valami, végre lett valaki.

Megkérték, hogy ne mozogjon. Az orvos halkán beszélt.

Megmérték a pulzusát.

Minden rendben lesz.

Nyakmerevítőt raktak rá. Egy szúrást érzett. A gondját viselték.

Minden rendben lesz.

„A megszokás egy halálos kényelem”

(Francois Mitterrand)

PÁRIZS, 8. KERÜLET, 18 ÓRA 40

A köztársasági elnök épp fürdött.

A kádban okostelefonjáról posztolt Twitteren, támogatásáról biztosítva a trichomoniázistól sújtott Párizsi Elefántcsontparti Szövetségét. Közben végig a heréit markolászta, kissé sértődötten, hogy egy nő sincs kéznél, aki könnyíthetne rajta.

Szóltak már neki a rendőrök és fiatalok közötti incidensről, melyről elképzelhető volt, hogy nagy visszhangja lesz. Jó lehetőség egy kis népszerűség növelésre, és egyben elfeledtetni a legutóbbi közvéleménykutatási adatokat és a hétvége előtt kijövő munkanélküliségi rátát.

A tanácsadói már dolgoztak egy azonnali nyilatkozaton. Röviden egyeztetett a miniszterelnökkel és a belüggyel a szöveg nyelvezetéről.

„Nagy fájdalom” „mély érzelem” „sziklaszilárd reakció” „tisza elkötelezettség”. Nagyon ünnepélyes hangnem. Nem kell megijedni a túlzásoktól. Nedves szemek, ha lehetséges.

A belügyminiszter támogatásáról biztosította a rendőri vezetők lenyugtatásával kapcsolatban. Végül is egy problémás városnegyedről volt szó.

Az elnök nevetett.

Túl sok tapasztalata volt már az ilyen eseték kezelésében ahhoz, hogy aggódjon, és különben is, ezek az ősközületek a rendőri vezetésben egy alkalmat se hagytak ki, hogy kunyeráljanak tőle valamit.

A kommunikáció mindenekelőtt. Ez volt az elnöki hivatal jelszava, az egyetlen, már ősidők óta.

Aznap végre semmi hivatalos programja nem volt estére. Egy beszéd, néhány ígéret, és minden el van rendezve. Borjú rizzsel vacsorára. És egy éjszaka Nashidával.

Az elnök elmerült a vízben, és csinált néhány buborékot.

Megint kopogtattak az ajtón.

– Elnök úr! Egyenes adás 15 perc múlva.

Jacques Chalarose mérgesen rászánta magát, hogy kimásszon a kád-
ból.

*„Ha ezekben a finom időkben elmondunk egy igaz történetet, azt hiszik, a Sátán diktálta”
(Jules Barbey d’Aurevilly)*

PÁRIZS, 5. KERÜLET, 18 ÓRA 50

– **J**ocelyne! Hallod, Jocelyne?

– Mit?

– Inni kértem!

Fourreau ezredes letelepedett kanapéjára.

A nyugdíjas évei alatt se hagyott alább a precizitása. Eddig a könyvespolcát rendszerezte, most pedig az esti hírek ideje jött el.

Az ezredes magas, egyenes tartású ember volt, katonásan felöltözve. Egy könyökfoltos tweedzakót viselt, nyakig begombolva. Komor volt, frissen borotválva, őszülő, de mindig rendezett hajjal. Külseje minden esetben kifogástalan. Hátha szükség lesz rá.

Jocelyne bejött, és letette elé a tálcát. Kissé szomorkás, fáradt arcú asszony volt, aki keveset beszélt és nem járt el hazulról. Ötvenéves kora óta szürkülő haját feketére festette, amit mindig ugyanolyan kontyban fogott össze. Állandóan fázott, ezért a ruhái fölé még egy köntöst is felvett. Az ezredes egy szigorú pillantást vetett a tálcára.

– A víz nem ital, hanem oldószer.

Imádta ezt mondani. Jocelyne fáradtan nézett rá.

– Hozz be egy chablis-t⁴.

A rossz és öreg konyha szaga érződött a lakásban. A tetőablak túl magasan volt, és túl kicsi. A sárgás, nedves és repedezett plafon alatt egy

kis asztal és egy szék. A tévével szemben az az öreg, piros kanapé. A könyvespolcon csak háborús és a régi gyarmati időkről szóló könyvek, valamint a Victor Hugó összes.

Az ezredes felvette a szemüvegét, és bekapcsolta a tévét.

Természetesen arról beszéltek.

„...a kormány, ami eddig az osztriga sózásáról szóló törvényjavaslattal volt elfoglalva, most sürgősségi ülést tart a Matignon-palotában. Mint ahogy elhangzott a nap vezető hírében, néhány perccel ezelőtt Taubira város Courneuve negyedében lövöldözés történt, melyben a rendőrség is érintett. A veszteségek drámaian súlyosak, forrásaink hét halottról, köztük egy rendőrrel beszélnek. Komoly zavargások törtek ki, hamarosan jelentkezünk különkiadásunkkal ”

Hét halott! Nem szabad lemaradni a folytatásról.

Az ezredes visszagondolt az első rendőrről, akinek egyenes adásban vágta el a torkát. Egy „futótűzként terjedő videó”, ahogy mondták. Homályosan emlékezett egy sötét pincére, egy sápadt, rosszul felvett arcra, egy rémült szembe világító elemlámpára, aztán a penge villanására, az elvágott torokból bugyborékoló vérre és egy vallási énekre. Érzelem, felháborodás, tüntetés, elszántság, kis gyertyák és persze nem szabad általánosítani.

Ezelőtt már volt Charlie, Párizs, Nizza, Rouen, Nantes⁵, utána a metró, a fesztiválok, aztán az összehangolt támadások, majd az iskolák, végül a bevásárlóközpontok... És eddig mindegyik után ugyanaz a szöveg.

Érdekes módon ez a kedvenc mondását juttatta eszébe a seregből:

„Mikor a golyók fütyülnek, a hülyék elhallgatnak”

Jocelyne, aki behozta a chablis-t, egy kissé nyugtalan pillantást vetett rá.

Nem szerette, amikor férje gondolatban valahol távol járt. Rossz előjel volt.

„És ez a különkiadásunk a taubirai drámáról: rendőrök nyitottak tüzet fiatalokra egy lépcsőházban, az első információk szerint a fiatalok fegyvertelenek voltak. Hét áldozat van, köztük egy rendőr. Szomorú mellékszál, hogy egy kutya is áldozatul esett. A helyszínen a helyzet bizonytalan, a mentők és a rendőri erő-

sítés bejutását megakadályozták a forrongó negyedbe. Még vissza is kellett húzódnuk a kőzaporban. Robbanásokat is hallottak.

Egy interneten keringő videón a negyed lakói „rendőri provokációról” és „származásuk miatti kivégzésről” beszélnek, és láthatjuk rajta az áldozatok holttestét, valamint a rendőret is, amit épp meggyaláz a dühös tömeg. Az érzékeny lelkűek vigyázzanak, sokkoló felvételek következnek!”

A rossz minőségű felvételen több száz gyűlöletbe torzult arc látszott, összegyűlve a homályosan kivehető holttestek és vértócsák körül. A nők jajgattak és a ruháikat szaggatták. A fiatalok nevettek. Fegyverekkel hadonásztak. És ott volt az a fehér test, megcsonkítva, arc nélkül, az aszfalton húzva és ütlegelve. A jobb karja hiányzott, és a bal lábát is csak az ínszalag tartotta.

„A helyszínen tapintható a feszültség. A családok gyilkossággal vádolják a rendőrséget. A családok, a lakók és az »Ez a nyomor« közösség ezen tagja szerint ez egy tiszta és egyértelmű kivégzés volt. Egy rendőr azt kiáltotta, hogy »Mindenkivel végzek!«, mielőtt hidegvérrel tüzet nyitott. Rasszista sértésekről is beszélnek. Ezek meg nem erősített hírek, kérem, kezeljék ekként őket!”

– Milyen szörnyű! – szólt közbe Jocelyne rémülten – Rasszista sértések, hallottad?

Az ezredes megdöbben, hogy egy zsarú feláldozta a társadalmi rendet, hogy megmentse az életét. Elgondolkodott. Mik lehettek a tragédia pontos körülményei? Óvakodott kissé az újságíróktól, amióta még fiatal tisztként megfordult a vezérkar sajtóosztályán. Néhányan közülük előbb beszéltek, minthogy tudtak volna valamit, és ez nem vezetett semmi jóra.

„Míg arra várunk, hogy csapatunkat a helyszínre küldhessük további információkért, ami elég komplikált a negyedben uralkodó erős érzelmek miatt, addig emlékeztetjük önöket az Amnesty International legutóbbi jelentésére. Eszerint a rendőri brutalitás újra felütötte a fejét, és kihangsúlyozta az illem nagyfokú hiányát a rendőröknél, például, hogy nem beszélnek elég udvariasan, vagy az aránytalanul nagy számú igazoltatást, akár már egy szimpla kődobálás után is...”

Ezután a békés egymás mellett élésről beszéltek, az erőteljes szimbólumokról, a társadalmi felemelkedés lehetőségeinek hiányáról, a történelem mostohagyerekeiről, a párbeszéd hiányosságairól, a kitagadott városrészekről, erről a francia szegényről. Kifejtették, hogy az érzelem

már szabad folyást engedett a kreativitásnak. Mindenki szerepelni akart a szlogenjével, a történetével, a rajzával, vagy a gyereket nyomta a kamera elé valamilyen érzelmes vers elszavalására. Álljanak félre, nézzenek ide, itt a bizonyíték a jóságomról, itt az idézetem, a mély érzelmeim, az ünnepélyességem, a nagyon nagy fájdalmam, a sírásom, a könnyeim, az ötletem, az előadásom és a gyertyám...

A Szeretet Brigádja öleléseket osztogatott a járókelőknek. A fiatalok, a hírek szerint, aggódtak az alapvető szabadságjogokért. Közösségi oldalaira tapadva kérdezték egymást, hogy most mik legyenek, hogy ki tudják fejezni önmagukat. Charlie után, Párizs után, Auchan után és az összes többi után. A „fiatalok” vagyok? „Taubira városa” vagyok? Egyszer csak eldöntik.

Ezután enyhén fenyegető hangsúllyal média- és politikai személyiségek, művészek, és mindenki más ismételtette egymás után, hogy nem szabad megbélyegezni, hogy nincs jogunk keménynek lenni, hogy nem lehet általánosítani, mert ez szégyenteljes, méltatlan, illetlen, megengedhetetlen. Nagyon elővigyázatosnak és egységesnek kell lenni egy ilyen időszakban.

Az ezredes megkérdezte magától, hogy véleménye egyáltalán lehet-e még az embernek.

Közben a képernyőn a tömeg kiborított és felgyújtott kukák előtt üvöltözött. Látszottak a betört kirakatok, a felgyújtott autók, a műszaki cikket elhurcoló fosztogatók.

„Párizs utcáin a polgári tiltakozás a rendőri erőszak ellen és a szolidaritásért spontán módon fokozódik..!”

Máshol a gazdag kerületek fiataljai vonultak fel, hogy támogatásukról biztosítsák a gettóban élő „leszakadt” testvéreiket. Voltak köztük zenészek, művészek, környezetvédők, melegjogi harcosok, de még állatvédők is. A véleményük meg is változhatott volna a megölt kutya miatt, de ehelyett még azzal is a rendőröket vádolták, hogy ők végeztek vele gyilkos őrületükben.

Szélsőjobboldali ügynökök provokációjáról beszéltek A feministák a rendőrnő reakcióját dicsérték, szerintük az első tanúvallomások alapján csak ő volt képes erőszak nélkül kezelni ezt a krízishelyzetet. Az olyan hashtageknek, mint a #KivégzésBórszínMiatt, #GyilkosRendőrség, #FiataltVoltamÉsÁrtatlan nagy sikere volt.

„A reakciók egymás után érkeznek, a legfrissebb ez az ENSZ-nyilatkozat, mely szerint »Franciaországnak meg kell hallania lakosságának haragját, és fiatalságának a rendőri brutalitáson és a gettókon kívül mást is nyújtania kéne. Ez már az emberi jogok szülőföldjének morális hitelességét veszélyezteti«, idézet vége.

Emlékeztetőül, a mézárlásnak hét halottja volt, köztük egy rendőr. A hat fegyvertelen civilt különösebb indok nélkül mézárta le a rendőrség a lakók közlése szerint. Ez összhangban van a házvezetőnő tanúvallomásával, aki először érkezett a helyszínre, és aki »kivégzésről« beszélt.

Mielőtt alaposan kielemezzük ezt a drámát a városi nézeteltérésekben jártas szakértőinkkel, el kell mondanunk, hogy riasztó hírek érkeznek arról, mi történik most néhány kerületben, de ezt nem szándékozunk bemutatni, hogy ne bélyegezzünk meg senkit. Ez az újságírói munkánk része, hogy ezekben a válságos időkben ne játszunk rá a félelmekre, ne uszítsuk egymás ellen a franciákat, ne játsszuk a szélsőjobb játékát...

– Azt különösen ne! – helyeselt az egyik szakértő. – Ezen kerületek lakóinak a nagy része tanúbizonyságot tett méltóságáról, főleg a körülmények tükrében. A zavargások, melyek ilyen helyzetben elkerülhetetlenek, csak a szélsőjobb malmára hajtják a vizet.

– Azért döntöttünk úgy, a lelkiismeretünkre hallgatva, hogy nem közöljük le azon párt vezetőjének a nyilatkozatát, amit nem vagyunk hajlandók még megnevezni sem, mert szégyent hoz az országunkra és értékeinkre.

– Bravó!

– Az eseményekről percről percre tájékoztatjuk önöket. Meghívtuk a vitára politikai és biztonsági szakértőinket, de Mehdi Nemmouche-t is, Franciaország leghíresebb felmentettjét és az énekesnő Hafizát, aki megszakította új albumának, a Csináljunk Franciaországotnak a promócióját az ismert események miatt. Schmutz Schreiberling, önnel kezdjük. Mi a véleménye erről az egész nemzetet felzaklató drámáról?

– Igen, először is nem szükségtelen kezdetnek megjegyezni, hogy rádiós kommunikációjuk során a rendőrök az U238 és az U235 kifejezéseket használják a »kulturálisan sokszínű« és »kulturálisan nagyon sokszínű« városrészek megjelenésére, hallgatólagosan ironikus, sőt rasszista stílusban utalva ezekre a multikulturális negyedekre, mintha várnák a veszélyes szituációkat. Ez a szemlélet kétségtelenül szerepet játszott ennek a szörnyű tragédiának a kialakulásában...”

Az ezredes lassan radikalizálódott a tévéje előtt. Már az ötödik pohárnál tartott. Jocelyne láthatóan egyre jobban aggódott. Ilyenkor szokta a férje egy pillanat alatt felidegesíteni magát, és aztán egész este morcos. Úgy tett, mintha érdekelné az ügy.

- Az államügyész beszélt már?
- Azt mondta, ki kell vizsgálni alaposan ezt a tragédiát.
- Ó, nagyon helyes. Akkor jó irányba haladnak a dolgok.

Az ezredes unottan, ugyanakkor lenyűgözve nézte őt, mint egy gyereket, aki századszorra is képes ugyanazt a dolgot csinálni. Jocelyne azon kevés emberi lény közé tartozott, aki képes volt elismerni a kommunikációs szakemberek munkáját.

Az értékeink forognak kockán. Teljesen jogosan beszélünk nemzeti tragédiáról. Franciaország sérült meg, súlyosan. A gyerekei estek el a saját úgymond rendfenntartóinak golyóitól, bármik is voltak a tragédia pontos körülményei.

- Egyébként a tragédia újraindítja a vitát az átkozott szolgálati fegyverek bevonásáról, melyeknek eddig se volt sok hasznuk. Az igaz, hogy a rendőrök munkája néha megerőltető, de egy esetben sem lenne szabad a bűnre bűnnel válaszolniuk. Ez a kormány szociális és humánus kudarca, akinek ezirányú törvényjavaslatát egyszer már megsemmisítették, mert az ezzel foglalkozó bizottságban nem volt nemi egyenlőség, és a szövegben is volt több melléknév, amit nem semleges nemben használtak, ezzel megszegve az egyenlőségre törekvésről szóló törvényt, amit egy igazságosabb nyelvtanért hoztak.

- Micsoda hozzá nem értés! - vetette közbe Jocelyne.

- A lehető leggyorsabban be kell nyújtani egy új törvényjavaslatot! Miért vannak egy rendőrnek többletjogai? Ez egy idejétmúlt erőfölényt eredményez, egy egészségtelen és perverz egyenlőtlenséget. Ennek a köztársaságunkban nincs helye, és ez csak ilyen drámákhoz vezethet. És... Bocsánat! Én... Amikor ilyen szörnyű képeket látok... Ilyenkor nehéz folytatni.

Az interjúalany megtörölte a szemét. A kamera távolabbi képre váltott. A műsorvezető megfogta a kezét. Újra közelkép.

- Ez érthető. Mindannyian sokkos állapotban vagyunk, és teljes mértékben együtt érzünk az áldozatok családtagjaival. Ezen az estén ők Franciaország, és mi mind francia polgárok vagyunk,

- Igen, ez a tragédia elősegítheti, hogy összefogjunk, hogy felsorakozzunk az értékeink mellett, mint a sokszínűség, a világiasság és a szeretet, melyek szerin-

tem felülemelkednek minden erőszakon... Még akkor is, ha ezeknek a családoknak, ennek a negyednek, ezeknek a fiataloknak rettenetes, ami történt.

– Borzasztó! Mekkora sokk... Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha a köztársasági elnök azonnal felhívást intézne a nemzet egységének megőrzésére azokkal szemben, akik most meg akarnak minket osztani.”

„A nemzeti egység a gondolatrendőrség által hirdetett szükségállapot”

Ez a gondolat volt az est csúcspontja, az ezredes büszke is volt alkotására. Jocelyne viszont teljesen normálisnak találta a nemzeti egységet. Azon csodálkozott, hogy férje miért nem megértőbb a rendvédelmi erők érzékenységét fokozó programokkal kapcsolatban.

A képernyőn egy ismert pszichológus elemében volt.

„Nem mondom, hogy ez minden rendőrt érint, de az világos, hogy egy ember; aki egyenruháról és fegyverről álmodik, aki úgy tesz, mint aki egy kissé megfoghatatlan »rend« öre lenne, arra is feljogosítva érzi magát, hogy egyfajta szimbolikus erőszakot kövessen el embertársain...”

Az élő közvetítésben egy lakónegyedre mutattak, nem messze Taubirától. Sűrű, fekete füst szállt föl. Egy rendőr üvöltött valamit. Egy fényképész menekült a zavargók elől.

„A radikális baloldal és a zöldek azzal vádolják a kormányt, hogy csak olajat önt a tűzre, és újra és újra erővel száll szembe a demokráciával, amikor a rendőrséget küldi a külvárosokba a párbeszéd helyreállítása helyett. Emellett megjegyezzük, hogy a Vigipirate műveletben⁶ részt vevő, riadókészültségben lévő katonai egységeket visszavonták az utcákról. Ez egy gesztus a megbékélés érdekében, hogy ne súlyosbítsák az egyébként is feszült helyzetet. De most jeleznek, hogy a köztársasági elnök kész reagálni...”

Az uniós zászlók előtt Jacques Chalarose elnök, a pocakos ember a kemény arcvonásaival, sötét és nedves szemekkel kivárt néhány másodpercet. Látszottak grimaszba torzuló erőfeszítései pirosas arcán – ezen a pofozni való arcon, az ezredes szerény véleménye szerint –, ahogy Franciaország első számú színésze ünnepélyes pózt próbált magára erőltetni.

„Tisztelt polgártársnők, tisztelt polgártársak!

Először is meg akarom osztani önökkel a bennem kavargó érzéseket. Engem is, mint mindenkit, mélységesen megdöbbentett és elborzasztott, amit most átél-

tünk. Ez egy támadás a köztársaság ellen. Az értékeink ellen. A békés egymás mellett élés ellen. Azt akarom, hogy ennek a rémes tragédiának minden részletére fény derüljön. És ma kimondom: összefüggés van a rendőrség egy részének mentalitása között, a felelőtlen politikusok által fűtött közhangulat között, és a most megtörtént szörnyű esemény között, amit a legszigorúbban elítélek. Felszólítok mindenkit, hogy maradjon meg tisztességesnek, olyan tisztességesnek, mint amilyenek az áldozatok is voltak. Ne hagyjuk, hogy politikai célokra használják fel ezt a tragédiát! Ne engedjük, hogy a gyűlölet nevében még egyszer megöljék ezeket a fiatalokat! Minden polgártársamat felszólítom, hogy ebbe az irányba induljon el! Egységre szólítok fel a megpróbáltatásokkal szemben. A köztársaság újra veszélyben van. És ez a veszély mindig ugyanaz: a szélsőségesek barbársága. Ez az el nem fogadás és az intolerancia drámája, a legsúlyosabb, mióta az ország elindult a kulturális sokszínűség útján. Arra kötelez minket, hogy meggyorsítsuk a bevándorlók befogadását, ugyanakkor készüljünk fel, figyeljük meg, büntessük és még elszántabban küzdjünk a rasszizmus, az idegengyűlölet és az antiszemitizmus ellen. Ebben lesz segítségünkre az internetes keresések ellenőrzéséről szóló új törvény, aminek elkészítésén az illetékes minisztériumok már dolgoznak.

Ami az erőmből telik, mindent megteszek a nagyon békés egymás mellett élésért. A politikai tevékenységem mindig is erre irányult. Amióta én vezetem az országot, több millió bevándorlót fogadtunk be, ezt folytatni fogjuk, és mindent megteszünk, hogy alkalmazkodjunk is a helyzethez. Elfogadtattam a törvényt, mely minimum 60 százalékra emelte a szociális bérlakások arányát a nagyvárosokban. Már azok a vidéki területeink is sokszínűvé váltak, amik eddig hiányt szenvedtek ebben. Több száz milliárd eurót szabadítottunk fel a betelepítési politikánkra, a segélyezésre és a városrendezésre. De ez még mindig nem elég, még sok a tennivalónk, és ezeket meg is fogjuk valósítani. Még egyszer részvéte mről és együttérzése mről szeretném biztosítani azokat, akik érintettek ezen az estén. Én is, mint mi mindannyian, a taubirai áldozatok vagyunk. A társadalmi szerződésünkre mértek csapást ma este.

Ma az egész köztársaság felháborodott. Ez a felháborodás a halottaink iránti szeretetből fakad, amit én is osztok, amit az egész kormányom, sőt az egész nép oszt. De ennek civilizált módon kell kifejezésre jutnia. Azt akarom mondani mindenkinek, akit ma megsebzett ennek az embernek az őrzöngése: az állam veletek van! A gyűlölet nem gyözhethet! Éljen a köztársaság, éljen a sokszínűség, éljen az egymás mellett élés!”

Az elnök vastaps közepette hagyta el a pódiumot.

Jocelyne megrendült. Ujjaival a poharát markolva az ezredes ivott még kettőt.

A hivatásos fecsegők néhány pillanatig az elnök nagyságáról áradoztak, majd visszatértek világmegváltó beszélgetésükhöz.

Még egyszer elmondom: nekünk, itt élőknek meg kell kérdeznünk magunktól, hogyan állhatnánk hozzá jobban a bevándorlókhoz, a beilleszkedési nehézségeikhez, a boldogtalanságukhoz, néha a rossz életvitelükhöz, és hogyan kerüljük el tolerálhatatlan vélemények hangoztatását, amik ilyen drámákhoz vezetnek.

– Tiszteletre van szükség, és párbeszédre.

– Igen. Egyébként kétségtelenül ilyen megfontolásból tudatta az elnöki stáb egy sajtóközleményben, hogy az elnök elfogadott egy meghívást, és találkozni fog a fiatalokkal, a multikulturális negyedek friss erejével, hogy őszinte párbeszédet folytasson velük.”

– Nagyon jó! – helyeselt Jocelyne. – Pontosan ezt kell tenni.

Az ezredes ránézett. Majd a poharára.

Majd a plafonra.

Aztán sóhajtott.

„A morál a büntudat és a félelem gondolataink rendőrei.”

(Feral Faun)

PÁRIZS, 5. KERÜLET, 19 ÓRA 15

Idriss a mályvaszínű fluoreszkáló nadrágját vette fel, melyre oly büszke volt. A lába közét beszennyező vizeletfolt sem zavarta.

Sose járt még az állatkertben, mégis megtalálta, amit keresett.

Hárman voltak, a lámák kifutója előtt. A látogatók. A fehérek.

Szociális gondozója szerint Idriss nem volt igazán rasszista. Talán csak kissé bosszúszomjas.

A közösségi oldalakon fehér lányok megdugásával dicsekedett, hogy bosszút álljon a rabszolgaságért.

Úgy tűnt, a három látogatót teljesen lenyűgözi az öreg, méltóságteljes szürke láma. A korlát mögött rágcsált, és büszkén bámulta őket.

Idriss melléjük lépett, és végignézett rajtuk.

Ott volt az az úr a széles vigyorával, a kortól és a szivaroktól mély hangjával.

Fontos embernek tűnt. A hölgy valószínűleg a felesége. Kecses személyiség, akinek a 150 centijére jutott vagy 110 kiló, aki bödönből ette a majonézt, és akit a dietetikusa folyton azzal nyaggatott, hogy mikor kezd már el odafigyelni magára.

Miután megpróbálta bebizonyítani, hogy „a ducik is képesek sportolni”, melynek csak egy súlyos érsérülés lett az eredménye, felhagyott minden fizikai tevékenységgel. Amikor azt mondta a férjének, hogy

„elkészülök”, annak erről mindig egy tüzérségi előkészítés jutott eszébe. Már az összes alkalmazottjával megcsalta a nőt, de megtartotta, mert ez fordítva nem fordulhatott volna elő. És véleménye szerint erre a jövőben is akkora esély lesz, mint hogy rúdugrónak álljon.

A harmadik látogató volt a legunottabb. A másik kettő veje, komédiájuk kényszerű közönsége. Fiatal mérnök, aki egy fáradt, már nagyon fáradt fogoly volt. Egyrészt diplomatikusan az idióta apósa kulturális árnyékában kellett élnie, másrészt az anyósát is el kellett szenvednie anélkül, hogy megsértse. És mindezt egy buta lány miatt, akivel egykor összekötötte a sorsát.

A négy látogató közül egyedül Idriss, a szuvenírárus értesült az incidensről. Az unokatestvére hívta föl, és elmesélt mindent. Ez felért egy hadüzenettel. Ez a gondolat megragadt benne. Egy ilyen nyilvános támadás a testvérei ellen... A fehéreknek fizetniük kell.

Az agyában egymást követték az ötletek. Gyorsan, túl gyorsan. Cselekednie kellett, hogy megállítsa őket.

A láma ránézett.

A kabátja alatt egy kés. A fejében egy kérdés. *Mikor?*

A láma hirtelen köpött egyet. Ezen a másik három nevetni kezdett, amit hamar abbahagytak, mikor zavartan megállapították, hogy ő nem nevet velük. Egyáltalán nem.

Egy angyal suhant át, vérben ázó szárnyakkal.

Idriss agyában már csak a fehérek jártak, a lappangó rasszizmusukkal. Mikor szokás szerint úgy tesznek, mintha semmi se történt volna. Ahogy beszereznek egy fekete barátot önmaguk megnyugtatására, ahogy a legújabb típusú táblagépet szokás. Ők maguk vallják be a tévében a rasszizmusukat. Miattuk van, a kétszínű beszédük ellenére, hogy a feketék még mindig másodrendű állampolgárok.

Ebben a percben ők még mind a négyen békésen egymás mellett éltek.

De a láma már izgatott lett, megérezte, mi fog következni.

Megsértették Idrisst. A nevetésükkel. A nő drága parfümjével. A másik önelégültségével. A fiatalabb gyanakvó tekintetével. Megsértették. A felfoghatatlan beszédükkel, a nézésükkel, a lélegzetvételükkel... Mind csak sértés. Min szórakoznak ezek ilyen jól? A lépcsőházi mészár-

lásnak örülnek? *Igen*, válaszolt egy hang a fejében, mely vezette őt. *Igen*. Téged gúnyolnak. *Igen*. Jogos a dühöd.

Idriss egy „zavarodott”⁷ volt. Már azzá vált, de ebben a pillanatban még csak ő tudott róla.

A börtönben „radikalizálódott”, meg az interneten, és egy kicsit a strandon is a nyáron, amikor Céline visszautasította. A belső démonja, ami eddig meghúzódott a sarokban a közöny, a tévé, a hiphop és a gyorséttermek mögött, az utolsó hónapokban egyre csak növekedett.

Ő késelte halálra a másik hármát a láma riadt tekintete előtt.

Először a mérnököt, akiből egy furcsa hörgés tört elő, aztán a burzoát, aki ugyanabban a másodpercben háborodott fel, és halt meg. A penge harminc centi hosszú volt.

Teljes erőből szúrta, a hasat és a torkot célozta. Fröcskölt a vér. Az asszony elborzadva nézte, mintha csak hányni látna valakit. Már semmilyen ösztön nem volt benne, amivel képes lett volna reagálni.

A démon erős volt.

A gazdája megértette, hogy iszlámnak hívják.

„Allah akbar”-t kiáltott. Ez volt a bemutatkozása, mintha csak annyit mondott volna, hogy „én vagyok”.

Körülötte a pánik, a fejében meg egy furcsa kép egy gombolyagról letekeredő fonalról.

Ezek a hangok... El kell hallgattatni a hangokat...

Ott volt egy rendőr, mozdulatlanul a sikolyok között. Elővette a fegyverét.

Húsz méterre tőle az örült a kövér nőnek esett neki.

Az a hátára zuhant, kissé megbotránkozva.

A zsaru nem lőtt.

A gyilkos rávetette magát, és szúrta a hasát, a combját, a vállát. Úgy tűnt, mintha nem tudná, hova kéne szúrni, mert ezen a zsíros testen látólag az összes szúrás elkerülte a létfontosságú szerveket.

A zsaru nem lőtt.

Idriss megállt. Most mit tegyen?

Végre elhallgattak benne a hangok.

Sikerült neki. Sikerült őket elhallgattatnia.

A zsaru nem lőtt.

Az ő hangjai ott voltak, nagyon is ott voltak.

„Ha lősz... abba te halsz bele.”

Az állam a morál által uralkodik, azzal idomítja csapatait, mint cirkusban a kutyákat. Beléjük neveli, hogy tartsák tiszteletben a tabukat.

„Sose lőj egy színesbőrűre!”

Az állam még nem értette meg, hogy ez a morál hirtelen ellene fordult. Hogy a saját túléléséhez ezt azonnal meg kell szegnie. Időre volt szükség, hogy ezt megértse. Ezalatt a kritikus átmeneti időszak alatt, az újabb parancsig a rendőrnek, mint az összes kollégájának, csak egy dolog járt a fejében: mindenáron elkerülni az újabb incidenseket. Akár a becsülete vagy az élete árán is.

Nézte ezt a fenevadat a habzó szájával, könyéig vérben ázva. Mögötte egy állatgondozó a vasvillájával tartotta távol Idrisst, mint egy szigonyos gladiátor. A báméskodók közelebb jöttek, készen arra, hogy fellépjenek egy esetleges rendőri brutalitás ellen. Majd rögtön le is fagytak, mikor meglátták a holttesteket, a haldokló nőt és a véres kést. Az egyikük lefilmezett mindent, a legapróbb részletet is: ez sok megtekintést hozhat a neten, akár még egy újságíró is megveheti a videót.

A zsarú rémült volt. Idriss üres tekintettel, remegő arccal felemelte a kését, és felé mutatott. Hirtelen előre lépett két lépést. A zsarú még jobban szorította a fegyverét.

Nem lőtt.

Idriss hátraarcot csinált, vigyorogva elsétált a vasvillás gondozó előtt, és megindult a látogatók egy csoportja felé. Senki sem hátrált. Az őrült nem értette, hogy ezek a „nem-zavarodottak” miért nem félnek tőle. Alhason szúrta egy fiatal nőt, aki összerogyott. A mellette álló férfi hátralepett egyet. Egy másik felsikoltott meglepetésében.

A zsarú nem lőtt.

Idriss zavartan elfutott.

Senki sem próbált utánamenni.

A zsarú falfehér volt.

– Jól tette, hogy nem lőtt, pláne a körülményeket figyelembe véve – szólalt meg egy férfi.

– Nem gondolja, hogy ma már elég vér szárad a lelkükön? – kérdezte egy nő, mintha a rendőr lett volna a lépcsőházi szörnyeteg.

– Ez semmiség, semmiség – suttogta a fiatal nő sápadtan, a földön fekve.

Távolabb megpróbálták megnyugtatni a vérző kövér asszonyságot, aki üvöltött, és sikertelenül próbált talpra állni.

A gondozó kihívta a mentőket. A polgárháború eme megszállottja az egész incidens alatt csak a két elefántjára gondolt. Castor és Pollux az állatkert új szerzeményei voltak, akik dicső elődjeikről kapták a nevüket. Ha a helyzet teljesen elfajult volna, elengedte volna őket. Hogy adjon nekik egy esélyt.

Közben az emberek a sebesülteket nézték, vagy egymást, ahogy jöttek és mentek, filmeztek, telefonáltak, nem tudván, mit is kéne tenniük.

A gondozó levonta a tanulságot ebből a hivatalosan meg sem történt incidensből. A köznép, különösen a rendszerhez hű köznép *megértette az üzenetet*: bárki, aki az elkövetkező időkben szembeszállna a mássággal és a „zavarodottakkal”, egyből gyanússá válik. A rendőrség nem volt sehol, mégis mindenki agyában ott volt egy rendőr. Egy kiűzhetetlen rendőr, akinek egy ösztön és egy gondolat sem kerülte el a figyelmét.

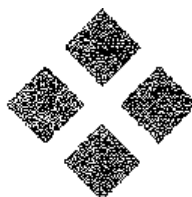
Az álom közepén Idriss volt a rémálom, a valóság lázadása. A halál magvait már elvetette, de nyomában még mindig csak tagadás és önáltatás járt.

Ami itt volt, meg sem történt. És senki nem beszélt róla többet.

„A pokol az a hely lesz, ahol mindent értünk.

Ahol túl sokat megértünk...”

(Emil Cioran)

PÁRIZS 5. KERÜLET, 19 ÓRA 30

A tévéképernyő elé szegezve, szomorú racionalitással Fourreau ezredes és a felesége az adás folytatását várta.

„- Volt már rá példa, mint mindenki másnál – válaszolt a miniszterelnök egy humorista kérdésére a kokainfogyasztásával kapcsolatban. A mondatot lelkesen üdvözölték a szerkesztők, mint a legalizáció irányába tett lépést.

A napi hírek rovat következő része a lovasok és vegetáriánusok közti konfliktusról szól. A vegák az állatok kihasználásával vádolták az előbbieket, a hátukra ülést az emberi uralom szimbolikus megnyilvánulásaként magyarázva. A lovasok felháborodtak az eltúlzott vádaskodáson, mely szerintük, idézem, olyanoktól származik, akik frusztráltak, mert nem tudnak lovagolni.

Az állampolgári sikerekről szóló részben beszámolunk az eutanáziáról szóló törvény visszamenőleges hatályba lépéséről, valamint a gyilkosok automatikus pszichiátriai kezelésére vonatkozóról is. Ennek értelmében a rehabilitáció nem haladhatja meg a két évet. Természetesen ez a törvény nem vonatkozik se a rendőrökre, se a gyűlölet-bűncselekmények elkövetőire.

Végül a régóta várt Fofana-törvénymódosítás, mely 50 százalékkal fogja megemelni a rabok minimálbérét, a bónuszokat és a tizenharmadik havi fizetést nem számítva. Ennek ellenére a rabok legnagyobb szakszervezete a »még mindig túl szigorú« fogvatartási körülmények »sértő kompenzálásáról« beszél, és újból felszólít a börtönök eltörlésére. Szerintük csak a szállást és a fizetést kéne fenn-

tartani, »a munka, a megelőzés, a viselkedés vagy a visszailleszkedés szabályozása nélkül«.

Az eddig is ellentmondásos megítélésű közlekedési miniszter újabb elszólása megint botrányt okozott. Azt mondta, idézzük: »a közlekedési balesetek mindig is léteztek«. Ez azért is sokkoló, mert már több baleset is történt ebben az évben a kormányzati intézkedések ellenére. Az ezután gyorsan helyreigazított miniszternek nem ez volt az első dobása. Tavaly januárban azt nyilatkozta, hogy szerinte az embereknek »néha viselniük kéne a cselekedeteik következményeit«. A stábja, aki ezt a kijelentést »fáradtsággal« magyarázta, bocsánatot kért azoktól, akiket ez a kijelentés megbánthatott.

A franciaországi multikulturális szövetségek tanácsán jelen volt a Crif, a Cran, a Roma Közösség, az UOIF, a Félvérek Szövetsége, a Feketék Képviselője és a Törékeny Fehérek Szervezete. A miniszterelnök üdvözlőbeszédrel fogadott beszéde végén ígéretet tett, hogy a nemzetet alkotó közösségekre egységesen fog figyelmet szentelni, és a köztársaság meg fogja akadályozni az elszigetelődésüket.

Végül a Jemenben meggyilkolt harminc francia turista ügye a Külügyminisztérium szerint egy egyszerű nézeteltérés eredménye. Újra megszakitjuk híradónkat és visszatérünk a taubirai tragédiához. Hírt kaptunk arról, hogy több feltételezett támadó, maradjunk óvatosak, mondjunk inkább, uhh, egyszerűen csak személyeket, kihasználták a zavargásokat, ööö, a polgári megmozdulásokat, hogy elkövessenek cselekményeket, ööö, bűncselekményeket, mi most csak feltételes módban beszélünk, uhh, sok információ érkezett több helyről, és jelenleg nem tudjuk ellenőrizni ezeket.

– Igen, nagyon óvatosnak kell lennünk. Mint mindig, most is látjuk, hogy a helyzetből csak a szélsőjobboldal húz hasznot, hogy valakire végre rá tudja zúdítani a gyűlöletét. Ők az igazi terroristák. A békés egymás mellett élés minden incidense a szélsőjobb egy győzelme, és ez fordítva is igaz.

– Valóban. Először is, meg kell jegyeznünk, hogy az internetes híroldalakra olyan hozzászólásokkal is találkozhatunk, melyek a bevándorlókhoz szemben agresszíven előítéletesek, és melyek az együttélés kritizálása elleni törvény hatálya alá esnek. Emlékeztetőül, ez maximum 75 000 eurós pénzbírságot, hároméves börtönt, egy politikai deradikalizációt elősegítő képzést, és a hozzászóló minden személyes adatának szívesen nyilvános közzétételét vonhatja maga után.

– Túl engedékenyek vagyunk ezekkel az emberekkel! Ők adták a vérengző rendőr kezébe a fegyvert. Ebből elég volt!

– Emlékeztetjük Önöket, hogy joguk és kötelességük jelenteni minden deviáns és civilizálatlan viselkedést a www.den-once-un-raciste.gouv.fr⁸ weboldalon.

– Igen. Legyünk éberek!

– Legyünk mind éberek, igaza van! És jelzik nekünk, hogy Quraych Al-Islam, a Muzulmán Liga szóvivője kész reagálni az eseményekre. Egy közös reakció Bruno Fourier-vel, a Fiatal Polgárok vezetőjével, ami jelzést kíván küldeni a köz-társaság megbonthatatlan egységéről.”

Ezt bejelentve a tévések újra megtalálták mosolyukat, mintha csak kedvenc játékosukat cserélték volna be, akitől egy vesztesre álló meccs megfordítását remélték. A jelenet egy amerikai politikai gyűlésre emlékeztetett. Két helyes fiatalember kifogástalan öltözetben állt szemben egy tekintélyes tömeggel. Quraych Al-Islam egy tehetséges véleményvezér volt, aki képes volt olyan mérsékelten hirdetni az iszlámját, hogy az átlagemberek is megnyugodtak. El tudta hódítani a hívő választók egy részét, különösen a klasszikus szavazókat. Ez volt a tökéletes kapocs. A szélsőjobb gyűlölte, ami állandó médiamegjelenést biztosított neki. Eközben Bruno Fourier, a jóképű aktivista a fejpántjával, egyesítette a diákmozgalmakat és az aktivistákat, a baloldaltól a középig. A női szavazók körében tarolt. Az emelvényen a két férfi egymás kezét fogta. A tömeg tapsolt, és Jocelyne-nek vissza kellett fognia magát, hogy ne tegyen ő is így.

Az ezredes elgondolkodott, hogy a tömeg nőnemű, és általában, mint a nők, azt szereti, aki tud neki hazudni. Az emberek a valóság tagadását akarták, a kiegyezést a lehetetlennel, egy paktumot a sátánnal. Megrészedve a hazugságoktól, túlságosan féltek a kijózanodástól. Mind lár-mázott a bárpultnál, mert megszokták, hogy a csapos újra tölt. De most ennek vége lett. Tényleg. A tartalékok kifogytak, nem volt már utolsó kör. Már egy jó ideje adósságban úszott a főnök.

Az ezredes szerint a valóság egyfajta dühös hitelező volt, aki egyszer megszünteti a világ összes kétes ügyletét. Van idő, amikor nem szereti az embereket. Néz és vár. Türelmes, mint az ördög.

A televízióban Bruno Fourier szenvedélyesen ítélte el az ártatlanok lemészárlását.

Az ezredesnek hozzá soha nem volt türelme. Ezt az embert nem volt képes elviselni. Korának az a figurája volt, akit a legtöbbet mutogattak,

és akit a legjobban utált. És Jocelyne imádta minden porcikáját... Mindig, amikor látta őt a tévé felé hajolva, naivan mosolyogva és a fejét fel-emelve, meg tudta volna őt ölni. Az ujjait ropogtatta és a kanapén fészkelődött, és a felesége nem értette, hogy miért. Jocelyne számára Bruno Fourier normális volt, tehát a férje nem volt az.

Egy kifordított világban örültség normálisnak lenni.

Quraych Al-Islam felszólította az elnököt egy „azonnali és nagy összegű” állami pénzügyi támogatás folyósítására a helyi iszlám szervezeteknek, olyan hosszú ideig, amíg csak szükséges. Ennek hiányában a társadalmi békét nem lehet fenntartani, se a jogos igényeket kielégíteni.

„Az iszlám kétségtelenül az a nagy erő, ami fenntartja a társadalmi békét. Az iszlám lesz a garancia a békés egymás mellett élésre. De segítség nélkül az iszlám nem képes mindenre. Nem tudja megjavítani a legelkeseredettebb és legigazságtalanabb helyzeteket, amit a társadalom kirekesztése hozott létre. Hallgassanak rám: a tisztességnek ára van.

Francia barátaink, legyünk nagylelkűek! Mert szeretünk titeket. Még a válástalanságokkal együtt is szeretünk ”

Szünetet tartott, és egymásra mosolyogtak Bruno Fourier-vel.

„InchAllah!”⁹

Ezt mindenki nagyon viccesnek találta. Az újságírók nevettek, a tömeg tapsolt. És Jocelyne kuncogott. Ez már túl sok volt az ezredesnek. Mikor jön már el az a sátáni hitelező?

Felállt, hogy kikapcsolja a tévét.

– Hagyd úgy! – állította le Jocelyne. – Én szeretem ezt a Bruno Fourier-t. Én hiszek benne, hogy egy jó ember. Mindenki azt mondja, nagyon sokat tesz a fiatalságért.

Az ezredes csöndben maradt, összeszorított fogakkal. A tévében „az anyák és a feleségek” ismertették közösségük kezdeményezését, hogy „segítik az iskolásokat, hogy túltegyék magukat ezeken a tragikus eseményeken” és „felszólítják a polgárokat, hogy ne tegyenek több rosszat”. Kissé féltékeny osztálytársai előtt egy ázsiai kisfiú szavalt el egy „Mindenkinek hasonló” című verset. A kinyújtott kézről és a szeretetről szólt.

– Minden nap egy lépéssel közelebb kerülünk a pokolhoz.

Ezt az ezredes mondta. Mélyről jövő hangon, amikor a tévés fecsegésben egy kis szünet állt be.

A felségét nézte, arra gondolva, milyen szerencsés, hogy nem fog fel semmit az egészből.

Néha megkérdezte magától, mit is keres még mellette. Általában sem bízott a nőkben, főleg amióta bevezették a női kvótákat a hadseregben. Az ezredes még a klasszikus jobboldalt és a kevés beszédet képviselte. Minden egy kicsit gyanús volt neki, ami szociális volt és amit magyarázni kellett. Mint a felesége. Mint a társadalmunk a *kommunikációval és az egymás mellett éléssel*.

Jocelyne mentségére legyen mondva, ő elég keveset kommunikált, és csak az ezredessel élt együtt. Ő a másik Franciaország volt, a jószívű. Aki hitt a másik megsegítésében, az összefogásban, aki felháborodott, aki harcba szállt a profit és az egyenlőtlenségek ellen, aki aggódott a kirekesztettek szociális problémái miatt, a gyűlölet légköre miatt és a szélsőségek előretörése miatt. Victor Hugó Franciaországa. A kedvenc írója volt, aki állandóan lenyűgözte, és közben észre se vette, hogy a férje mennyire allergiás rá. Mint ahogy allergiás volt az együttérzésre, erre a „jóasszonyok baromságára, irodisták kreálmányára”. Ezen állandóan felidegesítette magát.

– Töketlenek generációja! – kiáltotta, mielőtt kiviharzott a szalonból, és becsapta az ajtót. Jocelyne olvasta a Doctissimo magazinban, hogy ez egy tapintatos reakció.

Negyven éve éltek együtt, a változatlanság érzése már megsemmisítő volt. Néha megvolt köztük ez a fajta feszültség, mely összeköti az öreg párokat. Jocelyne sosem csalta meg őt, az kizárt. És úgy gondolta, nem is fogja. Addig legalábbis biztos nem, míg ezt a köntöst hordja.

Ezen jót szórakozott magában. Az idő múlásával a humora egyre kegyetlenebbé vált.

Hogy felélénkítsék a hosszú együtt töltött éveiket, egyszer leküzdötték a gyerekvállalás iránti fenntartásaikat. De fiuk korai halála után nekik jutott az árván maradt unokájuk felnevelése is. És az unoka pontosan ezt a pillanatot választotta, hogy meglátogassa őket.

Vincent Gite-nek hívták. 29 éves volt, magas és kisportolt, kissé borostás és kicsit örült, szőkésbarna hajjal és szürkészöld szemekkel. Szűrős nézése, mint egy hóba csapó villám. Egyszerre távoli és eltökélt

arckifejezése közömbösséget és ridegséget sugárzott. Mint egy jeges horizontba vesző orosz katona. Minden porcikáján az elszántság és az erő tükröződött.

Jobb kezében egy fegyvertoknak tűnő dolgot tartott, hóna alatt meg egy csomagot, melyre céltábla volt rajzolva. Bal kezében egy Flash-Ball¹⁰.

– Azt hiszem, ez most jó lesz.

Az ezredes nem utasította vissza.

– Mire lesz jó? – kérdezte Jocelyne.

A srác az asztalra tette a nehéz lőszeres csomagot. Kicipzározta a tokot, és egy puskát vett elő belőle.

– Mire lesz jó? – ismételte meg Jocelyne.

– Magasról kell tüzelned – mondta az unoka a fegyvert az asztalra téve. – A tárbán nyolc lőszer van. A kartonban 250, tíz dobozba elosztva. Sörétesek. Leszakítanak mindent, amit eltalálnak. Ez elég megvédeni a lakást, vagy utat vágni magadnak a városban. Itt hagyom neked a Flash-Ballt is. Két gumilövedéket képes kilőni, akkorák, mint a csimpánzgyolyók. 15 méteren belül megállítják az embert. És készülj fel! Ez már nem játék. Az, hogy elítéljük a hasznos idiótákat, még nem jogosít fel minket arra, hogy haszontalan idiótává váljunk.

A nagyanyja felé fordult.

– És te tudod ezt használni?

Jocelyne megértette, hogy a puskáról beszél.

– Én... Én nem nyúlok fegyverhez.

– Majd fogsz, mama. Higgy nekem! Nem lesz más választásod.

Az asztalon csillogott a fekete puska, minden hideg brutalitásával. Felzaklatóan, nyomasztóan, legalább annyira zavaróan, mint ez a fiú. Jocelyne olyan távol tartotta magát tőle, amennyire csak tudta, már majdnem háttal a falnak. Az ezredes óvatosan kiosont, hogy berakja a fegyvereket a szekrényébe.

A nagymama kihasználta a lehetőséget, hogy halkán számonkérje unokáját.

– Már megint mivel beszéled tele a nagyapád fejét? Az örült ötleteiddel. Pontosan tudod, hogy a semmiért is aggódik, nincs még szüksége erre is.

Az unoka nem válaszolt. Jocelyne már hozzászokott. Ebben a családban a férfiak főleg a szemükkel beszéltek. És a kis Vincent szemei szokatlan intenzitással csillogtak az utóbbi időben. Amúgy is gyakran kalandozott máshol, de most mintha kísértette volna őt valami. És Jocelyne-nek ez egyáltalán nem tetszett.

Vincent Gite elment, még mielőtt a nagyapja visszajött volna.

– Az unokánknak ebből még gondjai lesznek, Henri. Állandóan aggódunk kell ezért a gyerekért...

Gondok? Gyerek?

Ennyire vak lenne?

Az ezredes kinézett az ablakon.

Néhány járókelő. A munkások a járdát túrták fel. Egy széles árok maradt utánuk, mint valami kriptá.

Négy rendőrautó viharzott el szirénázva.

Jocelyne ránézett.

– Mi az? Van valami különös?

– Semmi.

Az ezredes visszament a kanapéjára.

– Kész van a felszerelésem? Ha ez így folytatódik, engem is visszahívnak. Nem fogok kimaradni.

– Természetesen – nyugtatta meg Jocelyne, mint egy gondoskodó ápolónő.

De már hosszú ideje senki nem akarta őt behívni.

10

*„Kaméleon emberek, bazári majom emberek,
Azt mondhatjuk, egy lélek vezet ezer testet;
Az emberek itt csak egyszerű fogaskerekek”
(Jean de La Fontaine)*

LILLE, 19 ÓRA 50

Marcel hetedszer verte a bárpulthoz üres poharát.
A többi ember a kocsmában a tévét nézte. A csapos újra töltött.
– Nézd meg, hogy rossz vége lesz ennek! – vetette oda Marcel nagy hangon.

Egy ablak mellett ülő fiatal pár ránézett.

Rájuk mosolygott, és még hozzátette:

– A niggerek mindent szétcsesznek.

A fiatalok olyan zavartan kapták el tekintetüket, mintha az öreg legalábbis a nemi szervét vette volna elő. Inkább felszívtak még egy kortyot szívószállal a Panachból. Ebben a csellóban még Mojitót sem szolgáltak fel. Néhány másik vendég is felkapta a fejét. Összesen vagy húszan lehetnek bent.

Marcel kivörösödve, a nyári ugarhoz hasonló, kiszáradt, szőrös orrával, zsíros hajával, szőrös fülekkel, sárgás szemekkel, büszke volt a kiváltott hatásra. Emilé, a szomszédja a bárpultnál, még bátorította is éles nevetésével, mint amelyet az öreg bolondok csinálnak a filmekben.

– Provokálsz, Marcel. Provokálsz – és röhögött tovább.

Marcel, a nyugdíjas vasutas és szakszervezeti tag, nem volt éppen az egészséges életmódról, előítéletekről, elfogyasztandó zöldség-gyümölcs

ölőről és rendszeres testmozgásról szóló kormányzati ajánlások lelkes követője. Napjai felét itt töltötte a bárshékén a könyökére támaszkodva, melegszendvicseket majszolva és a többieket piszkálva.

Estéknként sosem ment haza anélkül, hogy magába ne töltötte volna a napi alkoholadagját, és mindig nagyon jól aludt utána.

Az egészségi állapota minden téren katasztrófa volt. A fogak és a dohány között már választott: 40 cigarettát szívott naponta. Hónapok óta nem mosott ruhái merevek voltak a kosztól, és méterekről bűzlöttek. A rettentő izzadtságsgzag mellett ezért valószínűleg a ruhában maradt hányásnyomok is felelősek voltak. Vagy valami ennél is rosszabb.

– A zsaruknak az összeset agyon kellett volna löni, abból megtanulnák az együttélést! Mint ahogy Algírban csináltuk.

A fiatalok újra ránéztek, elpirult arccal, kissé felhúzott szemöldökkel. Ettől büszkén, szinte üvöltve folytatta:

– A saját nyelvükön kell beszélni a niggerekkel!

Most már a fiatal lány is felállt.

– Maga normális? Ezt nem lehet hallgatni!

Marcel böffentett egyet. Egy másik vendég is reagált ezzel majdnem egy időben:

– Ez botrányos, uram! Szégyellnie kéne magát, hogy így beszél!

Felbátorodva a többi széplélek is csatlakozott a koncerthez.

Mikor látta, hogy egyedül maradt, Marcel égnek emelte a karjait, és grimaszolva kezdte gúnyolni a többiek modorosságát.

– Ezek szentek! Hú! Érinthetetlenek! Láttad ezt, Mimile? Sokkoltam mindenkit.

A fiatal lány a kísézőjéhez fordult:

– Jössz? Húzzunk el innen!

A másiknak nem kellett kétszer mondani.

– Ez az! – ordította Marcel. – Dugasd meg magad a niggereddel!

A lány vissza akart fordulni. A vendégek felálltak, és visszatartották.

Marcel kihúzta magát, és megindult felé.

– Mi van? Mi a faszt akarsz?

Alig tudták visszatartani. Még mindig izmos volt, és az alkohol is fokozta az erejét.

A csapos és két ott ebédelő katona tudta csak lenyugtatni, mosolyt erőltetve magukra, mint a pszichiátriai ápolók.

Legbelül ők is inkább Marcel véleményét osztották, de ezt nem mutathatták ki. Marcel egy különleges eset volt. Egy kivétel. Nem volt vesztenivalója. Minden jó francia, az aktív is és a nyugdíjas is, meg volt győződve arról, hogy rengeteget veszíthet. Különösen a helyét ebben a szép világban, melyért annyira aggódott.

Marcel volt ennek a hivatalos ellentéte. A bizonyíték, hogy az odú, ahonnan ezek a fenevadak előjönnek, egyértelműen kimeríthetetlen. Ő volt a rasszista közbeszéd elszabadulása. Ő volt a gyűlölet légköre. Az antiszociális elem, aki rossz fényt vetett egy tüntetésre, szintén ő volt.

A franciák, akiket már ráneveltek, hogy nem illik kifejezésre juttatni felháborodásukat, sose mertek volna Marcel nagy piros orra köré gyűlni.

A kocsmáknál igazából nem volt szólásszabadság. Az állampolgári terror behatolt mindenhova, és hallgatásra készítette a többséget. Azt is hozzá kell tenni, hogy a rejtett kamerás műsorok, mellyel a franciák diszkriminációra adott válaszát tesztelték, megsokszorozódtak az utóbbi időben. Ha valami kétségük támadt, mindig így kellett viselkedniük... Nem szabad hagyni, hogy megtörténjen. Nem szabad egyetérteni. Mert különben tudjuk. Tudjuk, mindez hova vezet...

A fiatal lányt támogatásukról biztosították. Még gratuláltak is neki. Jópofiztak. A nevetés megszüntette a feszültséget. Mosolyogva gúnyolódtak Marcelen. Sértegették ezt a bűnhődő árnyékot.

„Öreg piás, vén bolond, rohadt rasszista, szerencsétlen.”

Tömegben inkább elárulták a meggyőződésüket, minthogy valakire is a cinkosság gyanúja vetüljön. A besúgók mindenütt ott voltak. Az emberek már megszokták, hogy álláspontjukat a körülményekhez igazítsák. Akik gyávaságról beszéltek, legtöbbször saját maguknak hazudtak. És szinte mindegyik ilyen volt.

Aznap ugyanezen a témán ugyanilyen viták tömege zajlott le. Az irodákban, a kocsmákban, a vonatokon, az iskolákban, a családi otthonokban... Marcellel vagy anélkül, mindenhol ugyanaz a komédia és ugyanazok a kinyilatkoztatások. Aki hangosan beszélt, aki a jóságát csillogtatta a mondataiban, elhallgattatta a többieket.

„Töröljük el a rasszokat, a határokat, a nemzeteket, a kirekesztést, a különbségeket...”

„Legyünk humánusak, nyújtsuk ki mindenkinek a kezünket, éljünk jobban, éljünk együtt!”

A nagy szólamokkal, amikkel senki nem akart szembeszállni, kimondójuk gyorsan eldönthette a vitát, és fontos emberként tündökölhette. Győzelem, amiért harcolnia sem kellett.

A kocsmából kiutasítva Marcel még sértegette kicsit a csapost, majd jobb híján hazabotorkált.

Emilé bocsánatot kért miatta. Elmondta, hogy csak egy problémás szerencsétlen, egy veszélytelen hülye. Ez mindenkinek megfelelt. Az ügy letudva, a nagyobb bonyodalmak elkerülve, meg lehet nyugodni, rá lehet gyújtani.

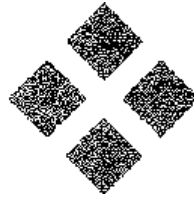
Amíg az ellenvéleményt rá lehetett fogni az alacsony társadalmi helyzetre, a kulturálatlanságra vagy a szegénységre, a nagyvárosi baloldali morál meg volt mentve. Marcelnek csak egy kis nevelés hiányzott ahhoz, hogy úgy gondolkodjon, mint a többiek. Ahogy elvárták.

Egy nála normálisabb és jobban beilleszkedett embernél súlyosabb következményei lettek volna, ha kétségei merülnek fel az egymás mellett élés működéséről. Bármennyire enyhék és bizonytalanok lettek volna azok...

Hálát kellett adni a társadalmi kötelék istenének; birkáinak extrém ébersége miatt ez nagyon nem fordulhatott elő.

11

„Az a veszély nyugtalanít leginkább, amit előre
érzek de nem látok”
(Julius Caesar)

RER B ¹¹, 20 ÓRA 20

Amikor tudomást szerzett a mézárulásról, elsírta magát.

Nevelőként dolgozó barátja aggódva mondta neki, hogy halottak is vannak, és hogy ez még iszonyatosan nagyot robbanhat.

Cselekednie kellett. Zoé a RER B-n Taubirába tartott, egyenesen a Courneuve negyedbe. Ment, hogy részvétet nyilvánítson, hogy megértse, hogy elítéljen, hogy megalázkodjon, hogy bocsánatot kérjen azért, hogy él, hogy állampolgári kötelességét teljesítse, és főleg hogy ne hagyja mindezt az újságírókra. Segíteni akart, találkozni a fájdalommal, leleplezni az egyenruhás disznók őrzöngését és brutalitását. Kifejteni a mézárulás részleteit. Megható portrét rajzolni a rasszizmus által lekaszált fiatalságról. Már nem érdekelte többet a kiállításmegnyitó.

Zoé remegett. Nagyon izgatott volt. Ez a gyilkosság felerősítette az összes létező felháborodását. Kicsit rá is játszott a gyászra, mert valójában pont egy ilyen tragédiára volt szüksége. Egyfajta bizonyítékra. „Én már rég megmondtam nektek: a rendőrök rasszisták és a fiatalok az áldozatok.” Az utóbbi időben szinte már hozzászokott, hogy az események csak őt cáfolják, és minden irányba próbálta kifordítani őket, hogy a békés egymás mellett élést védje.

„Ez nem az, amit gondolnak... Ez nem az ő hibájuk... Ne vonjanak le gyűlölettel teli következtetéseket... Illetlenség egy elszigetelt esettel pél-

dálózni...”

De most, hogy egy elszigetelt eset alátámasztotta a véleményét, pokolba küldte az illemet, és saját céljaira akarta felhasználni. Az olvasóinak mindent meg kell tudnia, amit ő már tudott. A lakását elhagyva közzé is tette üzenetét, szentül meggyőződve a saját fontosságáról: „A rendőri terrorizmusra adott reakcióm 24 órán belül a blogon. Nem hagyok ki semmit!”

Beszélni fog.

Először is az áldozatokról. Hosszú, megható portrék, megerősítve a szülőket, barátokat, gyerekeket nyilatkozataival, ha ez lehetséges. Minden harcot érzelmekkel lehet megnyerni. És most meg tudja előzni az újságírókat a helyszínen, exkluzív infókat tud szerezni. Ez most nagyot fog szólni.

Moussa, az élettársa nem akart vele tartani, és arról is le akarta beszélni, hogy beleártsa magát. Zoé nem értette, hogy lehet ilyen, hogy a saját jogaiért nem képes kiállni. A társadalom vele is elhitette, hogy alacsonyabb rendű?

– Ez túl sok nekem. Túl sok érzelem van bennem, hogy ezt nyugodtan ki tudjam elemezni – vetette oda Noah, a No Border¹²-es barátja, aki elkísérte.

Egy antifa, aki azt híresztelte, hogy a Black Blochoz¹³ tartozik. Még egy ülősztrájkon találkoztak, ahol a börtönöknek követeltek uszodát. Az összes területfoglaláson és G30-as csúcs elleni megmozduláson részt vett. Ő nem volt gyáva, nem félt bemenni a tűzbe. Jól jött Zoénak, így legalább nem kellett egyedül utaznia, csak mert a barátainak inába szállt a bátorsága. Ketten voltak, ráadásul az Északi Pályaudvart elhagyva a vonaton is csak ők ketten maradtak fehérek. Az emberek furcsán néztek rájuk. Sok afrikai és karibi volt köztük, meg néhány szír, afgán, meg több meghatározhatatlan származású. A világ nagyszerű sokszínűsége.

Zoénak kételye támadt. Az utasok ezekben a sötét órákban megértik-e, hogy a két „sápadtarcú” az ő oldalukon áll? Úgy hitte, néhány bevándorló erőszakossága teljesen normális válasz arra a kirekesztésre és megbélyegzésre, amit el kell viselniük. Eközben abban is reménykedett, hogy ez az igazságos erőszak valaki másra fog lecsapni... De ha mégis ő lesz a célpont, megértette, főleg most: fehér volt, jómódú, ő is az elnyo-

mók rétegéhez tartozott. Igaz, vonakodva, de úgy fogta fel, hogy egyfajta adót kell fizetnie a børszínéért.

A lány és a fiú, akik megpróbálták leküzdeni a félelmüket az elválasztófalnak vetett háttal, teljesen ki voltak szolgáltatva a társadalmi kötelék istenének. Minden nap őt szolgálták, még ha ezt néha próbára is tette a valóság. Mint az összes kortárs fiatal az ő társadalmi helyzetükben, ők is fedezékben éltek, és felsőbbrendűbbnek hitték magukat azáltal, hogy önmagukon nevettek és saját státuszukat kritizálták. Büszkén gyalázták és alázták meg magukat, hogy aztán jobban tudják csodálni. Mindegyik a vezérbirka szerepére tört. Ha a társadalmi kötelék istene úgy kívánta, még össze is verették magukat. Készek voltak az áldozatra, ha már annyi más ártatlan is áldozatul esett. Ez a kegyetlen istenség megkívánta tőlük az intellektuális áldozatokat is, a tények félremagyarázását. A blogírásban ez volt Zoé „etikája”. Az újságírásban ezt „kódfejtésnek” hívták.

A vagonban az arcok távoliak voltak és zárkóztak. Ezek a szerencsétlenek kétségtelenül a tragédiával voltak elfoglalva. Kétségtelenül féltek az előítéletektől. A rendőrségtől, aki veszélyt jelent rájuk.

Zoé érezte, hogy a haragja visszatér. A társadalomban lévő gyűlölet apartheidhez fog vezetni.

A vonat falára tájékoztató plakátok voltak kiragasztva. Némelyik a bevándorlóknak szólt, primitív rajzokkal illusztrálva. Ne köpj a földre! Ne fogd meg a nők fenekét! Toleráld a homoszexuálisokat!

Zoének ezek az elnagyolt piktogramok feloldhatatlan ellentétet jelentettek, egyrészt a bevándorlók védelme, másrészt feminista és melegbarát meggyőződése között. Ezért szerinte ez egy álprobléma volt. A kultúránk alapjait különben is relativizálni kellett, hogy jobban megértsük másokét, a gyarmatosító férfielnomás áldozatainak örököseit.

Dühös lett. Franciaország már annyi ilyen embert semmisített meg...

Egy nagyon pozitív bejegyzést akart írni, hogy visszaadja az áldozatok méltóságát, hogy szembeszálljon a káosz képeivel, mely fokozatosan felváltotta a rendet a médiában.

Már írta is. Ihletet kapott. Úgy tűnt, a társadalmi kötelék istene súgja fülébe a szavakat.

„Tisztességesen a méltatlan körülmények ellenére, az áldozatok csak a saját kreativitásukra számíthattak, hogy szebbé tegyék az életüket.” Ez

így jó lesz. „Diszkréték és ugyanakkor megbecsültek voltak, mind a hatan élenjártak az állampolgári kötelekek erősítésében és a közéletben való részvételben, melyek a békés egymás mellett élés elengedhetetlen láncszemei.”

„Ők voltak a lemészárolt fiatalság. Ők voltak Franciaország, amit el akarnak tőlünk rabolni.”

Egy pillanatig úgy tett, mintha gondolkodna, majd tovább írta: „A sokat rágalmazott fiatalok. Túl sokat. A gyilkosok felmagasztalva érezhették magukat. Egy jó adag rendőri fasizmus kapcsolja ezt a szörnyű tettet a beszédhez, a politikusok és a média gyűlöletbeszédéhez. Az állandó, fojtogató gyűlöletbeszédhez, mely a megosztottságból próbál profitálni, és a halálból virágzik.”

Beszélt a „jogos támadás” alapelvéről, mely szerinte a zsaruk életének az alapja. Utána rögtön egy kissé súlyos metaforával folytatta, az esélyről, melyet ezek a fiatalok jelenítettek meg, „mint egy hatlevelű lóhere, amit senki nem bírt leszakítani, ezért a rezsim bakancsa szétaposta”. Még önmagát is felülmúlta mondataival, könnyeivel, felháborodásával. Ezt is várták el az olvasói. A „Fehér-Franciaország és mérge” címre gondolt, de még nem volt biztos benne.

Saint-Denis-nél megállt a szerelvény.

Már csak egy megállónyira voltak Taubirától. Sok fiatal szállt fel, jó zajosan. Néhányan közülük botokkal felfegyverkezve, eltakart arccal. A hangulat megváltozott.

A vonat elindult. Noah összehúzta magát, már nem is lélegzett. Mellette Zoé erőt vett magán, és felszegte a fejét. Észrevették. Zoé megpróbált rájuk mosolyogni.

– Hé, kisasszony, meg akarod ismerni az igaz szerelmet?

A többiek röhögtek. Zoé lehajtotta a fejét, egy irgalmas nővér alázatával.

Az ösztönei ellen kellett harcolnia. A félelme tévedés. A fiatalok haragja az egyetlen igazságos dolog ezen a világon. Eddig Zoé jól jött ki a dolgokból. Olyan jól, hogy nem vette észre a változás valódi mértékét. Nem tudta észrevenni, túlságosan el volt foglalva azzal, hogy önmagának hazudjon. És még ha észre is vette volna, az olvasói csak a bizonyosságait szerették. Ha árnyalja a nézeteit, az azzal fenyegetett, hogy

elveszti a kis hírnevét, a csodáiéit, a megbecsülését, a barátságait és végül egész önmagát. A törékeny létét.

A végsőkéig kapaszkodott a társadalmi kötelék istenébe. Főleg ebben a pillanatban, mikor egy huligáncsoport körbevette, és egyikük a combját kezdte simogatni. Finoman eltolta a kezét, de az rögtön újrakezdte. Egy másik fiatal levette a csuklyáját, és leguggolt az antifával szemben. Az arcát majdnem az arcába nyomta. Majd adott neki egy pofont, az elsőt még finoman.

– Megmozdulsz, vagy mi lesz?

Noah teljesen el volt vörösödve. Kapott még egy pofont.

– Tehát?

Egy harmadik pofon, ez már erősebben. A lányok kuncogtak.

– Mozgás!

Még egy, teljes erővel.

– Mozogj már! Miért nem mozdulsz már meg?

Noah lemerevedett. Zoé azt hitte, a fiú mindjárt elsírja magát. Közbe akart avatkozni, de a szerelvény megállt. A huligánok egymásra néztek. Támadója betakarta kezével Noah orrát, finoman, mint aki meg akarja áldani. Majd hirtelen nekicsapta a fejét a válaszfalnak, miközben tenyerével bezúzta az orrát. Noah az arcát fogva térdre esett, amíg a többiek röhögve leszálltak.

Zoé közelebb hajolt barátjához.

– Jól vagy? Tudod, hogy ez nem ellenünk irányul.

– Tudom. A köcsög rendőrök jól végezték a munkájukat.

Vérzett az orra. Porig alázták. Zoé segített neki leszállni. A férfiuralom abszurdítására gondolt. Ez a kemény jelenet lelohasztotta a lelkeseését.

Zoé ment elől. Az állomás falain a közlekedési vállalat „Nem félünk!”-kampányának plakátjai virítottak. Vízipisztolyokat árultak, a bevételt a terrorizmus áldozatainak megsegítésére fordították.

Kissé távolabb egy csődület. Egy zenész arcát a dallam közepén zúzták szét a köztéri zongora billentyűin...

Kint már leszállt az est.

Összefutottak Kaspparral, a fiatal örmény bloggerrel, aki futva tért vissza a vonat felé. Egy „szélsőjobboldali propagandista” volt, nyilváno-

san gyűlöltek, de most itt kint a terepen képesek voltak vele beszélni. Úgy tűnt, ő a frontról jön.

– Itt tényleg meleg a helyzet! Én húzok innen!
Zoénak nem volt ideje mást kérdezni tőle.

Az emberek futottak. Füst volt, rendőrségi szirénák, a CRS¹⁴ kisbuszai. Hallotta a sikításokat, a tompa zajokat, mint a robbanások vagy a becsapódások. Néhány száz méterre tűz lángolt egy panelház lábánál. Néhány kő körülöttük ért földet. Egy gránát koppant.

Zoé és Noah a rendőrök mellett kerestek fedezéket.

– Maradjanak mögöttünk, kisasszony!

A biztonsággal visszatért Zoé önérzete. Ez a szexista disznó *kisasszonynak* szólította.

– Mert a rendőrség már nem véd meg minket? Mióta?

A rendőr üres tekintettel nézett rá. Már megszokta. Zoé az összes gyűlöletével nézett vissza.

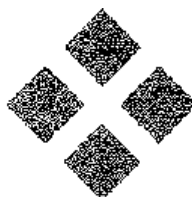
Jobban akart írni és publikálni, mint bármikor máskor. Végigvinni a küldetését.

Lejegyezte a noteszába: „22.00 óra, Taubira. A zsaruk itt vannak. Mondhatjuk, a gyilkos mindig visszatér a tetthelyre.”

Kiélvezte a mondatot.

„Egy törvénnyel senkit nem lehet arra kényszeríteni, hogy szeressen, de fontos, hogy legalább azt megtiltsa, hogy meglincseljenek.”

(Martin Luther King)

PÁRIZS, 5. KERÜLET, 21.00 ÓRA

Az apa kézen fogva vezette lányát. A Denfert térről jöttek, és a régi Luxembourg park kerítése mentén sétáltak, ahol a fákat már régen nem nyírták.

Olivier Varron bankpénztáros volt. Az a típusú ember, akire nem szoktak emlékezni. Hétéves lányának az anyja Justine, az exfelesége volt. Vér szerinti apja meg a volt barátja, aki művész volt, DJ, „lenyűgöző” és „egy sokkal jobb pasi”. A kislány szép volt, titokzatos, zárkózott és melleskenen félvér, Olivier megfogalmazása szerint. Először el akarta hagyni. Aztán meggondolta magát: végül is baloldali volt, a barátai is azok voltak. Mi baja lehet? Ha sajátjaként neveli fel ezt a lányt, azzal csak a nyitottságáról tesz bizonyosságot, és a konvenciók megvetéséről. Elhitette magával, hogy az ő vére nem jobb másénál, csak a szeretet számít. Valójában egy megsebzett ember volt és rideg apa, aki csak megjátszotta a szeretetét. Egy elveszett lélek, aki a dacát erénnyé akarta változtatni.

Négy órával az incidens után se gondolt bele semmibe séta közben. A szociálisan érzékeny ember az az élőlény, amelyik legkevésbé képes előre megérezni a bajt.

A szél süvöltött. A kerítés árnyékot vetett lépteire így a nap végén. A park halott levelek és homályba vesző fák sivatagja volt, ahol az ágak hidraként vetették árnyékukat.

Összefutott egy Pokémon-vadással, aki bele volt feledkezve játékába. Utána egy csoporttal, amely valamilyen tüntetésről távozható sietősen. Hatvanan lehettek, nagy részük fehér és fiatal, divatos és uniszex ruhákba öltözve. Voltak köztük szaxofonosok. Táblák „Ellenállunk” és „Fellépünk a gyűlölet ellen” felirattal. Szidták a „rendőrállamot” és a „cinkos médiát”. Egy idősebb egy céltáblát viselt magán. Néhányuk félelmet keltett, miközben kormányellenes jelszavakat skandált. Egy részeg fickó a fenekét mutogatta egy képzeletbeli közönségnek. Egy csapat művérrel bekent fiatal lány visítózott „Mi mind legyilkolt bevándorlók vagyunk” feliratokat hordozva.

A kislány félt. Olivier-nek viszont tetszett a dolog. Szerette ezt a sok különböző ötletet, a fantáziát, az elszánt, de laza és haladó stílust, mellyel az erőszakra válaszoltak.

Kissé távolabb három fura alak csendben lóbált egy molinót, melyre azt írták, hogy „Minden embernek joga van a tisztességes és békés halálhoz!”

A párizsi házak teteje fölé fekete füstoszlopok emelkedtek. Göndör haja mögé rejtőző arccal a kislány még erősebben szorította apja kezét. A kerítés előtt távolabb, a Mandela körút és a Méric utca sarkán rendőrök álltak. Nyolcan voltak, mindkét autójukat a járda mellé parkolták le.

Ránéztek. Olivier tovább sétált, de tudta, hogy meg fogják állítani. Amikor a rendőr ráköszönt, hogy „Jó estét, uram!” a bűnösök szorongását érezte, ahogy az ártatlan polgárok általában szokták.

– Nem tudja, mi folyik itt? Jobb lenne nem itt sétálgatniuk!

– Mi történt?

A rendőr zavarban volt. Kollégái feszültnek tűntek.

– Zavargások vannak. Városi erőszak.

– Óvatos leszek – válaszolta, és eldöntötte, hogy tovább sétál.

A tizedes enyhén megemelte a hangját:

– Ennél nem fog tovább menni, sajnálom.

Olivier Varron értetlenül nézett rá.

– Forduljon vissza!

A zsaru mosolygott és karjával egy 20 méterre lévő, talpazaton álló szoborra mutatott.

– Terminus, a határkövek istene.

Ebben a pillanatban egy ordítás. Egészen közről.

Rögtön utána tízesével látta őket előbukkanni a járdán és az autók közül. Egy csuklyás, kesztyűs és felfegyverzett horda rohanta meg a rendőröket, aki a túlerőtől pánikba esve hagyták ott a járműveiket és a becsületüket, és futottak Denfert felé.

Olivier képtelen volt megmozdulni. Földhöz szegezte az igyekezete, hogy nehogy menekülőnek tűnjön. Csak nézte őket, ahogy ráugrottak a rendőrautók tetejére és a motorháztetőkre, talpukkal és husángjaikkal zúzva be az ablakokat. Ez a győzelmi tánc azonban nem tartott sokáig. Négyen bekerítették a szerencsétlen járókelőt. A ragadozók megéreztek zsákmányuk félelmét. Elkapták lesütött tekintetét, látták rajta, hogy legszívesebben beleolvadna az aszfaltba. És közben szánalmasan mosolygott rájuk.

A farkas megeszi azt, aki birkát játszik. Olivier Varron megpróbálta őket szóval lenyugtatni, mint egyszer egy rendőr tizedes, de úgy tűnt, mintha egy idegen hadsereg foglya lenne, akik nem akarják érteni a nyelvet, amit beszél. Ő volt a fülemüle a karvallyal szemben. Beszélhetett bármit, a karvaly úgylis azt csinált, amit akart. Szenvedést és szégyent mérnek rá, talán meg is ölik.

A kislány Félvér volt, üde, ártatlan... Ha beszélne, talán meghallgatnák, talán békén hagynák őket. Így gondolta. De a lány néma maradt.

Olivier megbénult. Nem tőlük. *Saját magától* Attól, amit a kultúrájának, a nevelésének, az illemének hívott. Ami a barbárok számára csak *gyengeség* volt. Mióta megszületett, a félelmeit engedelmességgé alakították át. A kislány semmit nem változtatott a problémán. Még ha az egyik briganti a szeme előtt vágta volna el a torkát, akkor se lett volna képes megmozdulni. Talán még a mosolygást se hagyta volna abba.

Megtanították neki, hogy még azt is illedelmesen fogadja, ha megölik.

Nem volt már képes gondolkozni. Kívülről látta önmagát, mint egy abszurd jelenet szereplőjét, mint egy aréna homokjába térdepeltetett rabszolgát, aki csak arra vár, hogy egy mozdulattal véget vessenek a komédiának. Úgy látta magát, mint aki egy új, aktualizált mesét játszik el, a farkas és a bárányt, csak itt a farkas nem beszélt. Üdvözlünk a személyes erőszak korszakában. Nincs szöveg, csak egy ököl az arcba. Néha egy kérdés, egy „Van egy cigid?”, és az ütések, hogy megtörjenek és megsemmisítsenek. És az áldozat, aki magzati pózba görnyed, aki

reméli, hogy ha aláveti magát, kevesebb sérüléssel megússza, és aki megköszöni a gyávák istenének, ha csak néhány törése lesz.

Mikor váltunk áldozati bárányokká? A múltban sose tette fel ezt a kérdést. És a jelenben nem maradt ideje megválaszolni.

Az első ütést egy hátrahajlással elkerülte, amivel még önmagát is meglepte. Utána még jobban mosolygott, mintha bocsánatot akart volna kérni támadójától ezért az ösztönös mozdulatért. Hogy jelezze neki, hogy ezzel az ütése semmit nem veszített értékéből, és hogy ez az agresszió egy kitűnő ötlet.

A támadó egy egészen abszurd parancsot adott neki:

– Ne mozogj!

És ami ennél is abszurdabb, ő engedelmeskedett.

A jobbhorog az állán csattant. Majd gyomron rúgták, melytől levegő nélkül kétrét görnyedt. Olyan sok érte, hogy biztos volt benne, most meghal.

Fejét felemelve látott egy magas feketét a lánya felé menni, majd a lány elszaladt, eltűnve egy közeli utcában. Senki nem ment utána.

Akkor látta az autót érkezni. Látta a női sofőr szemében a félelmet. Az ösztöne összegyűjtötte az összes maradék energiáját, hogy megszabaduljon a halálos gátlásoktól, amit az évtizedek alatt beléneveltek. Megrohanta a kocsit, rávetette magát a motorháztetőre, megragadta, ahogy tudta, és ordított a nőnek, hogy gyorsítson.

Az pánikba esett a szélvédőjén üvöltő zombitól és a felé futó hordától, és gázt adott. Olivier kiabált neki, hogy megtámadták, hogy segítségre van szüksége, és arra, hogy innen minél messzebb vigye. De a szoborral szemben a nő élesen jobbra rántotta a kormányt. A férfi megpróbált minden erejével megkapaszkodni a motorháztetőbe és az ablaktörlőbe, de végül nem tudta tartani magát, és legurult az aszfaltra.

Amikor nekiesett a járdának, kifícamította a vállát.

Rádöbbsent, hogy körülbelül tíz másodperce maradt, mielőtt üldözői az utcasarokra érnek. Továbbgurult, fel a járdára, majd a hátán bekúszott egy ott parkoló autó alá. A válla iszonyatosan fáj, de hallotta, hogy támadói most érkeznek az utcába, és tudta, hogy csak itt van rá egy kis esélye, hogy ne lássák meg. Még csak annyit tudtak róla, hogy az autóba kapaszkodott, mint egy medúza, és eltűnt az utca végén a hisztérikus sofőrrel együtt. A hosszú másodpercek alatt érezte az aszfaltot, a vért és

az olajat, hallotta, hogy őt szidják tőle tíz méterre valami meghatározhatatlan keveréknyelven, majd a kiabálások alábbhagytak. Továbbmentek.

Az az őrült ötlet villant az agyába, hogy megúszhatja.

És akkor hallotta azt a távoli és jeges hangot, mely lesújtott, mint egy hentesbárd.

– Ott van! A kocsi alatt. A kocsi alá bújt!

Aztán hallotta a hordát rohanni, üvöltve és nevetve. Sose tudta meg, ki dobta fel, és azt se, hogy miért. Látta a lábakat. Az egyik közülük lehajolt hozzá, és rámosolygott. Már érezte, hogy erős karok ragadják meg a bokáit, és kifelé húzzák. Egy kézzel kapaszkodott a tengelybe, de már nem tudta magát tartani. Nem tudta megakadályozni, hogy kihúzzák.

Megtörtént.

Kivonszolták az úttest közepére, és rávetették magukat.

Nem tudott már védekezni, és az ütések csak úgy záporoztak. Ordított. Egy rúgás az arcába elhallgattatta. Még magánál volt, de az eszmélete lassan megadta magát, és a teste egyre kevésbé reagált a rúgások égető fájdalmára.

Aztán véget ért.

A sötétben már nem érzett semmit.

Csak a lélegzetét hallotta, tele vérrel.

Csak az aszfalt aromáját érezte és a távolság érzését.

Kinyitotta az egyik szemét.

És látta az embert, ki valószínűleg leszakadt a többiektől, ahogy lendületet vesz, és páros lábbal a fejére ugrik.

Az utolsó kép, amit látott, Terminus szobra volt, aki a határvövek istene.

*„A bátorságot sokszor csak a tájékozatlanság táplálja, míg a gyávaság mindig megbízható információkon alapul”
(Peter Ustinov)*

PÁRIZS, 16. KERÜLET, 22.00 ÓRA

A pincér letörölte az asztalokat, miközben fél szemmel a terem végében lévő tévét nézte. Most jutott el hozzá az incidens híre. Egy zsarú ahelyett, hogy engedelmesen belehalt volna a „munkája kockázataiba”, az életet és a „rendőri erőszakot” választotta.

Nem először történt ilyen. De most az elővárosok, a párizsi belváros és a vidék képei alapján úgy tűnt, hogy a válaszul érkező erőszak gyorsabban és intenzívebben söpör végig a szokásosnál. Mint egy fertőzés. „Elterjedés” a Belügyminisztérium szóhasználatával.

A tévé egy csoportosulást mutatott egy meg nem nevezett körúton. Vonultak, és közben az öklüket a levegőbe emelve kiabáltak valamit. Valamilyen békés tüntetés volt a rendőri erőszak ellen. Hirtelen a képernyő bal oldalán egy maszkba öltözött csoport tűnt föl. A kamera nem fordult el időben, és látszott, ahogy ez a horda megtámadja a tömeget. Aztán a kamera az eget filmezte, de néhány másodpercig még hallani lehetett a sikolyokat, az ütéseket és a törött üvegek zaját.

Négy egyetemista, egy lány és három fiú ült egy asztalnál a fair-trade kávézó nagytermében, és látszólag a pincérnél kevésbé érdekelte őket a képernyő. Ők voltak az utolsó vendégek. Hangosan beszéltek, laoszi sört ittak és káposztacsipszet rágcsáltak, hozzáadott só nélkül. A pincér elkapott néhány foszlányt a beszélgetésükből.

A zöld hajú lány „cinkos médiáról” beszélt, meg a szégyenéről és az undoráról, meg hogy „még egy lépéssel közelebb kerültünk a legrosszabbhoz” az „állandóan kirekesztett szerencsétlenekkel” a „koncentrációs lakónegyedekben” akiket most a rezsim rendőrsége „kiirtott”.

A három barátja helyeselt.

Az első, fekete bőrkabátban, zöld sapkában és mélyen ülő szemekkel tovább gondolkodott. Jorisnak hívták. Ő volt a legradikálisabb aktivista, a vezér, és látszólag a legértelmesebb is, így mindenki az ő reakcióját figyelte. A második a piros esőkabátja alatt inkább csak egy követőnek tűnt. A többiekhez igazodva nevetett, vagy maradt csendben. A harmadik gyenge volt, vézna és egy bíborszínű selyeminget viselt. Magas hangján a rendőri terrorizmust kezdte ostromozni, mely szerinte arra volt jó, hogy kiprovokálja a külvárosokban a népharagot, amivel meg tudják ijeszteni az öregeket és a vidékieket, ezeket a tanulatlanokat, akik aztán egy emberként szavaznak majd a rendre és a biztonságra.

– Nem fogok félni! – jelentette ki Joris, és felemelte poharát, mintha esküt tenne.

Mindhárman ittak, a végigpiált éjszaka egyik mélyen komoly pillanataként.

A pincérnek viszont sötét előérzete volt az estével kapcsolatban. A média mesterkedése, hogy az emberek büszkék legyenek az elővigyázatlanság hiányára... A közönséges szólamok, mintha ezek lennének a bátorság megtestesítői... Mindez idegesítette. Minden incidensnél, minden terrortámadásnál ugyanaz a refrén.

„Nem fogjuk őket gyűlölni! Folytatni kell a bulizást! Nem győzhetnek!”

Nem is kell győzniük, gondolta a pincér, mert már veszítettünk.

A székek végigkarcolták a bambuszpadlót. A pincér látta fiatal vendégeit távozni. Enyhe elégedettséget érzett, mint egy rák, aki összenyom egy legyet.

A feng shui-csengettyű csengetett. Az ajtó hangos nevetéstől kísérve záródott be.

Némelyeknek az élet egy parti volt. Másoknak vereségek sorozata.

Ezen az estén, mint minden más estén, a fiatalok belevetették magukat az éjszakába. A falkaszellemmel és egy kis alkohollal ez mindig olyan volt, mint egy valószínűtlen zárt ajtó, az örület finom parfümjével. Az utca végén egy buszmegálló falának támaszkodva láttak meg egy arcán sebesült nőt. Szövetsálját egy hosszú vágásra szorította a homlokán, mely már összevérezte a blúzáát és a kabátja egy részét. Cipője sarkai letörtek, a haja kócos volt.

A lány és Joris elsétált mellette.

– Jól van, hölgyem? – kérdezte tőle a piros esőkabátos.

A sebesült üres tekintettel nézett vissza rá.

– Ne nyúlj hozzá, ez gusztustalan! – tanácsolta a nőies.

Egy pillanatig töprengtek, majd továbbmentek. Egy arra sétáló pár ugyanígy tett.

– Ez mégis egy komoly seb volt – vetette oda a piros esőkabátos, mintegy számonkérésként.

– Biztos elesett, vagy mit tudom én – válaszolt a lány.

– Vagy sokat ivott – reagált a nőies.

Joris előttük ment, úgy tűnt, belefeledkezett a gondolataiba.

Most a lány a nőiessel kezdett beszélgetni. Arról volt szó, hogy a „mai fiatalok” képtelenek megfelelni a „művészeti és partikövetelményeknek”. Már mindketten a harminchoz közeledtek, és ketten együtt összesen húsz évet töltöttek el az egyetemen. A feminista lány saját szavai szerint „bele volt temetkezve a munkájába”, egy médiaetikai képzésbe.

– És így, direktbe beszélt nekem a frizurámról a köcsög. És látod, elő akarja írni nekem, hogy viselkedjek. Nem vagyok a kurva titkárnője, vagy mi!

A nőies arca elkomorodott. Nem tudta megállni, hogy ne a kedvenc témájára terelje a beszélgetést,

– Azt mondom, te nőként még szerencsés vagy. Nem vagy meleg.

– Ó, komolyan, ugye nem akarsz minket versenyeztetni? Tudod, hogy támogatlak titeket...

– Nem rólad szól a kérdés... Még akkor sem, ha te a „köcsögöt” sértés-ként használod, miközben tudod, hogy nekem ez fáj.

A lánynak egy szörnyű vicc suhant át az agyán.

– Bocsánat! – motyogta szégyenkezve. – Nem így akartam kifejezni magam.

– Talán, de mégis így sikerült.

Komor csend.

– Az az igazi probléma, hogy a melegeket már elfelejtette a történelem. A transzszexuálisokra irányul az összes figyelem, minket meg le se szarnak.

Kisebb feszültség alakult ki köztük. A lány visszafogta magát. A melegjogi aktivista szólamai végül már mindenkit lefárasztottak.

– Na, hazamegyünk? – a piros esőkabátos végre összegyűjtötte a bátorságot, hogy feltegye a kérdést vékony hangján.

Senki nem válaszolt neki. Folytatták útjukat a rakpart mellett. A Bir-Hakeim hídhöz közeledtek, mikor jobbról kiabálásra figyeltek fel. Olyan volt, mintha harcolnának a másik parton. Vagy csak zajongtak, ezt ebből a távolságból nem lehetett eldönteni.

– Mi folyik itt? – kérdezte a piros esőkabátos.

Ebben a pillanatban egy árnyalak úgy tűnt, mintha lángra lobbanna. Egy velőtrázó sikollyal elszakadt a csoporttól, elesett, felállt, és sikerült magát belevetnie a Szajnába, a többiek üdvralgásától kísérvé.

– Ezek elégettek egy embert? – kérdezte a nőies.

– Ez talán egy előadás – sugallta a lány –, vagy egy *flashmob*¹⁵.

A Szajnát nézték, de a félhomályban nem láttak semmit. A rakparton emberi alakok menekültek a híd felé.

– Nem hiszem. Szerintem ez komoly – suttogta Joris.

Igaza volt. Egy rendőrt égettek el elevenen.

– Akkor mit csinálunk, hazamegyünk? – kérdezte újra a piros esőkabátos, láthatóan rémulten.

– Maguknak keresték a bajt – vetette oda a lány. – De mi nem hibáztathatjuk csak magunkat. Az öregek és a parasztok már évek óta a polgári mocskokra szavaznak. Na, itt az eredménye!

Az esőkabátos őt nézte, de semmit nem értett az egészből.

– Ezek talán a nácik – vetette oda a nőies.

– Nem úgy néznek ki – szakította félbe Joris.

Árnyékok szaladtak a hídon, a pillérek mögött, melyek a metró viaduktját tartották. Nehéz volt megállapítani, mi megy ott pontosan. A másik parton egy nő segítségért kiáltozott.

– Átjönnek a hídon – állapította meg a nőies, kissé aggódva.

Fiatal fekete-afrikaiak egy csoportja volt, körülbelül 15 évesek lehet-
tek. A híd végéhez érve harci kiáltásokban törtek ki, majd hamarosan
balra indultak meg, az egyetemisták felé.

– Ezek erre jönnek! Ezek erre jönnek!

A piros esőkabátos majdnem pánikrohamot kapott.

– Mit csináljunk? – kérdezte a nőies.

– Az a véleményem, hogy azonnal induljunk haza – válaszolt az esőka-
bátos. – Húzzunk el innen!

Mint mindig, Joris döntött.

– Mi velük vagyunk. Ezek a mieink. Egyébként se menthetnénk már
meg magunkat.

Félt, de megpróbálta leplezni, és inkább az elvtársának esett neki.

– Te nem félhetsz, a kurva életbe! És az eskünk?

Ő sápadt volt, és magán érezte mind a három vallató tekintetet.

És ha ezt csak a fanatizmus mondatta vele? Az értelem és a tények
figyelmen kívül hagyása? A halál választása a vereség helyett?

Ő nem olyan volt, mint a többiek. Csodálta őket, de nem volt meg
benne a bátorságuk.

De ezen a napon, velük szemben megvolt benne a bátorság, hogy
gyáva legyen. Hogy ellentmondjon a többségnek.

– Csináljátok, ahogy akarjátok! Én hazamegyek.

Hátat fordított nekik, futásnak eredt, és eltűnt a sugárutat szegélyező
platánfák mögött.

– Dögöljön meg! – vetette oda Joris. – Semmi meggyőződés. Az ilyenek
miatt tartunk itt!

A lány helyeselt:

– Szép dolog a beszéd, de csak a tettek számítanak.

Nem maradt több idejük beszélni.

Harminc méterre tőlük egy kiáltás harsant fel:

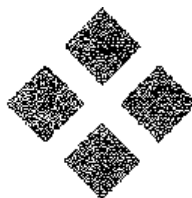
– Hé, a fehérek!

A gyilkosok odaértek.

14

Harcoljatok azokkal, kiknek megadatott az Írás és nem hiszik Allahot, az ítélet Napját, s nem tiltják, mit Allah és az Ő Hírnöke megtiltott, s nem vallják az Igaz Hitet addig, míg meg nem fizetik készséggel a sarcot, s megalázkodnak.”

(Korán 9:29)

PÁRIZS, 1. KERÜLET, 22 ÓRA 15

Ebben a Franciaország nevű pokolban Quraych Al-Islam megcsinálta a saját mennyországát.

Egy könnyen kiszámítható országban, amin oly könnyű uralkodni... Egy országban, mely oly lelkesen akart eltűnni, hogy legyőzni szinte már sértő volt.

Quraych, aki rövid körszakállával a mérsékelttség mintaképe volt, gyorsan a nemzeti gyászok mesterévé vált. Rájött, hogyan adja el magát, hogyan nyugtassa meg a rettegő franciákat, hogyan fenyegetse burkoltan a politikai vezetőiket, akik egyedül pozícióik túl gyors elvesztésétől féltek. Egy terrordiplomata volt, akit senki nem mert félbeszakítani, és aki a rendszert a saját rendszerévé alakította. Tudta, hogy válhat nélkülözhetetlenné egyesek igényei és mások félelmei között, míg végül egyfajta élő koncesszióvá vált, az utolsó közvetítővé a franciák és a halál közt.

Nem telt el anélkül egyetlen óra sem, hogy Quraych ne mondott volna fel egy szúrát, ne ajánlotta volna magát Allahnak, ne elmélkedett volna az Al-Azhar tanításairól, a mogulok nagyságáról vagy Nagy Szulejmán-

..

..

ról. Ő volt a megtestesült Iszlám. Ő volt Damaszkusz, ő volt Deir ez-Zor és ő volt Palmyra. Társai a mártírok voltak, nekik ajánlott élete becsülettel és büszkeséggel volt tele.

A gyengék országában kalifává akart válni, egy televíziós termékké, akinek a mosolyogva fenyegetés a szakterülete. „Képes volt rájátszani a sztereotípiákra”, ahogy egy szervilis újságíró írta róla. Amikor a kulisszák mögött találkozott a rendezőkkel, főszerkesztőkkel és újságírókkal, csak a bizalmaskodó tekintetüket látta, és a buzgalmukat, hogy a kedvében járjanak. Már szinte kedve lett volna megsimogatni a fejüket.

Az idő neki dolgozott. Tehetségesen toltta előre gyalogjait: a mecseteket, a bevándorlást, a halai élelmiszerláncokat, a közösségi segélyprogramokat és a Muzulmán Ligával elért választási eredményei is minden eddigit felülmúltak. A hitetlenek ezzel szembe csak a szívélyességüket, a mosolyukat és a közmegegyezéseiket állították. Meg a meggyőződésüket, hogy a gyávaságuk a nagylelkűség egyik formája.

De az incidens óta nem mentek jól a dolgok...

Eddig Quraych abból élt, hogy a káosszal fenyegetett. Amint a káosz eljött, a buborékja kipukkadt. Mihez kezd ezután a legjobb nyomásgyakorló eszköze nélkül? Hogy fogja fenyegetni Frankisztánt, hogy fogja kihasználni a gyávaságát, ha az országot tűz és vér borítja? Egy ilyen felkelés keresztülhúzta számításait a nyugodt előretöréssel kapcsolatban.

Eddig azt hitte, hogy a hódítás véráldozat nélkül is sikerülhet, az országba áramló bevándorlók által. Meg a hitetlenek aktív cinkossága által, melynek morális fertője rá nem hatott, és amit ő egy égi jelnek vélt. Hogy az óra elérkezett.

De néhány perc alatt minden felborult. Az események viharában Quraych attól félt, hogy elveszti az irányítást a dolgok fölött. Vagy azért, mert túl gyorsan vall színt, vagy azért, mert az övéi képesek lesznek nélküle megcsinálni a forradalmat. És ki tudja? Talán a hitetlenek is felébredhetnek. Vissza kellett szereznie az irányítást az utca felett. De az utca vért akart.

„Ami itt folyik, már nem a te gondod, testvérem.” Ezt egy frissen megtért volt hitetlen mondta neki a zavargások kezdetén.

A hagyományos pénzkérés, amit, mint mindig, nyilvánosan visszautasítanak, majd titokban, a közvéleménytől rejtve kifizetnek neki, már

nem elégítette ki a bázisát, a Ligát, az érdekcsoportokat, az erőszakban tobzódó bandákat. Már jóval többet akartak. A győzelemtől megrészesedve minden kellett nekik, és azonnal. A hitetlenek vezérének teljes behódolását akarták, vagy ha erre nem hajlandó, a fejét. Quraych a karrierjét és legitimitációját tette kockára. Ha túl mérsékeltnek mutatkozik, a híveit tagadja meg. Ha túl messzire megy, a köztársaságtól vágja el magát. És ha nem tesz semmit, megszűnik létezni.

Választania kellett.

Ezért élete eddigi legnagyobb kockázatát vállalta. A sajtóközleményét, melyet villámgyorsan megírt és elküldött az AFP¹⁶-nek, nem sokkal később az ország összes rádiója és tévéje leadta.

„Én, Quraych Al-Islam Franciaország muzulmán népének nevében arra kérem a francia államot, hogy nyilvánosan kérjen bocsánatot az Iszlám gyerekeitől mindazért a rosszért, amit évszázadok alatt okozott nekik. Továbbá utaljon át a Muzulmán Ligának és a franciaországi muzulmán szervezeteknek kezdetnek 10 milliárd eurót, hogy kézben tudjuk tartani a helyzetet.

Ez a rablás visszatérítése, mert Franciaország ennél még jóval többel az adó-sunk. Ha követelésünk nem teljesül holnap délig, már senki nem tudja megakadályozni, hogy az ország megismerje a poklot. De ha megfizetitek az adósságokat, mi is beleegyezőnk a békébe, mert Allah hatalmas és könyörületes.”

A fenyegetés világos volt: pénzt vagy életet. A feltétel nélküli kapitulációért cserébe Quraych vér nélküli rendszerváltást ajánlott a Nyugatnak: egy kegyes halált.

Az ultimátum először döbbsent csendet váltott ki a francia médiában. Aztán nagy részük megszólalt, és a nemzeti gyávaság szóvivőjévé vált: fizetni kell. A követelés jogos. A körülmények indokolják. „Kárpótlásról” beszéltek, „bocsánatkérésről” és „visszafizetésről”. Néhányuk arra szólított fel, hogy nehogy egy brutális és egyszerű visszautasítás legyen a vége, amit a populisták javasoltak. Emlékeztettek az adósságra a gyarmatosításért és a faji megkülönböztetésért. „Ha engedünk a nyomásnak, azzal Münchent¹⁷ idézzük. De ha nem engedünk, akkor egyenesen Hitlerré válunk” – írta egy ismert újságíró.

Az Élysée-palotában világvége-hangulatban ült össze a rendkívüli minisztertanács. Rendkívüli, ahol az arcok komorak, a viták meg komo-

lyak voltak. Az egyenlet megoldhatatlannak tűnt.

Ha elfogadják az ultimátumot, az az állam behódolásának nyílt beismerését jelentette volna. A legaktívabb választói rétegek elvesztését vonta volna maga után, a középosztálybeli fehér kisembereket és a vidékét. Ez a köztársaság felajánlása lett volna Quraych Al-Islamnak. De a visszautasítással elveszett volna a média, a baloldal és a Muzulmán Liga átszavazóinak támogatása, akiket nem tudtak volna pótolni. És mellette még egy polgárháborút is kockáztatnak.

Javasolták, hogy sürgessék meg a tanácsadókat, hogy tárgyaljanak az eddiginél jóval nagyobb összegek titkos átutalásáról. De ha ez a trükközés nyilvánosságra kerül, az felér egy politikai öngyilkossággal...

Többé nem lehetett kifelé szigort mutatni, és közben titokban engedni. Itt valódi döntést kellett hozni. Rádöbrentek, hogy a palota falai között hozott döntésük lesz a legfontosabb az összes eddig meghozott közül.

Valami *megváltozott*, és ezt csak most kezdték megérteni. Eddig a színház a nézők jóindulata miatt működött. De ezek többet nem paradicsommal hajigáltak. Nem hurrogtak. Most már az épület felgyújtásával és a színészek lemészárlásával fenyegetőztek. Most már elkezdtek aggódni a színpadon és a kulisszák mögött is.

Amit a főtisztviselők „szivacsstratégiának” becéztek, egymás közt, most határaihoz érkezett. Ez volt a kormány (és annak kulturális és egyéb szervezeteinek) taktikájának az alapja. A „megszállók lefoglalása”, egy miniszter szavai szerint. Vagyis hogy annyira lefizessék a „fiatalokat”, hogy azok ne akarjanak fellázadni. Csak egy száraz szivacs kaphat lángra, így azt folyamatosan öntözni kell, konkrétan pénzzel. Finanszírozni kellett a fiataikorú bűnözők és a külvárosi fiatalok programjait, elküldeni őket üdülőtáborokba, belépőjegyeket osztogatni nekik futballmeccsekre, hiphopkoncertekre és vidámparkokba, és vásárlási utalványokat ékszerekre, ruhákra, robogókra és elektronikai cikkekre.

Magába foglalta, hogy szemet hunytak a csempészet felett, hogy a bűnüldözés nem volt teljes körű. El kellett valamivel foglalni a fiatalokat. Az állam nem akart már rabló-pandúrt játszani. Emellett minden héten szültek valami új projektet „felújításra”, mint az állandó „városrendezéseket”. Megsarcolták az adófizetőket, hogy a pénzt a gettókba önthessék.

Ott voltak még a fiktív munkahelyek, a felhizlalt civil szervezetek, a támogatások a „vallási közösségek működtetésére” a pénzzel tömött bőröndök és még egy rakás többé-kevésbé illegális módszer a bandavezérek pénzelésére. Hogy megvásárolják a békét. Drága volt, és ezért a pénzért csak illúziót kaptak...

Ez már nem volt elég.

De mit tegyenek?

Ígérni és fizetni, ez volt minden, amihez a politikusok értettek. És ennél már több kellett...

Az elnök azonban még magabiztos volt: beszélni fog, és ettől minden rendbe jön. Nem így működött eddig is?

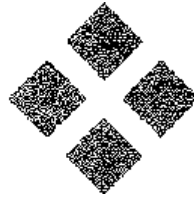
Tanácsadói egész éjszaka egy nagyszabású, de kétértelmű beszéden dolgoztak. Egy beszéd a „közös értékekről”, belekeverve a közhelyeket a sajnálkozásról és „az állam fennhatóságának visszaállításáról” hogy „megőrizték a köztársaság szent érdekeit”.

Életében először a bürokraták dinasztiája félt. Életében először nem volt biztos abban, hogy a szokásos csúsztatások és hazugságok megmenthetik őt.

15

„Ahhoz, hogy egy idióta agyában egy gondolat körbeérjen,
sok kegyetlen dolgot kell átéljen.”

(Louis-Ferdinand Céline)

PÁRIZS, 16. KERÜLET, 22 ÓRA 30

Az eddig mindentől védett párizsi fiataloknak az ébredés brutális volt. A nyugalma, a megjátszott szerepei és a soha véget nem érő tanulmányai mögött ez a fiatalság is csak eleven húsból és kétségekből állt. És az események, még ha ritkák is voltak, rájuk is lesújtottak. Odaszögezték őket a valósághoz, mint egy hollót a csúrajtóra.

A zöld hajú lány állt fel először egy gyertyánfa sövénynek támaszkodva.

Látta barátját az út közepén ülni, sokkosan, a széttépett selyemingében.

– Jól vagy?

Nem válaszolt azonnal. A lány elindult felé, közben aggódva nézett körbe.

Nagyon gyorsan történt. A támadók már eltűntek a rakpart mellett, és közben üvöltöttek, mint a hiénák.

– Kurva társadalom! Ezeket a szerencsétleneket mi semmisítettük meg.

Felsegítette barátját, egy padra ültette, és hátára terítette a kabátját. Az remegett, az orrából folyt a vér, több zúzódása is volt, és kegyetlenül fájt az oldala. Földhöz vágták és összerugdosták.

– Amik a legjobban bántottak – nyögte ki végül –, azok a homofób sértevések voltak.

– De ez nem az ő hibájuk, tudod. Ez a kurva ország tette őket ilyenné.

– Persze, tudom.

A zöld hajú lányt nem verték meg. Az egyik támadó elkapta, és behúzta a sövény mögé. Szikrázó szemekkel megpróbálta a nadrágjába csúsztatni a kezét, de a farmer öve túl szoros volt. Ezért inkább végigtapertolva a lába között és a melleit, majd behajította a sövénybe és megpróbálta megütni, de elvétette.

Egy ott lakó ekkor zajt csapott, az emeletről üvöltözött és különböző tárgyakat dobált le az ablakból, hogy megfutamítsa a támadókat, ahogy a vadállatokat is szokták. Sikerral járt. A lány segítséget akart kérni tőle, de az ablak rögtön bezáródott. Majd a redőnyt is lehúzták, és lekapcsolták a villanyt.

– És Joris? Hol van? – kérdezte a fiú törött orrát törölgetve.

A lány körülnézett.

– Joris!

Nincs válasz. Egy autó dübörgött el.

A túlsó parton egy mentő és egy rendőrautó szirénája hallatszott.

– Joris!

Semmi.

– Ne keresd! A bőrét mentette, a gyáva fasz.

Egymást támogatva, elveszetten, látványosan magára maradva a két fiatal a Trocadéro felé vánszorgott.

A lány szemei könnyben úsztak.

– A fasizmus szélén vagyunk. És annyira fáj látni ezeket az elkeseredett, magukra hagyott fiatalokat... Ezt a pazarlást! És még nálunk is, a meggyőződés teljes hiánya. Semmire sem készek, érted, semmire... Én hittem Jorisban, és most látod, hogy hagyott itt minket. Gyáván elhúzta a csíkot. Még egymásban sem bízhatunk.

Néhány méterrel lejjebb, a Szajnában, Joris holtteste a felszínre emelkedett.

2. NAP

„Az egyetlen tanárom az életem.”

(Gandhi)

SAINT-ÉTIENNE, 8.00 ÓRA

Nadine-nak kétségei voltak.

Pont úgy, mint több ezer másik tanárnak Franciaországban az események utáni reggelen.

Amikor legutóbb a vezetőség felkérte, hogy szervezzen egy beszélgetést a diákok között az aktuális eseményekről, az részükről az „Égessük el a bibsiket!” skandalással végződött.

Nadine ezen gondolkodott egész éjszaka, és végül arra jutott, hogy egy perc néma csend az áldozatok emlékére lesz a legmegfelelőbb.

Végül is a diákok szinte már csak erről beszéltek, és Nadine tapasztalatból tudta, hogy az előítéleteiket úgysem tudja megváltoztatni.

Nem becsülhette alá az „érzelmeik” mélységét, melyet a történetek váltottak ki belőlük.

Most az egyszer a gyerekek egy hang nélkül jöttek be az osztályterembe. A sokk, gondolta.

Nagy részük baseballsapkában, fülhallgatóval és napszemüvegben volt, a padlóra rakták táskáikat, és elnyúltak a padokon.

Elnyűhetetlen olívazöld kosztümjében Nadine-on úrrá lett az együttérzés.

De amikor egy perc csendet kért, leírhatatlan hangzavar tört ki.

– Át lettünk baszva!

– Csajszí, miért maradjunk csendben? Átvágsz minket, tanárnő!

Úgy tett, mintha nem hallaná a sértéseket, amiket már a terem minden részéből vágtak a fejéhez, a saját nyelvükön. „Nézd a kurvát!” „Kalap szar vagy, kisanyám!” „Állj már le, öreglány!”

Ez már a napi rutin volt.

– Így van, miért nem beszélünk róla? A zsarukat akarod védeni. Te egy francia vagy tanárnő. Mi meg marhára dühöseks!

– Köszönöm, Habib! Nem akarok cenzúrázni, és... Benoit, kérlek, szállj le a padról!

– Tanárnő, igaz, hogy te a bibsiket szopod?

A többi gyerek úgy üvöltött, mint egy rapper banda.

– Popopoooo!

– Nincs már itt respekted!

– Neked véged van!

Nadine azt tette, amihez legjobban értett: elengedte a támadásokat a füle mellett.

– Jól van, vegyétek elő a földrajzkönyvet!

Leírhatatlan lázadás söpört végig a termen.

– Szétkúrunk mindent!!!

– Totális káosz!

– Szóval a mai lecke... kérlek!

Már papírgalacsinok, vonalzők és ceruzahegyezők repültek felé.

– Tényleg beszélni szeretnék veletek arról, hogy mi történt, de... Benoit – fenyegette meg –, méssz az igazgatóhoz!

Nem várta meg rá a „Fogd meg a seggem!” választ, még előtte rávágott idegből a tábla melletti ajtóra. De a csend szinte semeddig se tartott. Benoit még a nadrágját se húzta vissza.

A fizikatanár ekkor nyitott be. Szigora és karizmája itt már nem ért semmit. Az osztály közepén verekedés tört ki.

Mounia teljes erőből pofonvágta Amaury-t, közben mocskos zsernyáknak nevezte.

– Ez az! Ez az! – ordított Benoit.

Három másik diák is fölállt.

– Köcsög kis vamzer!

– Baszódj meg, zsarufattyú!

– Büdös zsidó!

A fizikatanárnak közbe kellett avatkoznia, majd verekednie is, miközben Nadine-nak ordította, hogy hívja a biztonsági őroket.

Nadine a folyosón, könnyek között szólt nekik.

A főiskolán anno ő volt az egyik legjobb tanuló. „A tisztelet mindent szétcselez!” szlogen, melyet az összes középiskola falára felfirkáltak, számára egy ideál volt. A szakmai alapelve, a büszkesége.

Szörnyen akarta. Mindent alárendelt a küldetésének. Megkaptak tőle minden nagylelkűséget... Elfogadta őket olyannak, amilyenek voltak, előítéletek nélkül. Mindent megtett, hogy megértse őket, hogy az ő problémáikhoz igazodjon. És következetesen mondta nekik, hogy „ti, franciák”.

Micsoda zűrzavar. Milyen szomorúság...

Pedig bármit megtett volna azért, hogy elfogadják őt.

„A győzelem szereti az erőfeszítést.”

(Catullus)

LA COURNEUVE, 9.00 ÓRA

Tehát ott voltak. Ott, ahol minden elkezdődött.

Tíz-, tizenötezer lakos? Senki se tudta pontosan. Családok százai, fiatalok ezrei, felfegyverkezve, rendőrségi nyilvántartásban, segélyből és bűnből élve, az elégedetlenség, a szalafisták és a vezérek által irányítva. Kívülről nézve senki nem értette, hogy ez a negyed miért csak négy-évente egyszer lázad fel. Egy kisebb csodának tűnt.

A közvetítők, ők tudták: a máshol már nem létező erős szociális struktúrák – a vallás, a család, a klán – itt még nagyon is léteztek, és irányították az életet. És most pont ezek a struktúrák sorakoztak fel az állam ellen, hogy totális háborút indítsanak.

Itt, Taubirában.

Velük szemben egy vaskerítés.

A parkolóban tucatnyi, tömegoszlató ráccsal felszerelt rendőrségi furgon, melyek a háztömbök bevezető útját zárták le. A torlasz mögött sisakos emberek, fegyverrel, lábszárvédőben, karvédőben, golyóálló mellényben, pajzzsal, tonfával és gránátvetővel a kézben. Egy századnyi CRS, egy századnyi készenléti csendőr és néhány kerületi zsarú. Kicsit kevesebb, mint háromszáz ember, hogy a hatalmas toronyházakat biztosítsa. Ez volt a „népi megmozdulások” – ahogy a média nevezte – központja. És ami egyre inkább kezdett hasonlítani egy polgárháborúra.

„Biztosításról” beszélni túlzás volt: a cél a legradikálisabb felkelők kontroll alatt tartása volt, és a körzet kifosztásának a megakadályozása. A CRS már csupán a jelenlétével magára vonta a zavargók figyelmét, így megakadályozta a fosztogatás és a gyújtogatás továbbterjedését.

A kerület átvizsgálása és a lépcsőházi áldozatok holttestének begyűjtése nem volt elsődleges cél. Időről időre a rohamrendőrök gránátokat lőttek a negyed központjába: egy lepukkant térre, melyet beton úttorlaszok szegélyeztek, és ahol a gyepet hiába takarították le minden harmadik nap, mégis tele volt szeméttel.

Az ég szürke volt és nyomasztó, könnygázköd lepte be. A falak mögött fekete füstoszlopok emelkedtek a levegőbe, talán a mentőegységeket akarták velük csapdába csalni. A CRS egész éjszaka lőtte a gránátokat, csak nemrég hagyták abba.

A rendőrök teljesítették, amiért odaküldték őket, de a helyzet még mindig kényes volt. Az ellenállás a szomszéd kerületekben is növekedett, és a rendőrök visszavonulási útját elvágták. A metró zárva volt, a két legközelebbi sugárutat meg eltorlaszolták az elhagyott és sokszor felgyújtott autók. Az előző esti őrjöngés és pánik következményei.

A torlasz fedezékében, egy teljes éjszakát a CRS mögött lapulva, Zoé Lorenzino és Noah Ascaris úgy néztek ki, mint az ellenséges vonalak mögött rekedt katonák. Lehetetlen lett volna elmenekülni: körülöttük mindenhol a lázadók voltak, és a toronyházak tetejéről a kövek folyamatosan záporoztak rájuk. Hajnalban egy lakásából kilépő idős nő fejét találta telibe egy petanque golyó. Mentő híján a rendőröknek kellett őt ellátni az elsősegélydobozukból.

Az alakzat közepén egy tucatnyi civil, akiket pont itt értek az események, csendes csoportja állt, dermedten a félelemtől és a kimerültségtől. Zoé és Noah rábukkant köztük egy elvtársukra, Maëlre. A fiatal anarchista elszántságnak tűnt.

– Egész éjszaka a zsernyákokat dobáltam kővel az ablakomból. Egy havernál szálltam meg, abban a toronyházban.

Az egyik panelra mutatott.

– Egy teljes falat szétvertem, hogy legyen munícióm.

Noah megkérdezte tőle, mit gondol a helyzetről.

– A kékek nincsenek elegenden, most verhetőek. Ahogy tudom, már szinte minden kerület forrong, ez jó nekünk.

A zavargók felé nézett.

– Próbáltam velük beszélgetni egy kicsit, de ez bonyolult.

A véraláfutásokat mutatta a homlokán és a száján.

– Az események miatt fel vannak tüzelve.

Zoé megértette. Dühös volt, hogy képtelen találkozni a fiatalokkal, és be kell érnie a zsarukkal. Ki akarta használni a pillanatnyi nyugalmat, hogy beszéljen a parancsnokkal. Az épp a tisztjeivel egyeztetett a rádiós kocsival, és láthatóan teljesen más dolga volt. De arroganciájával sikerült tőle kiereszkedni egy interjút. A rendőrség átláthatóságának állampolgári joga...

– Miért vannak ilyen kevesen?

– 10 ezer hadra fogható CRS van Franciaországban. Mind az utcára lett küldve.

Mivel a bloggernek más értelmes kérdés nem jutott az eszébe, a parancsnok folytatta:

– Nem tudjuk, meddig fog tartani. Váltásunk nincs. A mobil torlaszaink itt nem tudnak közlekedni. A vízagyút a Champs-Élysées-re¹⁸ küldték. Tudattam a feletteseimmel, hogy még egy századnyi rohamrendőrre lenne szükségünk, és a csendőrség különleges alakulatának egy szakaszára, hogy egyáltalán a hangadókat elő tudjuk állítani. Ha nem foglaljuk vissza a területet, nem tudjuk lefolytatni a nyomozást. És ilyen kevés emberrel nem tudom visszafoglalni. De a parancs egyértelmű: a dolgunk a további eszkalálódás megakadályozása és a súlyosabb incidensek elkerülése, ezt meg annyi emberrel kell megoldanom, amennyim van.

Frusztráltak tűnt.

– Ön személyesen mit gondol erről a parancsról?

– Én nem azért vagyok itt, hogy gondolkozzak, és hogy a személyes érzelmeimről beszéljek.

– Elmondhatja, nem írok le semmit.

– Akkor jól kiegészítjük egymást, mert én meg nem mondok semmit.

Zoének erőt kellett vennie magán, hogy ne mosolyodjon el.

– Ha van más kérdése is, majd a hadnagyom örömmel válaszol rá.

Zoé sértetten sétált odébb. „Visszafoglalni a területet.” Ezek *konkvisztádornak* képzelik magukat.

Megpróbálta elnyomni magában a vágyat a mosakodásra, a fogmosásra, egy forró fürdőre, az alvásra, és újra a cikkének szentelte magát.

Büszke volt. Úgy fognak róla beszélni, mint egy hősnőről, persze a szükséges alázat keretein belül. Ünnepelni fogják, amiért olyat tett, amit az újságírók már nem tesznek.

Először a külvárosi fiatalok „csendjét” akarta megmagyarázni. A tisztességükre gondolt. Ahogy elutasították, hogy saját céljaikra használják fel a tragédiát. A nyomorukkal nem akart sokat foglalkozni, még fennhézásnak tűnt volna. Nem, az érdemeiket és a kreativitásukat akarta hangsúlyozni, szemben egy szociális rendszerrel, mely már fizikálisan is kínozza őket. Kimenni a terepre, egy-két szemtanút meginterjúvolni...

Egy kiáltást hallott, és felnézett.

A mobil torlasz rácsain átnézve látta az újabb rohamot.

Több százan jöttek elő a toronyházak mögül, és egy jól koordinált támadással egyenest a rendőrsorfalra rohantak. Felállt, és abbahagyta az írást. A CRS-ek parancsokat ordítottak, elfoglalták a helyüket, felemeltek a pajzsokat. Gránátsortűz süvített át a levegőn.

Hangos robbanások után füstfelhő terült el a furgonok előtt. A parancsnok üvöltött valamit. Teljes szakaszok rohantak előre ordítva. Egy hang nélküli lármában a rohamrendőrök végre azt teheték, amihez legjobban értettek: szétzúzni a támadók hullámain botjaikkal és pajzsokkal. Szemből mentek neki a tömegnek, aztán a civil ruhás rendőrök segítségével elkülönítettek kis csoportokat, bekerítéssel és előállítással fenyegetve őket. A kaotikus kődobálás gyorsan veszélyessé vált a rendőrökre, de egyben a támadókra is. Még néhány gránát csapódott a földre, a sorfal szárnyait fedezve. A felkelők ordítva rohamoztak újra, de már rendezetlenül. A harc kimenetele kétséges volt. Az egyik oldalon a felszerelés, a fegyelem és a keserűség, a másikon a létszám, a hit és a harag.

Zoé mellett a hadnagy úgy tűnt, hogy aggódik. Gyakran pillantott hátra. Az út másik oldalán egy kisbolt volt az egyetlen lehetőség a visszavonulásra. A toronyházakhoz hátrálni képtelenség lett volna, a lakók ott bármit a fejükre zúdíthattak.

Amikor a füst felszállt, akkor látszódott, hogy a zavargók vonultak vissza. A CRS egészen a panelházak faláig szorította őket.

Ekkor egy furcsa jelenetre lett figyelmes: a fiatal Maël egyedül egy szakasznyi felfegyverzett rohamrendőr között ordított, közben a pajzsokat ütötte és lökdöste. Megszállottan, mint egy őrült. A zavargóknak üvöltött, hogy jöjjenek vissza. Tudta, hogy a rendőrök semmit se tehetnek ellene.

A CRS-ek majdhogynem szórakoztak, amíg pajzsaikkal visszalökdözték őt a furgonok mögé. Az alázást látva Zoéból szégyen és harag keveréke tört elő. A médiát akarta hívni, hogy elmondja, hogyan „erőszakoskodnak” a szemtanúkkal. A meg nem erősített információk káoszában ez még hihető is lett volna.

Mindezek ellenére, saját maga ellenére, Zoé félt. Odament a hadnagyhoz.

- Tehát fenntartják a védelmi vonalat?
- Szó sem lehet visszavonulásról.
- De ez egy erőszakos támadás volt.
- Nem. Ez egy teszt volt.

Ebben a pillanatban a zavargók hulláma bezáródott a tér körül, mint a tenger Mózes mögött.

Talán hatszor többen lehettek, mint az előző rohamnál. Újra támadtak, botokkal, vasrudakkal és bozótvágó késekkel felfegyverkezve.

- Na, ez egy erőszakos támadás!

„Még mindig az abszurditás követeli a legtöbb mártírt a világtörténelemben.”
(Goncourt fivérek)

PÁRIZS, 5. KERÜLET, 9 ÓRA 20

Az ezredes nem aludt jól. A tévét a szokásosnál előbb kapcsolta be, de semmi újat nem tudott meg belőle. Néhány incidenst jelentettek. Egy bizonyos „feszültséget”. A köztisztelőben álló papnak, aki ingyen édeségeket osztogatott a Montmartre előtt, egy „zavarodott” elvágta a tor-kát. Összességében egy „inkább nyugodt” éjszaka volt. Ezzel egy időben jelentettek egy „súlyosan iszlamofób” esetet: megint szalonnát dobtak egy mecset elé.

A BFM TV bemondói a lapszemlével folytatták. A címlapok nagy részén „NEM” díszelgett, óriási betűkkel. MÉLTATLAN a *Le Figaro* címlapján, A SOKK az *Echó*-én, GUSZTUSTALAN a *La Croix* szerint, LÁZADÁS a *L'Humanité*-ben, A MÉSZÁRLÁS, AMI ÖSSZETÖRI FRANCIAORSZÁGOT a *JDD*-ben, a józanabb FRANCIAORSZÁG GYÁSZOL a *Le Monde*-nál, AZ UNDOR a *Libération*-ban, HÉTKÖZNAPI TERRORIZMUS a *L'Express* szerint, EMBERISÉG ELLENES BŰNTETT virított a *L'Obson*, és kicsit alatta „Hogyan profitál a szélsőjobb a bűncselekményből (folytatás a 2. oldalon)”.

Renaud Lorenzino főszerkesztő is megírta sokak által várt elemzését a helyzetről. Beszél a veszélyben lévő országról, a szélsőjobboldali fenyegetésről, mely belföldről jön, szervezett, és most készül lecsapni. Annyira, hogy Lorenzino már egy „valódi puccskísérlettől” félt. Kifej-

tette, hogy a „morális puccs” már meg is valósult, mely a mindenhol megfigyelhető „alattomos kételkedés” a demokrácia erőfeszítéseivel szemben, ami a békés egymás mellett élés megvédésére irányul.

Kijelentette, hogy „teljes mértékben” támogatja Quraych Al-Islam követelését, sőt szerinte ennél sokkal tovább kell elmenni, és a jövőben az államnak magától kéne felajánlania azt.

Az újságírók egy „nagy” és „irányadó” beszédre vártak, mely új lendületet ad a nemzeti egységnek, szinte már „új alkotmányként” értelmezhető.

„Összefoglaljuk a nap legfontosabb eseményeit. A szükségállapotot meghosszabbították a spontán tüntetések során bekövetkezett rendbontások miatt. A kormány ezek beszüntetésére szólított fel, a »résztvevők biztonsága érdekében«. A civil szervezetek és a szakszervezetek ezzel szemben elítélik a »demokrácia csorbítását« és a »félelem diktatúráját«.

A taubirai tragédia és az ezt követő feszült helyzet megrémítette a piacokat, ma reggel a tőzsdei árfolyamok zuhanni kezdtek, a párizsi értéktőzsde indexe 3000 pont alá süllyedt. A miniszterelnök megpróbálta megnyugtatni a befektetőket, és mindenkit óva intett, hogy valamelyik népcsoportot vagy vallást hibáztassák a rendbontásokért. Gyűlöletbeszéd-ellenes törvénycsomagot fognak hozni az országgyűlés megkerülésével, melyre a 49.3-as törvénycikkely lehetőséget biztosít. Ezek a törvények minden emberi méltóságot sértő véleményt bűncselekménnyé fognak nyilvánítani, melyek eddig csak a »súlyos vétség« kategóriájába estek.

És végül emlékeztetjük önöket, hogy Quraych Al-Islam még mindig a köztársasági elnök hivatalos bocsánatkérésére és a 10 milliárd euró első részletének átutalására vár. Az ultimátum 2 óra 40 perc múlva jár le, ahogy ezt a visszszámológép is mutatja a képernyő alján.”

Az elnöki hivatal ma reggelre ígért választ.

Ezután egy bevándorlók melletti szimpátiatüntetésről tudósítottak a République térről. A tömeg „Refugees Welcome” feliratú táblákat tartott, és azt skandálta, hogy „Lépjetek a helyünkbe! Lépjetek a helyünkbe!”

A legújabb divatos szlogen.

Egy Femen-aktivista szöges nyakláncban, fedetlen mellekkel és hasáig felhúzott cicanadrágban azt ordította a kamerába, hogy „Lépjetek minden francia helyébe!”.

Egy másik riportban egy essonne-i külvárosból jelentkeztek be. Egy fiatal nő szatyrokkal a kezében menekült a zavargók elől, csuklyás és fejkendő alakok ugráltak az autókra és hajigáltak köveket, a háttérben felgyújtott kukák égtek. Még messzebb az utcában egy kifosztott bolt. Távolabb egy sor rohamrendőr, mozdulatlanul.

Ez már nem a megbékélés ideje volt. Egy lángoló háztömb előtt egy férfi állt a kamera elé, két kezét kinyújtva kiabált valamit egy toleráns és békés Isten szeretetéről. Néhányan csatlakoztak hozzá. Kicsivel később a kamera billegni kezdett, hallatszott a tudósító sikolya. Kapcsolás a stúdióba. A bemondó elnézést kért a technikai hibáért.

Az ezredes az unokájára gondolt. Nem vette fel a telefont. Hol lehet? Mit csinál?

„Miközben úgy tűnik, a tiltakozások áttérjednek a párizsi agglomerációból más nagyvárosok bizonyos körzeteire is, a köztársasági elnök, akinek saját pártján belül is zendüléssel kell szembenéznie, hivatalosan visszautasította Quraych Al-Islam követelését, melyet »eltúlzottnak« minősített. Közleményében az elnök mindazonáltal ragaszkodott a kárpótlások folyósításának politikájához és a kormány erőfeszítéseivel a kirekesztés elleni harcban, és hozzátette, hogy minden jogos követelést örömmel megvizsgál. Az államfő a nap folyamán hivatalos nyilatkozatot tesz...”

Az ezredes felállt. Tett néhány lépést, a hátát a falnak vetette, és elgondolkozott.

Az ablakon kinézve fekete füstoszlopokat látott felemelkedni a távolban.

Ez már egy tucatnyiszor megtörtént, és semmi nem jelezte előre, hogy most fog utoljára.

És mégis... Ha igaza volt az unokájának? Ha az összeomlás már be is következett?

Ez az évek tapasztalata volt, vagy a bölcsessége, a logikája? Semmit nem látott az összecsapásokból néhány füstoszlopon kívül, mégsem akart ellenkezni a félelmével, mely szinte már *meggyőződésévé* vált. Hogy ez már a végjáték. És ebben a játékban most veszik el minden.

Látott már ilyesmit máskor is, de még egyik se tűnt ilyen súlyosnak. Most úgy tűnt, az államon már túlléptek az események. És mindenki csa-

tasorba állt a sebzett vad ellen. És őt még mindig nem hívták be.

– A kurva életbe! – kiáltotta, sarkával a falat rúgva.

– Henri! – szólt rá Jocelyne a konyhából.

– Tudom, bocsánat!

Az ezredes visszaült a kanapéjára.

*„Ó halál, hozzád járulunk a fényed miatt, melyet tudatlanságunkra árasztasz, Csak te tudsz minket
meggyőzni alávalóságunkról; csak általad ismerjük meg méltóságunkat ”*
(Jacques-Bénigne Bossuet)

LA COURNEUVE, 9 ÓRA 30

A mobil torlaszokon néhány másodperc alatt hatoltak át, megmászva vagy megkerülve őket. Furgonjaik mögött a rohamrendőröknek nem volt elég idejük alakzatba rendeződni. Az összecsapás brutális volt, ilyen erőszakra eddig nem volt példa. A rendőrök az életükért harcoltak. Gránátjaik már a saját társaik állásain is landoltak. A sűrű fehér füstben bozótvágo kések tűntek fel, és lövéseket lehetett hallani. A vasrudakkal szemben a rendőrségi viperák már azért sújtottak le, hogy öljenek.

Úgy tűnt, sikerül visszaverni a támadást.

Ekkor zúdult rá a lázadók második hulláma a rendőrök hátvédjére a szomszédos házakból. Csak három csendőr állt ott a furgonok és a felszerelés védelmével megbízva. A hadnagy észrevette, és a közelében álló embereinek ordított, hogy induljanak meg arra. A zűrzavarban senki nem hallotta. A két elől lévő őrnek sikerült elmenekülnie. A harmadikat a lázadók a furgonhoz szorították. Ő felemelte gránátvetőjét, és közvetlen közletről tüzelte. Az egyik támadó a fején találva esett össze. A gránát nem robbant fel. Amíg a csendőr megpróbált újratölteni, egy lázadó rávetette magát, majd két másik, majd még vagy húsz. Lefegyverezték, földre vitték. Lemészárolták. A hadnagy teljes erejéből ordított. Néhány embere végre meghallotta. Meglátták a csoportot, ami a földön fekvő

alakot rugdosta. Látták a feléjük repülő betontömböket. Láttak egy magasba emelt fejszét.

Egy lövést hallottak.

Egy másodpercnyi döbbenet után a CRS rohamra indult. A zavargók meghátráltak. Egyikük elesett, és nem tudta elkerülni a megtorlást. A viperák teljes erővel sújtottak le rá. A hadnagynak szinte rá kellett feküdnie, hogy leállítsa az embereit. Mindenáron el kellett kerülni egy újabb túlkapást.

A fő támadást visszaverték. A CRS-ek és a csendőrök öntudatlan társukhoz rohantak, akinek orrából és füleiből ömlött a vér. Már halott volt.

Az embereket előntötte a düh. A lőfegyvereiket követelték. A hadnagy ellenkezett. Féltrelokték. A parancsnoknak minden tekintélyére szüksége volt, hogy újra alakzatba rendezze az embereit, lefoglalja őket, kontrollálja a dühüket.

Voltak sebesültjeik. A lázadók a téren maradtak, távol tőlük, de fenyegetően, mintha a csata brutalitása felhergelte volna őket. A létszámuk egyre nagyobbnak tűnt.

Zoé megrémült ilyen szintű abszurd erőszakot látva. Elfeledkezett a füzetéről, az írásáról, a humoráról, és a csatateret kémlelte. A fehér füsttől borított szürke égen, ahol csak egy fénysugár hatolt át, mindenki az isteneit látta. Egyesek a rendet, a bajtársakat és a kötelességet. Mások a Prófétát, a klánt és a káoszt.

Zoé is kereste istenét, a társadalmi köteléket, melyben itt már csak ő hitt. És ő se volt attól messze, hogy megkérdezze, miért hagyta el őt. Noah az egyik furgon mellett ült, fejét a kezei közé temetve. Néhány perccel ezelőtt hányt. Maël a hisztéria határán volt. Az ő istene nem az égben volt. A fejében lakott, és beszélt is hozzá. Halkan suttogott neki, mint egy kígyóisten, és azt sugallta, hogy változtassa a gyávaságát erénnyé, hogy végre bebizonyítsa magának, hogy meg tud felelni az elvárásainak.

Hirtelen Maël otthagya az árulóvá vált elvtársait, a kimerült rendőröket, akik már nem figyeltek rá, és a saját reményét is, hogy áldozat nélkül is lehet győzni. Megkerülte a mobil torlaszt, majd már egyedül lépkedett a téren, az 50 méteres *senki földjén*, mely elválasztotta a két tábort.

A zavargókhoz szólt, már ő se tudta pontosan, milyen indíttatásból:

– Hozzám, jogfosztottak, elnyomottak és nincstelenek!

Felfigyeltek rá.

– Folytassátok a harcot! Kevesen vannak és kimerültek.

Mindkét oldalon felemelkedtek a fejek, és keresték, ki beszél.

Felbátorodva, a fiatal anarchista folytatta:

– A fegyverek a hátsó három furgonban vannak! Fegyvereik vannak!

A hadnagy elszánta magát. Végre parancsot adott, hogy hallgattassák el. De szemben, a panelházak előtt, úgy tűnt, a lázadók is megindultak. A zsaruk haboztak. Végül négy CRS megindult futólépésben, hogy előálítsa a fiataalt. Mikor Maël észrevette őket, még közelebb ment a lázadókhoz. Közülük egy kilépett a sorból, puskával a kezében. Vállához emelte, megcélozta a négy rohamrendőrt, és lőtt. Egyikük elesett. Bajtársai megragadták a karját és a lábait, és visszahúzták a torlaszok felé. A puskás újra tüzelt. Maël hasba löve rogyott össze.

A lázadók rohamra indultak. Maël a földön nyöszörgött.

– Tolerálj! Toleráld a halált, a fájdalmat, a kint! – szólította a kígyóistent, aki eljött mártírjáért. A tömeg körülvette, ő egy árnyékot látott megállni előtte, aki egy betontömböt emelt a feje fölé. Még volt ideje dadogni:

– Nem tudják, mit.

A becsapódó gránátok meghátrálásra kényszerítették a lázadókat.

Maël teste az aszfalton feküdt, szétzúzott koponyával.

Nem volt fényesség, ami megvilágította volna, és a lelket se látták kiszállni belőle.

A tolerancia mennyországába nem lehetett bejutni.

A CRS-ek újra a nehézfegyvereket követelték. A parancsnok habozott, majd végül beleegyezett.

A tévénezőknek erről fogalmuk sem volt. A valóság ott nem létezett. A CRS-nek kiosztották a Sigekeket, az ismétlőpuskákat és a Tikka mesterlövészpuskákat. A másik oldalon előkerültek a Kalasnyikovok.

A két fél között Zoé észrevette a holttestet, amit mindenki magára hagyott.

A zsaruk úgy néztek rá, mint a véres rongyra.

Lázadók ezrei gyülekeztek az úton és a toronyházak lábainál, bekerítve a megtépázott csapatot. Ők voltak az utolsó négyszög. Ők voltak a

7. lovasezred.¹⁹

A parancsnok nem ragaszkodott többé az arányos önvédelemhez. Senki se tudta, hogy az embereinek lesz-e bátorsága ölni, vagyis lángba borítani mindazt, ami az országból még megmaradt. Mindenkinek ez járt a fejében, és az utolsó támadásra készült. Mindenki az első sorozatot várta, és utána a nagy mészárlást. Zoé kimerülten elsírta magát. A hadnagynak könnyörgött segítségért.

– Próbáljon meg nyugodt maradni! – válaszolta neki, egy életéért rettegő ember minden nyugalmával.

Hirtelen a lázadók otthagyták a csatateret. Lehajtott fejjel indultak vissza házaikba, és eltűntek a tornyok mögött. Néhány perc múlva egy sem maradt közülük, a tér teljesen kiürült.

Kivéve a fiatal Maël holttestét, amivel a kutya sem törődött.

A CRS-ek eltöprengtek, inkább aggódva, mint megkönnyebbülve. Megtört az ellenség? Készülnek valamire? Biztosak voltak benne, hogy most szedik elő a rakétavetőket. A parancsnok kapcsolatba lépett a felettesével. Szóltak neki, hogy jelentős erősítéseket indítottak útnak a felmentésére. Úgy hitte, hogy ez az egész valami politikai megegyezés eredménye, majd megszakadt a kapcsolat.

Fellélegzett. Kiadta a parancsokat. Begyűjtötte a fegyvereket, elszállította a holttesteket, elrendeztette egy kicsit a területet, hogy kevésbé katasztrofálisan nézzen ki.

Amíg a CRS azzal szenvedett, hogy elvontassa az útról a kiegészítő autóroncokat, Zoé visszanyerte az önbizalmát, és rögtön visszatért a távolságtartása a zsarukkal szemben. Amikor a hadnagy megkérdezte tőle, hogy „Jobban van, kisasszony?” dühösen nézett vissza rá, vérig sértődve a kérdésen.

Már újra régi önmaga volt. Faképnél hagyta a hadnagyot, és megindult Maël holtteste felé, amit a CRS épp ekkor készült elszállítani,

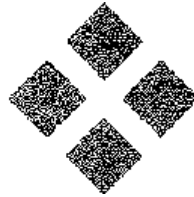
– Egy pillanat! Van itt valami, ami az enyém.

Összeszorított fogakkal átkutatta a zsebeit, kivett egy kulcscsomót, és arrébb lépett.

Olyan kifejezés ült az arcán, amit még az övéi sem ismertek.

„Száz emberből tíznek ott se kéne lennie, 80-an csak célpontok, csupán kilenc igazi katona van, és ott van az, az a harcos, aki győzelemre vezeti ezt az egészet.”

(Hérakleitosz)

PÁRIZS, 11. KERÜLET, 11.00 ÓRA

A szomszédai azt mondták róla, hogy „fura”.

A lakásában félmeztelenül a kis asztalnál, elemlámpája fényénél Vincent Gite a fegyvereit pucolta. Az erőszakban hitt, azt tartotta a legjobb módszernek a problémamegoldásra.

A problémája a többi ember volt.

Az asztalán egy kés, egy kis revolver, egy Glock 19 pisztoly tizenhetes és harmincas tárakkal, több doboznyi lőszer és egy gépkarabély. Egy Heckler-Koch G36K, 5,56 mm-es NATO-kaliberrel.

Gite betárazott.

Fejben végigvette, miben volt biztos.

A franciák? Klinikailag halottak.

Hangoztatják, hogy az erőszak nem old meg semmit, mert szerintük a gyávaság megold mindent.

A vereségüket dicsőségesnek képzelik, a szégyenüket méltóságteljesnek. Egy beképzelt kakas a saját ürülékében.

Bölcsek? Impotensek. Nagy szavak, hogy leplezzék a félelmet, és megindokolják, miért nem tesznek semmit.

Fizetni fognak. Drágán fizetni fognak.

Egy forradalom? A város saját magától fog összeomlani. A paraszt a faluját fogja védeni, a házat, a földjét. De nem fog útra kelni, hogy meg-

mentse Szodomát.

A zsaruk? A katonák? A rezsimet fogják védeni, vagy a gettók népéhez csatlakoznak. Nincs harmadik út. A főparancsnokság? Az állam kutyái, évtizedek óta a legszervilisebbekből összeválogatva. Nem lesz itt semmilyen katonai puccs. Az összeesküvőknek semmi esélyük sem lenne.

Fizetni fognak. Mindenki fizetni fog.

A bosszújához Vincent Gite csak saját magára számított. Már nem bírta elviselni azokat, akik szavakkal az ő nézeteit vallották, mégse tettek semmit. Úgy gyűlölni, hogy közben nem képesek ölni, ez a gyűlölet megszenségtelenítése.

Elpakolta a fegyverpucoló szereit.

Már nem tartozott egy táborhoz sem. Nem bírt már elviselni senkit. Meggyűlölte az egész világot.

Letörölte az asztalt egy ronggyal.

A saját egyszemélyes szektájához tartozott.

Egymás mellé rakta a táraikat.

Egy ember volt, aki számára már az emberek léte is eretnekségnek számított.

A Bosszúálló volt, aki hamuból született. A hazája hamvaiból, az apja hamvaiból. Ő volt Fourreau ezredes unokája. Az apját négyévesen veszítette el. Balesetnek mondták, de ő meg volt róla győződve, hogy öngyilkos lett. Az anyja néhány hónappal azelőtt hagyta ott őket, hogy „újrakezdje az életét” és „bepótolja a fiatalságát”, amit ez a túl korán jött gyerek, akit nem is akart, tönkretett. Most valahol Saint-Tropez mellett lakott. Mást nem tudott róla, és nem is akart.

Felhúzta a surranóját, egy fekete pólót, rá a golyóálló mellényt. Rácsatolta a pisztolytartó tokot és belerakta a Glockot, mellmagasságban. Mindezt a fekete kabátja alá rejtette, a zsebeit pedig megpakolta táraikkal és energiaszeletekkel. Magához vett egy kést, egy elemlámpát és egy túlélőkészletet. A gépkarabélyt a maradék táraikkal és lőszerrel együtt egy sporttáskába tette.

Majd a hátára vette a táskát, és elindult.

Már nagyon korán felébredt benne a gyilkolási vágy.

A polgári életben Vincent Gite a Seine-Saint-Denis-i állatkert biztonsági őre volt. Vagyis ezt hitette el a nagyszüleivel, és mindenki mással. De sok más dolgot is hittek róla. A nagyapja szemében csak egy kissé

elveszett, egy kissé paranoiás fiatal volt, akinek szenvedélye volt a túlélés. Egy egyéniség. Ez elég kevés volt ahhoz képest, hogy milyen múlt állt mögötte.

Egyszer egy orvosi vizsgálat során megkérdezték, hogy vannak-e pszichiátriai problémái.

Csak nevetett. És gondolatban még mindig nevetett.

Az utcán – egy munkásnegyedben – emberek csoportosultak. Aggód-
tak, beszélniük kellett valakivel. Néhányan fel voltak háborodva, a kor-
mány hozzá nem értését kritizálták. Felmerült, hogy engedni kéne-e a
Muzulmán Liga követeléseinek, és senki nem mert nemet mondani. A
békítést támogatták. Mások azon aggódtak, hogy a polgári tiltakozások
ártani fognak a gazdaságnak. Gite köztük haladt el. Nem látott itt mást,
csak emberpatkányokat, eltévedve, csapdába esve.

Véget akart vetni ennek a világnak. Kiszabadulni ebből a rabszolga-faj-
ból.

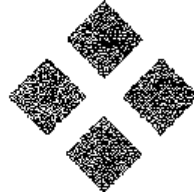
Számára az összeomlás egy csodával ért fel. Egy csodával, amely egy-
fajta igazságot fog szolgáltatni.

Készen állt rá, már nagyon régóta.

És most mozgásba lendült.

„Az illúzió egy eltűzött hit.”

(Honoré de Balzac)

PÁRIZS, 18. KERÜLET, 12.00 ÓRA

Talán harmincan lehettek, akik szembeszálltak a hivatalos tiltással. Sokkal többet hívtak, mint ahány végül eljött. Mint mindig. Az identitárius aktivisták egy nyugodt kis utcát választottak, ahol nem volt forgalom, hogy elkerüljék az incidenseket. Két lépésre voltak otthonaiktól.

Transzparenszeket tartottak és zászlókat, néhány rigmust skandáltak félénken. Hallatni akarták a hangjukat, de kellemetlenséget nem akartak maguknak. A kis csapatban Kaspar még így is az aggodalmaskodók közé tartozott. Saját szemével látta a taubirai összecsapásokat. Ilyen erőszak láttán szinte érezte, ahogy a tesztoszteron megfagy a vérében...

A vágya az ellenállásra rögtön nullára csökkent. Többé nem akart harcolni. Azért jött az övéi közé, mert nem akart egyedül maradni. El akart vegyülni. Mint egy szerelmi csalódás után.

A barátainak sem voltak sokkal komolyabb tervei. El akarták ítélni a káoszt, és kinyilvánítani, hogy itt ők vannak otthon. Néhány kíváncsiskodó nézte csak a tüntetőket az ablakokból, de ők is gyorsan megunták.

Az egészből hiányzott a meggyőződés. A fővárosban egy identitárius aktivista egyébként is olyan gyakori volt, mint egy marslakó, még ha itt a mozgalom „mérsékelt” szárnya vonult is föl. A polgári és diákvonal, mármint ami több pártszakadás után megmaradt belőle.

Volt valami valószerűtlen ebben a tüntetésben, itt, ebben a kis utcában, biztos távolságra a harcoktól. Egy nagy eltérés a szavak és a tettek

között. Már beletörődtek, hogy csak elszenvedői lesznek a történelemnek, itt már csak a büszkeségüket akarták menteni. Itt is, mint a legtöbb tüntetésükön, csak az illúzióikat skandálni és önmagukat bátorítani gyűltek össze. Az ilyen megmozdulások maximum erre voltak jók.

A kemény mag nem volt itt. A média se figyelt rájuk. A tüntetők is csak a kötelező minimumot jöttek teljesíteni. Mert ez volt a szokás, és mert jól mutat a kommunikációjukban. „Az identitáriusok tartják a frontot a csőcselékkel szemben.” Vagy valami ilyesmi. Aztán hazamennek. Előtte megebédelnék együtt valahol, hogy a jövőbeni „akciókat” tervezgessék. Hogy még egyszer úgy tegyenek, mintha csinálnának valami fontosat... Hogy megbeszéljék, hogy hamarosan mindenkinek „csatasorba kell állnia”. Amit már ők se nagyon hittek el.

Hirtelen a CRS felsorakozott az utca egyik végében. A szűk hely lezárásához hét rendőr is elég volt. Ez meghozta néhány aktivista harci kedvét. Végre foglalkoztak velük, végre komolyan vették őket. Újra a figyelem középpontjába kerülhettek. Magasba emelték a transzparensüket, meglengették a zászlóikat. Újrakezdték a skandalást. A legelszántabbak megindultak a rohamrendőrök felé, beszóltak nekik.

Kasparra nem ragadt át a lelkesedés. Egy megérzés... Láta a CRS-t gyülekezni az utca másik végében is. Ez egy csapda. Rossz érzése támadt. Nagyon rossz. A hatalom szemében az identitáriusok képviselték a franciák egyetlen csoportját, ami morálisan megérdemelt egy kiadós gumi-botozást. A zsaruk kitombolhatták magukat: a média nem volt jelen, és fent az ablakokban sem izgatta fel magát a dolgon egy szemtanú sem.

A tüntetők létszámhátrányban voltak, fegyvertelenek és be voltak kerítve.

A rendőrök mosolyogtak sisakjaik alatt. Még figyelmeztetés sem hangzott el. Egyszerre az utca két oldalán, a CRS rohamra indult. Hosszú évek várakozása, tétlensége, passzivitása után, a sértések, a köpések, a kövek, a festékes palackok és a Molotov-koktélok után, a pajzs mögött szenvedéssel eltöltött évek után, a rohamrendőrök végre kiélhették minden frusztrációjukat. *Végre* volt joguk ütni... Ez egyfajta jutalom volt.

Élvezhették a munkájukat.

Az identitáriusokat letarolták. A földön fekvő, kezükkel az arcukat védve üvöltöttek és kértek kegyelmet. Úgy bántak velük, mint a cári Oroszországban az anarchistákkal. A lábukat ütötték, két kézzel forgatva

a gumibotot, a sípcsontokat, a kezüket, az ízületeket, ahol a legjobban fájnak. Itt nem volt már szabályzat, nem volt már rend, nem volt már túlkapás. Mint a régi szép időkben. Az osztagok parancsnokai kicsit hátrébb húzódtak, és azt figyelték, nehogy megjelenjen egy újságíró, elrontva a tisztogatást.

Néhány aktivista azt hitte, fedezékre találhat egy lakóház halljában, aminek az egyik lakó nyitotta ki az ajtaját, hogy megnézze, mi folyik kint. Ők még rosszabbul jártak: a CRS betódult a helyiségbe, és az előtérbe szorítva jóformán lemészárolta őket.

Kint véres arccal, kivert fogakkal a tüntetők hóhéraikat kérelték.

Jó öt percnyi tombolás után a CRS is kifáradt. Az ütések megritkultak.

Zihálva, de jókedvűen gyűltek tisztjeik köré. Azok úgy döntöttek, hogy ennyi elég volt kiengedni a gőzt. Folytathatták az eredeti küldetésüket.

Olyan gyorsan távoztak, mint ahogy érkeztek.

A még mindig sokkos állapotban lévő aktivisták feltápászkodtak, nyösörögtek, egymást támogatták. Egy harmadik emeleti ablakban egy fiatal férfi felemelte a sörét, mintha tósztot mondana a csatának.

– Bravó, kékek! Bravó!

Kaspart, a bloggert már a roham elején ellökték véletlenül a sajátjai, ő meg pont a CRS elé esett. Az ütések záporában ájultnak tette magát, majd bemenekült egy transzszexuálisoknak fenntartott WC-be, abban reménykedve, hogy senki nem vette észre. Még mindig ott volt. Ebben a bűdös szaunában, összekuporodva a félelemtől és a fájdalomtól, lábával tartva a műanyag ajtót azért imádkozott, hogy itt senki ne keresse.

Több ujja is eltört mindkét kezén. Semmit nem tudott tenni a kínjai enyhítésére, így csak összeszorított fogakkal maga előtt lógatta kezeit.

Vér folyt a kicsavarodott ujjvégeire. A fejéből jött. Fejbőre egy széles csíkban felnyílt. Már a szemébe is befolyt. Attól félt, hogy elveszti az eszméletét.

Félmeztelen volt, a háta égett az aszfalttól és a rá mért ütésektől. Nem nagyon emlékezett rá, hogy vesztette el a pólóját. Irtózatosan fáj a bal bokája, a válla, és a bal könyöke fölött egy óriási véraláfutás vöröslött, ami már meg is dagadt.

A telefonja nála volt, nagy fájdalmak árán elő is vette, amikor törött ujjaival benyúlt a farmerje zsebébe. Maga elé tette, és rögtön egy véres ujjlenyomatot hagyott a kijelzőn. Nem tudta, mit tegyen. A rendőrséget akarta hívni, mikor eszébe jutott, milyen hülyeséget csinál.

Még a kórházat se mertte felhívni, a családját meg főleg nem. Majdnem meztelen volt. Szégyellte magát.

Azt akarta, hogy az egész világ eltűnjön.

Nehezére esett a gondolkodás. Nem értett semmit az egészből. Miért verték össze őket? Az ő kis csoportjuk rendezetten működött, szabályszerűen. Az alapítók, a kemény mag a háttérben maradt. Ők meg csak elégedetlen kispolgárok voltak. Ez már szinte a folklór része volt...

Az aktív szélsőjobb, az igazi, aki cselekedett is, nem volt köztük.

Ez igazságtalanság volt. Valódi. Szemmel látható. Egy bizonyíték, hogy a rezsim üldözi a mozgalmukat. Ezt előző nap még örömmel fogadta volna, hasznosította volna a harcukban. De ekkor már nem. Ez így már túl sok volt. Semmit nem tett, amiért ezt megérdemelte volna.

Igazából nem is a zsarukra volt dühös: ők csak a munkájukat végezték.

Már senkire sem volt dühös.

Csak el akart innen menni, le akarta cserélni a testét, le akarta cserélni az egész életét.

Háromutcányira volt az otthonától. Egy, talán két óra múlva rászánta magát, hogy kinézzen az utcára. Már üres volt. Mindent összetakarítottak. A barátai elmentek. Vagy bevitték őket? Itt-ott még volt egy kis vér, amire valaki fűrészporthoz szórt. A pólóját nem találta meg, meg semmi egyébbet, amivel betakarhatta volna magát.

Már nem bírta tovább, kiviharzott rejtekhelyéről, és futásnak eredt. A bal lábára sántított, egy idő után már csak bicegni volt képes. Fájdalmai voltak. Szégyellte magát. A vér csípte a szemét. A főúton bámészkodók között ment végig. Őt nézték, sebesülten, összezúzva, félmeztelenül, könnyek között. Megpróbálta eltakarni véres arcát. Úgy érezte, hogy a legdurvább rémálmát éli át.

Végre hazaért. Kisujjával ütötte be a bejárati ajtó kódját, óriási fájdalmakkal elfordította a kulcsot a zárban, belépett a lakásába, és két tenye-

rével rögtön magára zárta az ajtót...

Megérkezett.

Zokogott.

Elbotorkált a fürdőszobáig, leszenvedte magáról a cipőjét és a zokniját. A bokája lila volt. Belenézett a tükörbe. A fejbőrét össze kellett volna varrni. Már nem vérzett, de szét volt nyílvá.

Nem volt bátorsága kórházba menni. Valószínűleg ott is voltak zsaruk. És benne volt a nyilvántartásban.

Bemászott a fürdőkádba, és megnyitotta a meleg vizet. Mindent le akart mosni magáról.

Egy kicsit jobban érezte magát, de az ujjai még mindig fájtak. Nem bírta belefeküdni a kádba, égett a háta. Magzati pózt vett fel, és hagyta, hogy a forró víz elzsibbassa az ujjait. Egyre jobban érzéketlenné vált.

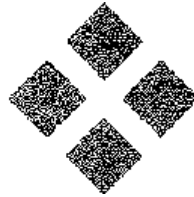
Érzéstelenítve a gőzben, átalakulásról álmodott. Változtatni akart. Otthagyni a munkáját, a videókat, a politikát, a pornót. Lecserélni a barátait, lecserélni a hazáját. Kivárni a káosz végét az otthonában lapulva, lehetőleg a fürdőkádban. Hülye tévéműsorokat nézni. Szenvedéllyel végighallgatni egy helyi politikus beszédét, az állam vezetőitől várni a megoldást. Mindenért bocsánatot kérni. Azt akarta, hogy gondoskodjanak róla.

Átölelni idős anyját, újraolvasni a gyerekkori könyveit...

Módszeresen feladni önmagát.

„Mások bókolnak, udvarolnak;
legyek én ura tavaszodnak azzal, hogy megdermesztelek!”

(Charles Baudelaire, Szabó Lőrinc ford.)

ROISSY-EN-FRANCE, 13 ÓRA 30

Kisteherautójának volánja mögött Jawadról folyt a víz.

Saint-Denis-t elhagyva beragadt az A1-es autópálya óriás dugóiba, melyet valószínűleg a külvárosi zavargások okoztak. Végül már rá se bírt nézni a digitális órára a műszerfalon, és már azért sem gratulált magának, hogy fél órával előbb indult a kelleténél.

Mint mindig, most is állandóan a sávokat váltogatta, és halálra idegeskedte magát a vezetőülésben. Úgy érezte, egyre több és több időt veszít.

Elhagyva az autópályát Goussainville-nél végre talált egy kihalt utat, és újra fellélegezhetett. Az erdős környék ismerős volt neki. Valamikor már szállított ki ide.

A Thillay-ben lévő körforgalomnál az első út jobbra. Végig a kis utcán, erdő balra, kőfal jobbra.

Néhány tíz méterre az utolsó ház után leparkolt. Célhoz ért. Pont időben.

A hely nyugodt volt. Jawad elővette harapófogóját, meghajlította elektromos nyomkövetőjét, és egyetlen mozdulattal levágta magáról. Aztán kiszállt az autóból, kinyitotta a csomagtartót, és elővette a Strela 2 rakétavetőt. Okkersárga és zöld színben pompázott, és kilátszott belőle egy 9K32 föld-levegő rakéta robbanófeje. 15 kilós és 140 centis robusztus

szovjet hadianyag, néhány évvel ezelőtt csempészték be Szíriából. Ez nagy megtiszteltetés volt: Jawadot választották ki a terrorista sejt egyik rakétavetőjének kezelésére a hárómból.

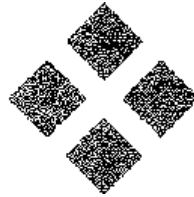
A zavargások miatt a tervezettnél előbb kellett akcióba lépniük. Cselekedni kellett. Ez még jól is jött neki: nem volt ideje töprengeni. Úgy érezte, készen áll. És mivel a rendőrség már a teljesítőképesége határán volt, és más sejtek is velük egy időben léptek akcióba, még egy kis esélye is volt élve megúszni. De ez csak másodlagos cél volt.

Rakétavetőjével a kezében Jawad még egy pillantást vetett a kihalt utcára, majd autója elé állt.

Becsukta a szemét, röviden imádkozott.

Utána vállára emelte a fegyvert, kihajtotta az irányzékot, féltérdre ereszkedett, Roissy felé fordult, és az égre célzott.

*„Mikor egy civilizáció alapjai elkorhadnak, mindig a tömegek nyomása hozza el az összeomlást:
Ekkor szembesülünk a tömeg elsődleges szerepével, és ebben a pillanatban a nagy számok filozófiája
tűnik a történelem egyetlen filozófiájának”
(Gustave Le Bon)*

LA COURNEUVE, 13 ÓRA 40

Az egyperces néma csend alatt a köztársasági elnök Aminára gondolt, aztán gyorsan el is kellett fojtania kezdődő erekcióját. Recsegő ágyékkal kétszer is előrehajolt a háromsornyi díszvendég és a negyedóra alatt lebetonozott díszburkolat mögött. Mellette a fiatal informatikai és együttélési miniszter asszony. Néhány tucatnyi kamera és néhány száz tanácsadó, rendőr és a veteránegyesületek képviselőinek (akik viszonylag fiatal koruk miatt túl nagy harcokban nem vehettek részt) meghitt társaságában az égre szegezték tekintetüket, és megpróbáltak olyan együttérzőnek látszani, mint a profi temetkezési vállalkozók.

Az elnök tehát ott volt az incidens helyszínén, Taubira szívében, ahol egész éjjel, de még reggel is összecsapások zajlottak. „Váratlan”, ismerte el egy „neve elhallgatását kérő” hivatalnok az elnök környezetéből. Quraych Al-Islam ultimátumának visszautasítása után az elnöki kabinet hivatalosan engedélyt kért a város közvetítőitől a látogatásra, hogy ne súlyosbítsa tovább a helyzetet. A hivatalos indoklás szerint azért, hogy „kegyelettel adózzon a rendőri barbárság áldozatai előtt”. Az elnök környezete egy percig sem számított pozitív válaszra.

És néhány órával később az elnök biztonsági szolgálata még mindig nem akarta elhinni, hogy beengedték ide, az újságírókkal és a sebtében

felállított pódiummal együtt anélkül, hogy darabokra tépték volna őket. Az egyetlen dolog, amivel eddig a konvojuk találkozott, az az ellenséges csönd volt.

Szokatlan egy államfőnek, akit eddig mindig és mindenhol kifütyültek. A média úgy adta elő ezt a csöndet, hogy a külvárosok fiataljai felsorakoznak elnökük mögött. A megbékélés eme bizonyítékának elégnek kell lennie a piacok lecsillapítására. Jacques Chalarose kezébe vette az irányítást. A kilátások jók voltak, az elnök elemében volt, komolyan és meghatódva, vigyázzállásban, könnyes szemekkel. Mikor a népszerűsége esett, mindig az ünnepélyességével tornázta fel. A tömeg dühével a halottait állította szembe. Nemzeti egységet akart, ami egyben a kritika tilalmát jelentette. Megemlékezésre kötelezett, hogy elfeledtesse a jelent. Tanácsadói szakadatlanul ismételték neki, hogy ennél jobb dolgot még nem találtak fel a közvélemény cenzúrázására. Az utóbbi időben az összes politikus a temetési zsarolást és a halotti függönyt toltta maga elé védőpajzsaként, mint ahogy a tintahal eltűnik a tintafelhőjében.

– Készen állok arra, hogy felsorakoztassam Franciaország lakosságát közös értékeink mellett, melyek az egymás mellett élésen, a társadalmi mobilitáson, egy jobb, egyenlőbb és multikulturális világon alapulnak, melyben már most is előljárunk, és melyre oly büszkék vagyunk. – mondta bele az elnök a kamerába állandósult szólamait, melyek mindig hatással voltak az országra és a népszerűségi indexére.

A beszéd sercegő visszhangja mögött a toronyházak fenyegetőnek tűntek. Az utcák morajlása messziről jött, de jelen volt. És az újságírók, akikben amúgy is félelmet keltett ez a városi darázsfészek, most az egyszer a bőrükön érezték munkájuk kockázatait. Állandóan csak egy kérdésre tértek vissza: az állam képes-e kontrollálni a helyzetet? És csak kitérő válaszokat kaptak. Quraych Al-Islam ultimátumának elutasítása után megsokszorozódtak a felhívások a lázadásra, annak ellenére, hogy a „hagyományos” védelmi intézkedésre már a látogatás előtt kiadta az elnök az utasítást. Magyarul lefizették a lakónegyedek. Te nyugton maradsz, én békével jövök. Kommunikációs taktika, hogy ne keltsen olyan érzést, hogy többre tartja a saját személyét a problémás negyedek lakóinál. Megpróbált olyan látszatot kelteni, hogy nem fél a népetől, főleg nem ettől a fajta népetől. Valójában rengeteg rendőr állomásozott diszkrétan a környéken, a sisakokat és a pajzsokat a kocsikba rejtve. A

parancs egy mondatból állt: „Ne provokáljatok, de ne is hagyjátok magatokat megfélemlíteni!”

Hirtelen mozgolódás támadt. Az elnök körül aggódó fejek emelkedtek fel. Kiáltások. A tömeg özönlenni kezdett a toronyházakból és környékük-ről. Az elnöknek rögtön javasolták, hogy rövidítse le a programját. Elutasította. Remegő hangon jelentette ki, hogy „kötelessége ellenállni”, mert ma azokról emlékeznek meg, akik „nem hátráltak meg”.

A néhány bámészkodó menekülőre fogta. Sűrű tömeg vette körbe a teret. Csuklyás fiatalok érkeztek tízesével, százasaival. A tömeg a szomszédos házakból is előjött, és átszivárgott a várakozásra ítélt biztonsági erőkön. A rendőrök idegesen az emelvény köré hátráltak és összezárták soraikat. Pletykák terjedtek arról, hogy megrohamozták az Élysée-palotát²⁰.

A biztonsági szolgálat vezetőjének sürgetésére az elnök végre beleegyezett, hogy erősítést kérjen. De anélkül, hogy több száz áldozat maradt volna utánuk, a közeli utcákban állomásozó rendőrök nem tudtak volna előre haladni ebben a viharos tengerben. Már több ezren voltak ott. Egy közvetítő le akarta őket nyugtatni, de valaki kihúzta a mikrofonját. Nagyon gyorsan elterjedt a pletyka, hogy a párizsi rendőrörsöket *blokád alá vették*. A hír örültségnek tűnt. Egy szervezett akció? Eddig nem úgy nézett ki.

Pedig az volt, és a csapda most záródott be. Finoman hagyták, hogy az ország főkommunikátora, technikusaival és kiszolgálóival ráharapjon erre a durva csalira ebben a pokoli városnegyedben, ahol most éppen egymás után robbantak a füstbombák. Betontömbök repültek. Az elnöki kíséretnek, mely már csak néhány hűséges testőrből és néhány köztük rekedt újságíróból állt, mégis sikerült elhagynia az emelvényt. Úgy tűnt, sikerül elmenekülniük a Kurdi utcán, de a visszavonulási útjukat elvágta a Merkel térre sereglő tömeg.

A zsaruknak nem volt több választása: a meneküléshez harcolniuk kellett. Mosolyuk ekkor már csak vicsor volt.

Előrántották fegyverüket, és a csőcseléket pásztázták vele maguk körül. A tömeg megtorpant. Az elnök törte meg az utolsó védelmi négy-szöget: eltetette embereivel a fegyvert.

– Nem vagyunk ellenségek – mondta a karját magasba emelve. – Franciák nem lőhetnek franciákra. Már elég vér folyt. Beszélek velük.

Csend lett, ami a tömegre is áterjedt. A helyzet ilyen szintű félreértése már szinte hősiességnek tűnt. Chalarose a végsőkig játszotta szomorú szerepét. Már improvizált. Egy modern államférfi napirendje negyedrészt értekezletekből, negyedrészt kommunikációból, negyedrészt munkaebédekből és negyedrészt orális szexből állt. A direkt konfliktusokra senki nem készítette föl.

Két hangadó lépett elő a tömegből. Az elnök eléjük ment. A biztonsági főnök követni akarta. Az egyik hangadó megállította.

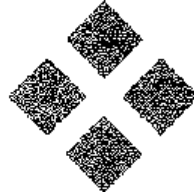
– Ne aggódj, csak beszélünk vele!

Az elnök eltűnt a tömegben. A rendőr mozdulatlan maradt. Hinni akart a bandavezérnek, a sakálmosolya ellenére is. Más választása úgyszem volt.

Senki nem mert lőni. Itt már eldőlt minden.

„A természet retteg a túl hosszú csodáktól.”

(Albert Camus)

FLORAC, 13 ÓRA 50

Az alak a telefonban erős külföldi akcentussal beszélt egy „komoly közlekedési balesetről”.

A két csendőr, az egyik már tisztos életkorban, a másik az Egészségügyi Világszervezet legújabb meghatározása alapján „átmenetileg túlsúlyos állapotban”, unottan kapcsolta ki a tévét. A florac-i csendőrőrs 20 kilométerre volt a baleset helyszínétől. A „dagi és az öreg”, ahogy kollégáik hívták őket, már 16, illetve 30 éve itt szolgáltak.

Amikor ósdi Renault Kangoojukkal a helyszínre értek, az erdő közepére, két autót láttak a csendőrség kék színére festve, kék villogókkal és fényvisszaverő matricákkal. Az út szélén álltak egy fehér kisteherautó mögött. A kollégák már megérkeztek. Négyen közülük a furgon előtt álltak, mintha éppen átnéznék. Honnan jöttek ezek?

Leparkoltak a Kangooval. A két csendőr kiszállt. Odamentek a kollégákhoz. Az öreg ekkor értette meg, hogy ezek itt nem igazi csendőrök. Az autóikat átfestették, a matricákat rossz helyre tették fel. Az emberek viselkedése is furcsa volt. Eszébe jutott a tavalyi nyár, amikor Alésből loptak el egyenruhákat és felszerelést.

Még mielőtt arra gondolt volna, hogy előrántsza pisztolyát, egy fegyver szegeződött rá az út másik oldaláról. Egy Kalasnyikov. Még több ember jött elő a fák közül, állig felfegyverkezve. A florac-i zsaruk fel-

emelték a kezüket. Lefegyverezték, majd behajtották őket az erdőbe, jó 30 méterre, mindezt egy szó nélkül.

– Vegyék le az egyenruhájukat!

Végrehajtották a parancsot. Az egyik álcsendőr összegyűjtötte a cucaikat, és berakta egy nejlonzsákba.

– Jól van!

Egy másik filmezett. Letérdeltették őket. Még arra se hagytak nekik időt, hogy féljenek. Az öreg egy szál alsógatyában kollégája felé fordította fejét. Egy tarkójának szegezett pisztolyt látott, majd a lövés elfojtott hangja, és a kövér test elterült a földön. Hallott egy visszafogott „Allah akbar!” kiáltást, ő is érezte, hogy valamit a tarkójához nyomtak, aztán minden véget ért.

A csapat otthagya a holttesteket, és visszament az autókhoz. Összesen tízen voltak. Beültek mind a négy járműbe, majd megindult a konvoj. Körülöttük 35 kilométeres sugarú körben már nem voltak rendfenn tartók. Több órája elvezényelték őket a környező városokban kirobbant zavargásokhoz.

Néhány percen belül a járművek megérkeztek a kis faluba, melyet gondosan kiválasztottak. Elhagyatottan állt egy mindentől félreeső völgyben, megbújva Gévaudan fennsíkjai között, egyenlő távolságra Alés-től, Millau-tól és Mende-től. Nagyjából százan lakhatták.

A három autó „Csendőrség” felirattal az oldalán, a fehér furgonnal mögöttük lépésben hajtott be a faluba az egyetlen bevezető úton. A Kangoo leparkolt a polgármesteri hivatal elé. Két férfi szállt ki belőle, majd rögtön be is mentek az épületbe. A másik három jármű a téren állt meg, a templommal szemben. Nyolcan szálltak ki belőlük, és egymással beszélgettek. Egy ott ücsörgő öreg kíváncsi tekintetétől kísérve néhány nehéz kannát szedtek ki a csomagtartóból, és bevitték őket a templomba. Két csendőr feltűnően a falu bejáratánál posztolt az út mellett.

Hat „kollégájuk” elkezdte végigjárni a házakat. Mindenhova bekopogtak, megkérték a lakosokat, hogy hagyják el otthonaikat bármiféle személyes holmi nélkül, és gyülekezzenek a falu főterén „saját biztonságuk érdekében”.

Kisvártatva a polgármesterhez küldött két csendőr is visszatért, és bekapcsolta a Kangoo szirénáját, hogy elcsendesítse a már gyülekező lakosságot.

A faluban főleg nyugdíjasok, munkanélküliek és földművesek laktak. Meg egy tucatnyi gyerek. Ebben a pillanatban szinte mindenki a tévét nézte. Arra viszont már nem maradt idejük, hogy eltöprengjenek az elnöki megemlékezés brutális megszakításán.

Kinéztek az ablakon. Hirtelen az eddig távolinak és virtuálisnak tűnő félelem az utcájukban is megjelent. A csendőrök megérkeztek. Mi történhetett? Kicsit bizonytalanul hagyták el otthonaikat. A téren egy csendőr beszélt a megafonba.

– Köszönjük, hogy ilyen gyorsan reagáltak! Gyanús mozgásokról értesültünk a környéken. Alapos indokaink vannak azt feltételezni, hogy a terroristák itt készülnek lecsapni. A lakosságot biztonságba kell helyezni. A GIGN²¹ már úton van, és a kirendelt buszok is. Ideiglenesen ki fogjuk telepíteni önöket.

Döbönt suttogás. A lakosok féltek, de a kitelepítésük híre felidegesítette őket.

– Csak néhány óráról van szó, amíg biztosítjuk a környéket. Jól van. Most mindenki bemegy a templomba! Ott pontosan meg tudjuk számolni önöket, és biztonságban várhatják a buszokat. Továbbá kérem, hogy ne használják mobiltelefonjaikat! Értesültünk, hogy a terroristák képesek lehallgatni a kommunikációt. Semmi esetre sem szerezhetnek tudomást az evakuációról.

A csendőrök nehézfegyverekkel voltak felszerelve, de ez inkább nyugtatóan hatott a lakosságra egy ilyen válság közepén,

– Hol van a polgármester? – kérdezte egy férfi.

A polgármester már az íróasztalára volt borulva egy vértócsában, fültől fülig elvágott torokkal.

– A prefektúrával egyeztet a helyzetről – válaszolt a csendőr, a polgármesteri hivatalra mutatva.

– És a pap?

– Azért vagyunk itt, hogy pontosan összeszámoljunk mindenkit. Senkit nem fogunk itt felejteni. Kérem, őrizték meg nyugalmukat, és könnyítsék meg a munkánkat!

Néhány lakos halkán panaszkodott. Nem értesítették őket előre, ez így „nem volt normális”. Azt kérdezték, ki vigyáz majd a házaikra. A falu pletykásai az első sorba furakodtak, és beszélgetésbe elegyedtek a csend-

őrökkel. Egyikük beszélt nekik a falutól egy kilométerre lévő menekült-táborról.

– Gondunk lesz rájuk – válaszolt a csendőr, akin úgy látszott, most szerzett csak tudomást a dologról.

Egy idős hölgynek „kivételesen” megengedték, hogy otthon várja meg a kitelepítést, ahol gondját tudta viselni ágyhoz kötött apjának. Egy csendőr mellette maradt.

Egy paraszt a két florac-i csendőrrel beszélt, és meg volt döbbenve, hogy nem látja itt őket.

Egy dörzsöltebb öreg meglökte a könyökét:

– Azt hiszem, ezek nem valódiak. Még újracsinálják velünk Oradour-t²².

Ez a félig-meddig vicc néhány ideges nevetést eredményezett, és tovább táplálta a félelmet. Rossz előérzetük volt, de mindenki engedelmeskedett. A megafonos csendőr szimpatikus volt, úgy tűnt, a környékről való. Ez nyugtatóan hatott. Kollégái nagy része bevándorló volt, de katonások voltak, legalábbis annak tűntek, jól felfegyverkezve, hogy megvédjék az ártatlan polgárokat a lefejezős őrültektől. Csak semmi előítélet! Mindenkinek a szörnyű videók jártak az eszében, melyet hekkerek küldtek szét szinte az ország összes kommunikációs csatornáján megkínzott líbiai gyerekekről, élve elégetésekről, kivégzésekről minden elképzelhető módon.

A falu két végébe kiküldött csendőrök leállítottak néhány járművet. Egy áruszállítót visszafordítottak. A maradék kint lévő lakost felszólították, hogy gyülekezzenek a templom előtti téren. Egy földművesért kimentek a földjére, és egy öregasszonynak megtiltották, hogy a kutyáját is magával vigye.

A templom előterében, ahol vagy száz lakos összegyűlt, a már láthatóan nyugodtabb csendőrök egy kamerát állítottak fel egy állványra. „A minél alaposabb létszámellenőrzés érdekében.” A templom hajóiban az emberek beszélgettek, néhányan aggodalmaskodtak, mások azon viccelődtek, hogy ennyien még soha nem tették tiszteletüket ebben a kis templomban.

Egy kíváncsi kisgyerek odament az épület közepére lerakott kannához. Amikor arrébb tolt egyet, érezte benne a lötykölődő folyadékot.

Amikor lecsavarta a kupakját, egy penetráns szag kezdte csípni az orrát.
A templomban benzin szaga terjedt szét.

„Minden test a Föld középpontja felé próbál zuhanni a lehető legrövidebb úton”

(Leonardo da Vinci)

ROISSY-EN-FRANCE, 14.00 ÓRA

A párizsi Charles de Gaulle repülőtérrel induló és New York JFK rep-
terére tartó 006 számú Air France-járat végre megkapta a felszállási
engedélyt. Az 571 utas és a 9 fős személyzet az Airbus A380 fedélzetén
úgy tűnt, maguk mögött hagyják a *változásokat*.

Mint minden felszállás előtt, a vezető légiutas-kísérő most is elhúzta
az utasteret elválasztó függönyt, és végignézett az utasain. Soronként
háromszor három széken ülve szinte az összes a mobiljába mélyedt. Leg-
többen vagyonos utasok, a felső középosztályból. Baloldalt az első sor-
ban egy szemüveges idős hölgy gyűlölettel nézte az előtte álló steward-
desst, aki a biztonsági előírásokat sorolta, általános érdektelenség köze-
pette. Mellette egy irgalomtól hajlott hátú pap a legutóbbi ökumenikus
miséjének kudarcán töprengett. Úgy tettek, mintha nem vennék észre
mögöttük az anyját sértegető kisgyereket.

- Leszarom! Hülye!
- Nem szabad így beszélni az anyukáddal, kicsim! Ez nagyon illetlen.
- Leszarom!

A szemüveges öregasszony végül csak hátrafordult.

- Téged is leszarlak! – vetette oda neki a gyerek.
- Antonin! Hagyd ezt abba!

Mögöttük egy depresszió szélén lévő HR-es, aki egy állásinterjú-soro-
zat után utazott vissza New Yorkba. Már tíz éve olvasta „dinamikus” és

„motivált” emberek önéletrajzait, akiket a Munkaügyi Hivatal lökött elé, mint elítélteket a vesztőhelyre, hogy aztán azt hallgassa az álláskeresőtől, hogy miért nem alkalmasak a munkára.

A következő sorban egy politika iránt érdeklődő erasmusos egyetemista akart beszélgetni a szomszédjával a történeésekről, kifejtteni a véleményét és kijavítani a partneréét, de az nem beszélt a nyelvet. Mellette egy férfi révedt gondolataiba, akinek nemrég a szeme előtt vertek össze egy lányt a metrón. Ő a füle botját se mozdította. De nem volt egyedül, és a többieknek valószínűleg ugyancsak büntudata volt, legalábbis azt remélte. A rossz érzés elmúlik idővel, és senki nem fog tudni róla. Néhány éve az interneten addig zaklatott egy fiatal lányt, amíg az öngyilkosságba menekült. És az élet attól sem állt meg.

A másik oldalra egy késésben lévő kövér férfi érkezett, akinek két ülésre kellett jegyet vennie. Készen állt arra, hogy bárkinek feltegye az „akarod a fogyatékomat?” kérdést, aki csúnyán néz rá.

Egy ideges menedzser a korpákat törölgette a fejéről, és átkozta a titkárnőjét, hogy csak turistaosztályra volt képes jegyet foglalni. Általában az egymás mellett élés híve volt, de most, hogy ő is részesévé vált, még a szagát sem bírta.

Az izzadság maró szaga összekeveredett egy gyerek hányásáéval, aki a zacskó mellé hányt néhány széksorral odébb. Az anyja leszidta, hogy még a felszállást se tudta megvárni, az apja örült, hogy legalább már túl van rajta.

Mindenki morcos volt többé-kevésbé. Egy teljesen átlagos repülő, normális utasokkal, kétharmad részt tele.

A pilótafülkében a kapitány megadta a jelet a felszállásra.

– Air France 006, felszállás a baloldali 27-es kifutóról – rádiózta a másodpilóta.

A kapitány ütközésig előretolta a gázkart, a motor felpörgött, a gép gurulni kezdett. Az óriás turbinák zaja mellett a négy hajtómű felgyorsította a gigantikus gépet a kifutópályán.

Közel 320 km/órás sebességnél az ülésébe préselődve a kapitány meghúzta a kis kart, az Airbus felágaskodott, a rázkódás abbamaradt, és a négyszáz tonna felemelkedett...

A nyomás a székükbe nyomta az utasokat a felszállás alatt.

14 óra 7 perc 10 másodperckor ezernyi lényegtelen dologra gondoltak. Szeretteik üzenetei, egy múltbeli emlék, egy otthon felejtett fogkefe. Egy álmokép, egy terv. Egy keserű gondolat, egy fejükbe ragadt refrén. A félelem, vagy az érzéketlenség színlelése. Egy aggodalomhullám, hogy egy ilyen acélszörnyre bízták a sorsukat. A statisztikák, önmaguk megnyugtatóására.

14 óra 7 perc 12 másodperckor egy tompa csattanás és egy erős rázkódás. Az oxigénmaszkok leestek. Többen sikítani kezdtek. Füst volt, a vészjelző sípolt.

– Bassza meg! – kiabálta a kapitány.

A tűzriadó visszhangzott a kabinban.

– Mi volt ez? – kérdezte a másodpilóta. – Nekünk jöttek?

Már több vészjelző lámpa is villogott.

– 2-es motor leállt, szivattyúzás az 1-es motorba. Eljárás hajtóműtűzre! – utasított a kapitány.

– 1-es motor lekapcsolva.

– Vészhelyzet, vészhelyzet, vészhelyzet! Air France 006 Roissy-nak, ütközés 700 láb magasban, sebesség 200 csomó, tűzriadó, 2-es motor leállt, 1-es motor lekapcsolva.

A felszállás kellős közepén az egyik szárny mindkét motorjának elvesztése felért egy katasztrófával. A kapitány egy pillanat alatt kigondolta a kényszerleszállást Bourget-ben, de képtelen volt egyenesbe hozni a gépet, mely túlságosan balra húzott, és elég sebessége sem maradt a leszállópálya megközelítéséhez. Nagy esély volt rá, hogy elveszti az irányítást az Airbus felett, és lezuhan, mint egy kő. Meg kellett próbálniuk visszatérni Párizsba, és az Orlyt landolni.

– Mit gondolsz?

– Van esélyünk. Ha a két másik motor kitart, meg lehet csinálni.

Az utasok nem így gondolták. Az egyikük látta a bal szárnyból kicsapó lángokat, és kötelességének érezte hisztérikusan világga kiabálni. A többiek követték példáját. A füstben a stewardessek hiába próbálták betartatni a biztonsági előírásokat. Teljes volt a káosz.

Amikor valahol katasztrófa történik, mindig elmondja valaki, hogy „ez én is lehettem volna”. Így egy kicsit át tudja élni más drámáját is. Már mindenki eljátszotta ezt életében legalább egyszer. De most senki se volt kétsége, hogy ez tényleg az ő drámája.

14 óra 8 perc 15 másodperckor már többet imádkoztak, mint gondolkoztak. Mindenki tudta, hogy komoly a dolog, és már senki nem próbálta nyugtatni a szomszédját. A zuhanó járműben mindannyian rádöbentek kiszolgáltatottságukra és sebezhetőségükre. Mindannyian megfizettek érte, hogy egy légitársaságra bízták az életüket. Mindannyian megesküdték, igaz, már kicsit későn, hogy soha többé nem fognak repülőre ülni.

A pilótafülkében megszólalt az ütközés-előrejelző.

„*Too low, terrain. Pull up, pull up*”²³

Az Airbus vesztett a sebességéből. Az 1-es motor nem indult újra. Az elektronika zavarai miatt néhány kapcsoló már nem működött. A tűzben megrongálódott bal oldali fékszárnyak irányíthatatlanok voltak. A kapitány képtelen volt a gépet egyenesben tartani, mely felágaskodott és balra dőlt.

– Túl kicsi a sebesség! – üvöltötte a másodpilóta. – Túl kicsi a sebesség!

– Tudom – válaszolt a kapitány.

– Vigyázat, megindul... Dugóhúzóba esünk!

A kapitány reményvesztetten nézett rá.

– Én már nem irányítok itt semmit, Christian. Elvesztettem.

– Bassza meg, lezuhanunk! Lezuhanunk!

– Tudom.

– Egyenesen Párizsra...

„A hazugság pocsolyájában csak döglött halak úsznak”

(orosz közmondás)

BAZAINVILLE, 14 ÓRA 05

Fekete Audi SQ7-ese volánjánál, nyomasztó gondolatoktól és koffeintől kábán, Damien Bernard könyvelőnek a hét végéig át kellett néznie a gazdálkodását, újra átolvasnia egy sor szerződést, benyújtania egy működési beszámolót, elintéznie három hónapnyi papírmunkát, és mindeközben túlélni egy rakás személyes és üzleti konfliktust. A hasa állandóan fájt, több napja már széklete sem volt.

A 435 lóerős V8-as motor a tempomaton beállított 90 km/h sebességgel vitte Párizs felé. Az intelligens GPS-re hagyatkozott a dugók elkerülésében, szüksége is volt rá a külvárosi felfordulások miatt. Most készült felhívni a feleségét. Félt tőle. Érezte a legutóbbi beszélgetésük alatt a hangszínének változását, a hideg, szemrehányó hangot, ami miatt a múltkor kivételesen nem kezdett el aggódni, hanem figyelmen kívül hagyta, és játszotta a hülyét. Normális esetben ilyenkor azt kellett volna kérdeznie, hogy „Biztos minden rendben van?”, mire az asszony nemmel felel, és már érkeznek is a szokásos szemrehányások. Most azonban csak annyit mondott neki, hogy „Mindennél jobban szeretlek!” és lerakta a telefont. Így haladékot nyert, amiért aztán hosszabb távon meg kellett fizetnie egy még komolyabb veszekedéssel, mert ő csak egy „csódtömeg” volt, aki nem érezte át kedvese gondjait, és érzéketlen volt a problémáira.

Az úton torlódás. Egy kocsisor, és néhány keresztbe álló teherautó. Először azt hitte, baleset, de mikor látta a zászlót lengető embereket fluoreszkáló mellényben, rájött, hogy egy útlezárás. Két keresztbe leparkolt teherautó engedte át az autókat egyenként.

Itt volt az ideje, hogy felhívja az asszonyt. Ha nem pontosan ekkor hívja, a neje fogja őt hívni. És azzal sokkal rosszabbul jár. Bocsánatot kell kérnie, hízelegnie, megalázkodnia kilométereken keresztül... Ez volt az ára, hogy elkerülje a gyomorgörcsöt. Ettől még később tucatnyiszor át kell esnie rajta.

Miért maradt együtt egy ilyen nővel? Ő maga se tudta. A hatalma alatt állt, pont csak a mindennapok végigszenvedéséhez elegendő bátorsággal. Ahhoz nem volt neki elég, hogy szembeszálljon vele, ahhoz főleg nem, hogy otthagyja.

Most is csak annyit tudott, hogy itt volt a telefonálás ideje.

A 4x4-ese odaért a tüntetőkhez. Vörös zászlók, CGT-s szakszervezetiek, a Szolidárisok, egyetemisták, különböző civil szervezetek tagjai, menekültsegítő szervezetek képviselői. Ha már a menekültek nem voltak jelen. Mindenhol ez ment, az egész országban. Távolság a veszélyessé vált nagyvárosoktól, távolság azok kiszámíthatatlanságától, akiket elvileg védtek, ilyen aktivisták traktálták a nézeteiket az autósokra, és próbálták őket pénzzel lehúzni. Támogatod az ügyünket? Nincs bajod az aktivistáinkkal? Szolidáris vagy a menekültekkel? Nem egy fasiszta vagy, a rendőrállam cinkosa? Akkor bizonyítsd be! Az autósoknak bizonyítaniuk kellett az egyetértésüket, meggyőzőnek kellett látszaniuk, és főleg átadniuk némi készpénzt, lehetőleg 10 euró felett. Ennek hiányában jöttek a szidalmak, a köpések, a liszt és a tojások, az összekarcolt kaszni és a betört ablakok...

A tüntetők az Audira eleve ferde szemmel néztek. Több bűne is volt: drága volt, környezetszennyező, biztosan egy jobboldalié, és egy antikapitalista, antirasszista vagy melegjogi matrica sem díszelgett rajta. Ilyet azok vezetnek, akik öltönyt hordanak, és húst esznek. A sofőr nem mosolygott, még az ablakot se sietett leengedni. Amikor felbőgte a motort, hogy jelezze türelmetlenségét, tucatnyi szempárban látta izzani a gyűlöletet maga körül.

Az útzárhoz közeledett. Ha az autósok legombolták a pénzt, átengedték őket az utat elzáró két teherautó között. Az Audi előtt egy furgon állt

meg. A sofőr adott valamennyit. Az Audi lassított, úgy tett, mintha megállna. A tüntetők szóltak a könyvelőnek, hogy engedje le az ablakot. Előtte a teherautó előre gurult, hogy átengedje a furgont. Az út nyitva állt.

Hirtelen az Audi gyorsított. Kiabálás. A teherautó már vissza is tolatott. Pánikba esve a könyvelő beletaposott a fékbe, majd rükvercbe rakta. De a visszapillantóban látta a többi teherautót elállni az utat és elvágni a visszavonulási útját. A csapda hirtelen bezáródott. Kétoldalt a biztonsági betontömbök, elöl-hátul meg teherautók. És középen ő, összezárva a szociális igazság zombijaival...

Mit tett? Átkozta magát a dühkitöréséért. Az ablakon át a tüntetők rámosolyogtak, mintha azt mondták volna: „Szép próbálkozás!” Elfogták az ellenséget.

– Fiúk, megvan a nyertesünk!

Már az Audi tetején doboltak. A könyvelő hallotta, ahogy végigkarcollják egy kulccsal az ajtaját. Egy kő bezúzta a hátsó ablakot. A tüntetők az autót kezdték lökdösni, balról jobbra, mintha fel akarnák dönteni. Egyikük kiszúrta az egyik kereket csavarhúzóval. A könyvelő megpróbált hátratulatni, de lefulladt. Ekkor ráhajolt az anyósülésre, megragadta a táskáját, kinyitotta, és örülten keresett benne valamit...

Három lövés hallatszott.

A tömeg meghátrált. Sikerült elővennie a riasztópisztolyát.

– Egy zсарu! Ez egy zсарu!

Kis zavarodottság után a tömeg újra rávetette magát az autóra.

A könyvelőnek így is volt ideje beindítani a motort, és tolatni néhány métert az útzár széléig, mielőtt a teherautó üzemanyagtartálya újra elzárta az útját. Egy betonnal töltött konténert toltak az Audi elé. Teljesen beszorították. Egy ember a motorháztetőre ugrott, majd lábával megrepesztette és bezúzta a szélvédőt. Vagy húsz másik balról jobbra lökdöste a járművet, hogy felborítsa. A könyvelő az ablakon keresztül ordított velük, és fenyegette őket a fegyverével.

– Gyilkos rendőr! – ordította a tömeg.

Ebben a pillanatban csengett a fedélzeti telefon. A képernyő kiírta, hogy „Drágám”. Az indulatos felesége. Nem tudta felvenni. Ettől most is sikerült megijednie, még egy ilyen szituáció közben is. Életében először nem válaszolt neje hívására. Ekkor már kesztyűs kezek zúzták szét a

szélvédő üvegének maradványát, és egy kő homlokra talált. Vörös folyadék öntötte el az arcát.

– Elvéreztetjük a büdös zsarut!

Egy rúgással sikerült kinyitnia az ajtót, majd lőtt még háromszor, mellyel újra meghátrálásra készítette a támadókat, épp annyira, hogy ki tudjon szállni az autóból. Az álfegyverrel továbbra is a tömeget célozta, miközben a jobb szeme telement vérrel.

A tüntetők még egy lépést hátráltak.

– Az első, aki megmozdul, meghal! – ordította.

Becsúszott a két teherautó közé, és hátrálva próbálta maga mögött hagyni támadóit anélkül, hogy hátat fordított volna nekik. A hasfájása már természetellenessé fokozódott, mintha megivott volna egy liter lúgot.

Arra gondolt, hogy ha ezt egyáltalán túléli, akkor is őt fogják bíróság elé állítani. Őt, aki szembeszállt a szerény és igazságos munkástömegekkel, akik csak egy kis megértést kerestek, akik csak szembesíteni akarták a kiváltságosokat a világ önkényességével és visszaéléseivel... Már látta maga előtt a bíró kéjes örömét...

Követték. A legizgatottabbak már előtte álltak. Az a CGT-s szakszervezetis a hosszú, göndör hajával. Az az afgán a sunyi fekete szemével. Az a punk, aki hat méterről búzlott a húgytól és az izzadságtól.

– Nem fogsz messzire menni, zsarukám!

– Nem vagyok zsaru! – ordította félelemtől remegő hangon.

A fehér inge már vérben ázott.

– Engedjete el! Nem vagyok ellenetek...

Kiröhögték.

Ebben a pillanatban egy Nyugatról érkező kamion állt meg mellette. Eszébe jutott, hogy a sofőr mellett kéne fedezéket keresnie, de ő már ki is szállt a kabinból. Egy legalább 50-es acélbetétes bakancs jelent meg a vezetőfülke lépcsőjén. Aztán a hátát látta, a farmer kezeslábasát. Majd a karját, amivel megragadta az ajtót, és tartotta a kb. 120 kilóját. Végül látta a földre ugrani, ahol teljes egészében végignézhetett rajta.

A sofőr megállt egy kis időre. Egy embertorony volt, jó 190 centi magas, súlylökő testalkat, rajta egy különös borotvált fej, szláv típus,

kiemelkedő szemöldökcsont és mélyen ülő, kifejezéstelen szemek, szinte láthatatlan tekintet.

A könyvelő nem mozdult, teljesen lenyűgözte ez az érzéketlen óriás.

Hirtelen egy tüntető szólt a kamionoshoz:

– Kapd el! Ez egy zsarú, meg akart ölni minket!

A hangból hiányzott a magabiztosság.

A kamionos ránézett a könyvelőre. Kis szemei felcsillantak. Aztán megindult a tüntetők felé.

– Vi budete udality eto²⁴?

Ujjával az útzárra mutatott.

Nem értették, mit akar.

A pólóján nagy, kiolvashatatlan cirill betűk voltak. Honnan jött ez?

Most angolul beszélt.

– You remove it.²⁵

Ez már nem kérdés volt.

A göndör hajú aktivista szembeállt vele.

– Kötekedni akarsz, hájpacni? Takarodj innen!

Megpróbált olyan határozottnak látszani, amilyennek csak tudott.

A kamionos hatalmas öklével megdöngette a mellkasát, és ráordított:

– Vi hotite igraty?²⁶

Ez egy kihívásnak tűnt.

A tömeg összehúzódott, mint egy rémült kutya. Majd megindult, egyenesen, fenyegetően.

Valaki bekiabált egy szlogent, a többiek is skandálni kezdték.

– Alerta, alerta, antifasiszta!

Bátorságot próbáltak gyűjteni. A göndör szakszervezetist előretolta a tömeg, ő meg a kolosszus mellének szegezte az öklét. Az egy millimétert se mozdult. A szakszervezetis végre meglátta a tekintetét, és úgy tűnt, keresztülhatol rajta. Mintha ő nem is létezne. Mintha figyelembe se vennék. Mintha a másik megfosztotta volna még a létezés jogától is.

Ebben a tekintetben nem volt semmi érzélem. Abszolút semmi. Az orosz közel hajolt rémült arcához, és lassan artikulálva mondta, borzalmas akcentussal:

– You remove it. Or I remove you.²⁷

A másik ott helyben megsemmisült. A mögötte állók megéreztek. Előre tolták. Ordítottak. Dobálni kezdtek. Egy üveg szilánkokra tört az aszfalton.

A kamionos megfordult, és dühös kiáltásoktól és megkönnyebbüléstől kísérvé, visszamászott a kabinjába.

Néhány másodperc múlva újra előjött.

Egy kerékkulcs volt a kezében.

A hangulat ismét megváltozott, mint mikor a hajó jéghegynek ütközik.

Az óriás visszatért. Vasrúddal a kézben, izmos alkarját elővillantva lassan megindult a csoport felé. Ez az északkeleti ember láthatólag teljesen más törvények szerint élt. Az ő törvénye az erőszak volt, nem a beszéd. Egy alfahím volt, egy mániákus, elég örült ahhoz, hogy szembe szálljon a tömeg vadságával. Hogy odaüssön a létszámfölényétől megrészegült csürhének. Ha ellenfelet kerestek, hát most megkapták. Ő egy-maga is alkalmas volt a szerepre.

Mikor a kerékkulcs ütésre emelkedett, egy nyeszlett fiatal közbelépett, és teljes torokból ordítani kezdett az övéinek:

– Nem kell az erőszak! Ne üljünk fel a provokációnak!

Úgy tettek, mintha ez egy jogos és bölcs gondolat lenne. Sietve visszahúzódtak, erőltetett mosollyal, hogy legalább a látszatot megőrizzék. Erkölcsi fölénynek álcázták a gyávaságot, a Nyugat profi volt ebben. Emelt fővel fogadni a vereséget, amit százan szenvedtek el egy ellen.

Kicsit távolabb a könyvelő, aki inkább omegahímnek számított, átmászott a szalagkorláton és bemenekült a bokrok közé. A telefonja nem volt nála, így senkit nem tudott értesíteni, mi történt vele.

Két kilométer futás után, mikor már pokolian szúrt az oldala, megállt, térdre esett, rátenyerelt a földön a fenyőtüskékre, és kihányta egy sajtoszendvics és néhány hagymás csipsz maradékát.

Létezésének alapjai omlottak össze néhány belső robbanásban. Rájött, hogy mindent hátrahagyott, amin az identitása alapult. Az autóját, melyet már valószínűleg felgyújtottak, a laptopját, benne tíz évnyi munkájával, mely az Audival együtt égett el. A dossziéit, a feleségét, a munkáját, a megbecsülését... Elég volt egy véletlen esemény és két kilométer a bokrokban, hogy már ne is létezzen.

Végül mosolygott. A fegyverét nézte, mely még arra se volt alkalmas, hogy végezzen magával.

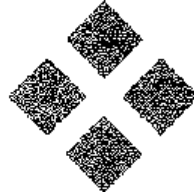
Majd körülnézett és újra elindult, kissé félve a magánytól.

Emberekre vágyott. Nem fegyveres oroszokra, főleg nem szakszervezeti pszichopatákra.

Csak normális emberekre.

„A tömeg a bizonyíték a legrosszabbra”

(Seneca)

LA COURNEUVE, 14 ÓRA 10

Megtorpantak. Látták a lángoló utasszállítót szörnyű robajjal elhúzni a háztetők felett. Ez talán egy jel volt. Ott voltak mind, az átkozottak, a nyomorultak, az ismeretlenek... Most végre ők írhatták a történelmet. Ő volt ott előttük, közöttük, az érinthetetlen, a köztársasági elnök. Testőrök nélkül, rendőrök nélkül, mikrofonok nélkül, kamerák nélkül... Egyedül és személyesen, mint mindenki más. Még így is hatással volt rájuk. Kissé zavarban voltak. A mítosz, a szimbólum... A rombolás előtt mindig hezitálunk. A gyomor vért akar, az agy békét kíván. De a tömegnek csak gyomra van, és sosem szokott sokat habozni.

Az elnök tudta ezt, és megpróbálta megragadni a szót.

– Tisztelt polgártársak!

A „honfitársakat”, melynek eredeti jelentése „azok, akik osztoznak őseik földjén” túl kirekesztőnek találták, és már rég betiltották,

– Meghallottam a hívásokat...

A tömeg egy gigantikus osztályteremmé alakult át. A kiáltások és a hurrogások elnyomták a hangját. Senki nem akarta őt végighallgatni, de senki nem merte először belefajítani a szót.

– Pofád befogod! Megbaszunk anyáddal! – kiáltotta oda valaki.

Először gyerekhangok sértegették. Megpróbált egy felháborodott nézéssel válaszolni, mint valami professzor. „Szigorúan kifejezni a felháborodását”, ahogy a Külügy tanácsolta. Kigúnyolták. A legváltozatosabb

sértések röpködtek felé. Egy férfi meglökte. Taszigálták, pofozták. Ekkor mosolyogni próbált, halálsápadtan. Az arcába köptek, a földre lökték. Egy szörnyű láncolat volt. Néhány idősebb férfi a tömegből, köztük egy imám, megpróbált közbeavatkozni, de képtelenség megállítani a tömeget, mely már megérezte a vér szagát. Távolabb a zsarukat és az újságírókat támadták meg, verték össze, mészárolták le. Különben se volt már itt semmi, amit megvédezhettek vagy lefényképezhettek volna. Az engedelmességi mutató, amit „szakmai odaadásnak” hívnak, itt már nem létezett többé.

A külvárosi söpredék mindenfelől ideáramlott. Sok gyerek is volt köztük. Itt volt a szegényebb negyedek és a gettók krémje Drancyból, Aubervilliers-ből, Bobigny-ből. Volt, aki még messzebről jött, volt, aki az Isten tudja, honnan. Az összevert, vérző arcú, szakadt öltönyű elnököt végighúzták az emlékmű előtt, mint valami emberáldozatot. Sok időt már nem hagytak neki. Köré sereglettek. Mindenki részt akart venni, letépni valamit a ruhájából, megütni, megérinteni, kicsit a gyilkosság részesévé válni.

Kissé távolabb az informatikai és együttélési miniszterasszony dolgai se mentek sokkal jobban, aki eddig fő feladatának a szexista előítéletek elleni harcot tartotta, természetesen a külvárosi fiatalok megbélyegzése nélkül. Ruháinak nagy részét már leszaggatták róla.

– Meg fogom hallgatni önöket, meg fogom hallgatni önöket – ismételte az elnök.

A tömeg röhögött. Többet már nem érte a földet. Egy hatalmas lökésel felhajították az emlékműre. Néhányan filmeztek vagy táncoltak, mások csak látni akarták, mi történik. Az első sorban még nem döntöttek el, mi legyen a következő lépés. Most mi jöjjön? A befejezést keresték, a csúcspontot, a kegyelemdőfést. Nem akartak egyszerűen csak egy autógumit a nyaka köré dobni és felgyújtani, ő mégis csak az elnök volt. Egy szép befejezés kellett, valami eredeti, valami barbárságában is zseniális. Mindenkinek volt javaslata, de csak egy dologban értettek egyet: meg kéne erőszakolni egy bottal.

Quraych Al-Islam nem mert közbeavatkozni. Attól félt, hogy az övéi söprik félre. Elveszve a hisztérikus tömegben, túllépett rajta a történelem. A pozíciója szertefoszlott, többé már nem volt rá szükség. Egy pillanattig az az örült ötlet is átfutott az agyán, hogy itt véletlenül diktátorrá

válhat... De a sajtóközlemények, az újságírók manipulálása, a televíziós megjelenések nem csináltak belőle népszerűt. Épp ellenkezőleg. Azóta az átkozott incidens óta érezte az övéi bizalmatlanságát vele szemben. Egy új terrorhullámban már ő vált volna gyanússá, és a gyilkosokkal szemben már nem ért volna el semmit korrupcióval. Az első ballépés végzetes lett volna számára.

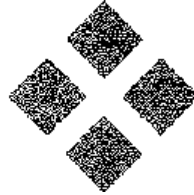
Megpróbált volna beülni az elnöki székbe, hogy aztán egy pillanat alatt eltávolítsák onnan a radikálisok és a vallási fanatikusok. Megértette, hogy itt már nem lesz többet se szék, se elnök. A diplomáciának, a cselszövéseknek és a nüanszoknak, egyszóval a magafajta embereknek ebben az új világban már nem lesz helye.

Az arcokat nézte maga körül, és csak az örületet látta rajtuk. Meg egy kis frusztrációt. Túl gyorsan lezajlott az egész, a második sorban már nem is láttak semmit, nem volt idő kiélvezni... Jacques Chalarose-t halálra rugdosták, mint valami eltévedt turistát. Nem tudni, ki sújtott le először, de senki nem akart utolsó maradni. Nem tartott sokáig. Felismerhetetlenné verték. Halott volt. És miért nem erőszakolták meg? És miért nem kínozták meg? Mindenki úgy gondolta, hogy van ennél jobb dolga is.

Jacques Chalarose-t karneváli hangulatban nyelte el a tömeg. Az embernek az a benyomása támadt, hogy itt minden résztvevő ölt már, és ezentúl csak ennek akar élni. A köztársaság úgy ért véget, ahogy elkezdődött. Az országnak nem volt ilyen ünnepben része a terror²⁸ óta.

„Az mutatja meg az értékünket, hogy mekkora kárt tudunk okozni”

(Paul-Louis Courier)

ROISSY-EN-FRANCE, 14 ÓRA 20

Autójába zárva Jawad Allah nagyságáról ordított, míg teljesen el nem ment a hangja.

Az egész 4 másodperc alatt játszódott le. Amikor feltűnt az óriási gép a fák fölött, sokkal közelebb és sokkal gyorsabban, mint ahogy számított rá. Jawad aktiválta a rakéta keresőfejét, majd megnyomta az elsütőbillentyűt.

A rakéta pokoli éles hanggal repült előre, hogy eltalálja az Airbus bal szárnyát, és a robbanással lángba borítsa az üzemanyagtartályai egy részét is.

Jawad egyensúlyát vesztette kissé a lövés lökéshullámától, majd látta a sérült gépet fülsüketítő zajjal elrepülni a feje felett. A szárnyából méreates lángok csaptak ki. Olyan volt, mintha a hajtóművek hangja is megváltozott volna, de a repülő már el is tűnt Gonnesse felé. Úgy tűnt, az ég kitágul nyomában. A kerozin bűze elviselhetetlen volt. A tűzfelhő elől Jawad az autójába menekült. Attól félt, elég élve.

Nem tudta, hogy az Airbus elég súlyosan megsérült-e ahhoz, hogy lezuhanjon, mindenesetre a küldetése első felét végrehajtotta. Berakta a rakétavetőt a csomagtartóba, és felhúzta golyóálló mellényét.

Aggódott a lövés zaja miatt, úgyhogy megragadta a kormányt, és gyorsan megfordult a kocsival. Attól félt, hogy a zsaruk beszorítják a szűk utcába.

De nyomuk sem volt.

Körbement a Thillay-i körforgalmon, folytatta az útját Roissy-ig, majd Villepinte felé fordult. Itt beragadt a dugóba. Tremblay felé meleg volt a helyzet. Láta a tűzoltókat és a CRS járműveit. Nagy tüzek égtek.

Jawad megfordult, és az Észak-Párizs bevásárlóközpont felé hajtott az A1-es autópálya mellett, néhány száz méterre a Párizs-Charles de Gaulle repülőtértől.

A misszió végrehajtása közben sokat nem gondolkodott. Az IKEA mellett döntött. Ez rossz választás volt, bár sok más lehetőséget nem talált. Az áruház nagy volt, tele kijáratokkal, és a dugók és a zavargások miatt alig voltak vásárlók.

Nem baj. Jawadnak egy cél járt az eszébe: végigmenni az áruházon a menetiránnyal szemben. Utána tovább menekül autóval vagy gyalog, egy új célpont felé. A parancs az volt, hogy a lehető leghosszabb ideig maradjon mozgásban, aztán vegye be magát valahova, lehetőleg túszókkal, hogy minél tovább lefoglalja a különleges erőket.

A főbejárat közvetlen közelébe parkolt. Más nem volt a parkolóban. Kiszállt a járműből, keresett valamit a hátsó ülésen, majd előhúzott egy Kalasnyikovot és több tárat.

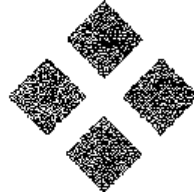
Villámgyorsan felfegyverkezve futólépésben megindult a forgóajtó felé. Az üvegen át célba vette az őrt, és lőtt. A lehulló üvegdarabok mögött látta, ahogy összecsuklik a teste.

Senkinek nem volt ideje blokkolni az ajtót.

Jawad bejutott.

„Egy faluba menekülni és a világ közepévé tenni”

(Jules Renard)

ISMERETLEN HELYEN, 15 ÓRA 30

Elővettek a kisteherautó csomagtartójából egy hatalmas benzineskannát, majd négyen a templomba vitték, és a kővé dermedt falusiak előtt szétlocsolták az előcsarnokban. A búzló benzin a lábuk alá folyt.

Az egyik csendőr rájuk szegezte a fegyverét. Most értették meg. Sikítozni kezdtek. Megpróbálták a másik kijáraton, a sekrestyén át menekülni. Ott találták meg a papot véres miseruhájában elterülve a padlón, átvágott torokkal. Mellette egy csendőr kinyújtott karral egy benzintócsa felett meggyújtotta öngyújtóját, és elengedte. A benzin belobbant, és egy tűzgolyó emelkedett a plafonig. A tűzfalon át látták a gyújtogatót kilépni az ajtón, és bezárni azt maga után. A falusiak visszafordultak. A főbejáratnál a csendőrök végiglőtték a földet. A benzingőzben úszó zárt térben a hatás leginkább robbanásra hasonlított. A kápolnában és oldalhajókban, ahova az emberek reflexszerűen menekültek, a kannák egymás után kaptak lángra és robbantak fel. Az egész templomon tűzvihar söpört végig. A falusiak élő fáklyává váltak, halálra égtek vagy fuldokolva kerültek el. A bejáratnál a „csendőrök” filmre vették az egészet, kommentálták, röhögtek és bedobtak néhány benzines palackot, ha a lángok kialudni látszottak.

A szentély mögött, ahol a tűz nem volt olyan intenzív, sikerült kitörni az ablakokat, de a többi csendőr már körülzárta a templomot, és tüzet nyitott a menekülőkre. A kezek kétségbeesetten markolták a rácsokat.

A főbejáraton egy égő ember rohant ki, fellökte a kamerát, nekivágódott a furgonnak, összeesett, és elnyelték a lángok. Az egyik gyilkosnak jók voltak a reflexei, elkapta a felvevőt, és így közelről tudta filmezni a felhólyagosodó bőrt, az olvadó szemeket, a zsugorodó húst, a kilátszó fogakat, a koponya eltorzult szöveteit, a gusztustalan égett zsírt egy lyuk körül, ami egykor egy orr volt.

A templomot jól választották ki; kicsi volt a szentély előtere, és nem volt túl sok oszlopa.

Amikor a tűz kialudt, az iszlamisták beléptek. Ki kellett végezniük egy haldokló nőt az egyik oldalsó kápolnában, és két gyereket. Az egyik a gyóntatófülkében rejtőzött, a másik a holttestek alatt. Belelőttek néhány sorozatot Krisztusba is „Allah akbar”-t kiabálva.

– Minden felvéve! – kiáltotta, aki a kamerát tartotta.

Beült a kocsiba a laptopjával, hogy felmásolja a filmet.

Az ágyhoz kötött beteget gondozónőjével a házukban végezték ki, a mirelitáruval érkező sofőrt a vezetőülésben lőtték agyon. A tíz dzsihadista levette egyenruháját, és mártírruhába öltözött.

Meg kellett magukat mutatni a videón, kitűzni a zászlót és felolvasni a kiáltványt.

Egyikük megjegyezte, hogy először ellenőrizni kéne, hogy senki se rejtőzik a házakban. A másik megkérdezte, mi legyen a menekülttáborral.

A parancsnokuknak perverz vigyor ült ki az arcára.

Támadt egy ötlete.

„A gyenge elszenvedi, amit el kell szenvednie.”

(Thuküdidész)

PÁRIZS, 5. KERÜLET, 16.00 ÓRA

Először az Airbus lezuhanásáról beszéltek a Vallástalanság kapujánál (korábbi nevén Kápolnai kapu)²⁹. Több felvétel is keringett a szerencsétlenségről, de senki se tudta megállapítani az áldozatok számát vagy a lezuhanás pontos helyét. A 18. kerület felett már a „népfelkelés” kezdetén elveszett az irányítás. Még két másik kényszerleszállásról jött hír vidékről. Az egyik egy súlyosan sérült Boeing 777-es volt több sebesülttel a fedélzetén, a Lyon Saint-Exupéry repülőtér mellett. Három másik gépet kézfegyverekből értek lövések. A hatóságok „terrortámadásra gyanakodtak” de „óvatosan kellett fogalmazniuk” a „zavaros körülmények” miatt.

A légi közlekedést elővigyázatosságból leállították. Az összes gépet földre parancsolták, a reptereket bezárták. Majd az iskolákat is. Életükben először azt tanácsolták a franciáknak, hogy maradjanak otthon. Többen arra jutottak, hogy itt az ideje elhagyni a fővárost, de a pályaudvarok már tömve voltak dühös utasokkal. A vasúti közlekedés, melyet szándékos rongálások sorozata ért, összeomlani látszott. A taxisok éltek a munkabeszüntetési jogukkal. A körgyűrűt, a kivezető autópályákat és a nagy párizsi sugárutakat több kilométernyi kocsisor zárta el, sokszor elhagyott autókkal. Az uszályok és a sétahajók már elhagyták a rakpartot a tűzvészektől és a fosztogatóktól félve. Párizs egy szigetté vált, ahonnan képtelenség volt menekülni.

A rendőrök fel voltak háborodva, hogy senki nem tudósít a fegyveres támadások tucatjairól, melyek országszerte állandóvá váltak a bevásárlóközpontokban, az utcákon és az iskolákban. A média következetesen megtagadta velük a kommunikációt, arra hivatkozva, hogy nem akarják tovább növelni a pánikot.

Majd többször egymás után egy Montmartre-on felvett amatőr videót játszottak le, melyen látszódott a lángoló Airbus, amint végigrepül a párizsi háztetők felett, majd balra dől, és eltűnik az épületek mögött egy óriási tűzgolyó kíséretében.

16 óra tájban rendkívüli hírekben jelentették be az elnök halálát. Kényesen ragaszkodtak „az újabb incidens” „zavaros körülményeihez”. Mintha csak valami közönséges bűnügy lett volna. Az elnököt „zavarodottak” ölték meg, talán csak egy „baleset” volt „egy népgyűlésen az egyenlőségért és a testvériségért”. Minden újságíró azt hangsúlyozta, mint valami abszurd refrént, hogy „vizsgálatot indítottak az ügyben”.

Az ezredes észrevette a csapongó tekintetükben, hogy már nem teljesen urai a helyzetnek. Az előadásmód olyan fontos az újságíróknak, mint a mozdulatok a bűvészeknek. Ott voltak a hangjukban ezek az alig észrevehető megingások, a félelem jelei, melyek elárulták őket. Életében először az ezredes a médiában az embereket látta, és nem a személyiségeket. Beszéltek, de már nem tudták szavaikkal leplezni az éppen zajló fordulalmat. A piacot sem lehetett megtéveszteni. A párizsi tőzsdén az árfolyamok olyan hirtelen és brutálisan omlottak össze, hogy az egész világgazdaság beleremegett. A Wall Street már Párizs bedőlése közben rendkívüli kereskedelmi stopot jelentett be, és hamarosan a többi nagyobb tőzsde is követte.

A műsorvezető, mintha már teljesen maguk alá temették volna az események, monoton hangon idézte fel a határozatot a nemzeti gyászról, majd a szükségállapot meghosszabbítását, a blokád alá vont finomítókat, a tüntetésekkel megzavart állami rekvirálásokat, az atomerőművek fokozott védelmét, a magasfeszültségű vezetékek elleni szabotázsokat, és hogy emiatt több millió háztartás maradt áram nélkül. Hozzátette még, hogy a közvélemény-kutatás szerint a franciák „komoly következményektől tartanak”, mint például „a futball-vb esetleges elmaradásától”.

A verseny a konkurens tévécsatornákkal arra készítette őket, hogy időről időre visszatérjenek az elnök halálára. Az azt követő „lökdösődésnek” még több áldozata volt, és megdöbbenő módon többen „eltűntek”. Néhány újságíró védelmébe vette a taubirai közvetítőket, alájuk kérdezve a „rosszul megválasztott megemlékezésről”, amit „provokációnak érezhettek”. Majd a rendőri erőszak újabb eseteiről beszéltek, ez kapóra jött nekik. A zavargások képsorainak és a rendőrök véleményének viszont valahogy sose sikerült megjeleníteniük az országos csatornák képernyőin. Az újságírók szokásukhoz híven önmagukat cenzúrázták. Eljutottak hozzájuk felvételek néhány összecsapásról, de úgy döntöttek, ezeket inkább megtartják maguknak. Helyette könnygáztól pirosuló szemű nőkről és gyerekekről mutogattak képeket.

Utána megdöbbenő felvételek következtek a *blokád alá vont* rendőrőrsökről, mintha az elnök halálát akarták volna ezzel magyarázni. Az épületeket csendben állták körbe. Aktivisták, diákok, gimnazisták, öregek, nők, gyerekek, mind egymás kezét fogva... Több száz elszánt arc. Elég feltűnő jelenség, még ha a résztvevők összetétele nem is tükrözte a francia sokszínűséget.

A rendőrök is látszódtak az épületeik előtt. Ilyet még nem láttak. Eddig eszükbe se jutott, hogy ez megtörténhet, és úgy tűnt, nem is tudják, hogyan kezeljék a helyzetet.

A tévé Bruno Fourier-t mutatta be az akció szervezőjeként, aláhúzva a tiltakozás „csendes és békés jellegét”.

A médiában már elfelejtettek minden megszólalási időre vonatkozó szabályt. Adásidőn kívül mindenki a sajátjai és a gyorsan romló helyzet miatt aggódott. De a képernyő tömve volt az eddig is megszokott szereplőkkel, akik mintha menedéket kerestek volna itt, hogy átéljék katarzissukat, és hitet tegyenek életük értelme mellett. A mikrofon mindenkinek rendelkezésére állt, aki közéjük tartozott. Most éppen Bruno Fourier-nek.

„A lázadás kötelességünk! Az engedelmisség megtagadása a legnagyobb nemzeti ügyé vált. A népé a szuverenitás, az állam és a rendőrség csak addig legitim, amíg a népnek engedelmeskedik. Mi, a nép eldöntöttük, hogy a rendőröknek nincs joguk szembeszállni a haragunkkal. Nem félek ma kijelenteni, hogy mindenki, aki nem jön ki az utcára tiltakozni a rendőri túlkapások ellen, ennek a fasiszta államnak a cinkosa, és a történelem ennek megfelelően fogja

elítélni és megbüntetni. Készüljete fel! Gondolkozzatok el! Holnaptól megkérdezzük magunkat, és megkérdezzük titeket is, hogy mit csináltatok ezekben az utolsó órákban.”

Amikor az elnök haláláról kérdezték, a fejpántos népvezér úgy tett, mintha ez csak egy jelentéktelen esemény lenne.

„Ebben a drámai órában, amit átélünk, a felkorbácsolt érzelmek közepette mi értelme volt egy ilyen nacionalista színezetű megemlékezést tartani. Micsoda baklövés! Micsoda óvatlanság! Amit én láttam, az csak egy gyilkos volt, aki visszatért a büntett helyszínére. Ezt az eseményt én nem tragédiaként élem meg, hanem egy fordulópontként, forradalmi tettként. A lépcsőházban hadat üzentek nekünk. Az elnök a Bastille volt. Az utcán 1789 gyermekei vannak, akik csak az előjogokat akarják eltörölni. A jövő az övék! Polgártársak, álljatok melléjük, vagy az ellenségeink lesztek!”

Az újságírók nem vitatkoztak vele. Újra a körbezárt őrsöket mutatták. A képernyő alján „Az elnök halott” felirat virított, mintha csak valami közlekedési balesetről lett volna szó. A blokádnak résztvevői olyanok voltak, mintha áhítatba merültek volna valami jelenés hatása alatt. Lehetetlen volt felfogni, mi is történik ott.

Az utcára vonuló emberek gonosztevők lettek volna? Az ezredes nem hitte. Csak követték a mozgalmat, mint mindenki, és megelégedtek azzal, hogy jókor és jó helyen játszhatták a széplelket. Bruno Fourier ellenben veszélyesnek tűnt. Az utóbbi időben túl messzire ment. Olyan messzire, hogy meg fogja találni a határait, gondolta naivan az ezredes. A közvélemény ellenük fog fordulni. Bár ő ezt hitte már majdnem minden nap, legalább ötven éve...

A hírek a Berre-l'Étang-i vegyi üzemben történt, több száz áldozatot követelő robbanásról megerősítették a hitét. Ez már túl sok. Erre az emberek végre megmozdulnak.

A kulisszák mögött egy mézárjáról is beszéltek, amit egy nagy lakóparkban követtek el a Côte d'Azur-ön. Fegyveresek lezárták a kijáratokat, majd egyenként végeztek a lakókkal. „Talán a zavarodottak műve”, feltételezték óvatosan a főszerkesztők.

A rémült felvételvezetők horrorisztikus videók tucatjait kapták megkínzott rendőrökről, az utcán és saját lakásukban kivégzett polgárokról. Néhányan beszélni akartak. Azzal szerelték le őket, hogy a felvételek

nincsenek hitelesítve, és nyilvánosságra hozataluk úgyis csak a terroristák kezére játszana.

Egy másik csatornán egy politikusnő sírt az újságírókkal, mint a gyerekek. Bocsánatot kértek ezért a „kollektív összeomlásért”, és azon siránkoztak, hogy nem tudták útját állni a zűrzavarnak, nem hallották meg a népet, nem tudtak szembeszállni az „elnyomó örülettel”. A rendező, aki már hozzászokott a „szimbólumok és érzelmek” használatához, adásban hagyta az egészet.

A nemzetgyűlés elnöke, akit az átmeneti időszakra köztársasági elnöknek neveztek ki, „általános amnesztiát” ajánlott, cserébe a nyugalom „fokozatos” visszatéréséért. A notórius egyezkedőnek fogalma sem volt az utca hangulatáról. „Nem fogtok minket megvásárolni”, ordította a tévé kamerájába egy külvárosi fiatal. A régi szép idők elmúltak. Ezek az urak túlságosan is megszokták a büntetlenséget ahhoz, hogy az új helyzethez alkalmazkodjanak.

Néhány szexuális zaklatás is tudomásunkra jutott – jelentette be a műsorvezetőnő, mintha csak a légköri zavarokról beszélne.

– Igen, de ez mindig ugyanaz a történet – csillapította kollégája. – Kiválasztanak két-három elszigetelt esetet, felfújják őket, aztán már lehet is általánosítani és megbélyegezni a bevándorlókat; a rasszisták legnagyobb Öröme.

– Igen, ezért leszünk nagyon óvatosak.”

A sokkoló felvételen egy fiatal nő látszott, könnyek közt leroskadva egy kapualjba, kigombolt blúzban és leszaggatott szoknyában.

– Az... azt kell megértenünk – dadogta a műsorvezető – hogy ezeket a képeket nem tudjuk kontextusukban kezelni.

– Igen, és az előzményeket sem ismerjük.

– De ha megismernénk, az semmit se vonna le az eset súlyából.

– Ez igaz, de az ilyen feltételes mondatok csak a tudjuk, kik malmára hajtják a vizet...

A műsorvezetők kissé döbbsent csendjét kihasználva egy radikális feminista ragadta magához a szót:

– Nőtársaim, választanunk kell: vagy a rasszisták oldalára állunk, és továbbra is a bevándorlókat vádoljuk „erőszakkal”, ahogy ezt a média a szánkba adja, vagy a bevándorlók oldalára állunk, de akkor emancipálni kell magunkat ténylegesen, és önként odaadni magunkat a sokszínűségnek, mely kezét nyújtja felénk. Őszintén meg kell mondanom, nővéreim, hogy elegendem van

az elmaradott kispolgári prudériátokból! Elegem van a szép szavakból! Tárjuk ki szívünket és combjainkat is a másságnak! Na ez az igazi elfogadás, az igazi szeretet! Ez az igazi forradalom!”

Majd pillanatnyi vacillálás után a Human Rights Watch egyik kutatója kapta meg a szót, aki kifejtette, hogy az elmúlt harminc évben legalább nyolc „gyanús eset” tűnik rendőri túlkapásnak, ami „nem elhanyagolható” mennyiség.

A szakértők a hivatalos szóhasználatukban a terrortámadásokat újabban már az „elkeseredetteknek” tulajdonították, és nem a „zavarodottaknak”. Különbö is képtelenség lett volna, hogy egyszerre ennyi ember örült meg. A „békéltetés problémáiról” beszéltek, a „sokkolt” állampolgárokról, és hogy mennyi időre van szükség a két Franciaország kibékítéséhez. Az egyik sokszínű volt és megsebzett, a másik dekadens, elnyomó és zárkózott. A katasztrófa még soha nem töltötte meg ennyire a tévék képernyőjét.

Ez már túl sok, gondolta az ezredes. Átléptek egy határt. A nép végre cselekedni fog.

De az ellentámadásnak nyoma sem volt.

A „bűncselekmények”, mint az Airbus lelövése, a nemi erőszakok és az elnök halála, gyorsan lekerültek a képernyőről egy másik hír kedvéért. Egy „új drámáról” beszéltek. Megöltek egy kisgyereket. A képek a kis halotról, akit egy szakállas férfi lóbált a karjában az üvöltő tömeg előtt, szemben a kamerák erdejével, már az összes csatornán megjelentek.

Senki nem tudta meg soha, hogy is halt meg a kisgyerek. Egy politikus se merte firtatni a történet valóságosságát, a család felelőtlenségét, a városrész őrjöngését, a média tállalásának cinizmusát.

A holttest egy döntő érvvé vált. Akit nem döbbsentett meg, az szörnyetegnek számított, aki megpróbálta megkérdőjelezni a zsaruk és a társadalom megkérdőjelezhetetlen bűnösségét. A közösségi oldalakon már megmondták a tutit, amit gyorsan átvett a média is, és „csendet” és „szégyent” követelt „ezután a rettenetes tragédia után”.

– Ki merne efölött elsiklani? – tette fel a kérdést valaki. Nem voltak sokan.

Az egyetlen elfogadott vélemény az utcáé volt, mely szerint a gyereket a rendőrök „végezték ki”. „Kidobták egy toronyházból”. A megzava-

rodott újságírók tudták, hogy ez a verzió erősen kétséges. Mégsem intett most egyikük sem óvatosságra. Inkább befogták a szájukat. Féltek. Már csak az utcát filmezték, és az utca hallatta hangját. És nem tűnt úgy, hogy valaki is ellent fog nekik mondani.

Az ezredes elismerően csettintett. Hát ezt is a maguk javára fordították. Mint mindent. Ez azért figyelemre méltó. Jól írták meg a forgatókönyvet, és a gépezet tökéletesen volt olajozva. Minden képernyőre került, amit az utca akart. Nyakig merültek a demagógiába.

– A gyerekünk ér annyit, mint az elnökötök! – üvöltötte egy öregasszony.

Távolabb egy egyetemista:

– Elég a halott gyerekekből! Még több franciát akartok ölni? Kezddetek velünk!

Az újságírók rögtön előszedték érzelmeiket, hogy kifejezzék „sokkos állapotukat”, „undorukat” egy ilyen „embertelenség” miatt, és hogy „felnyissák a szemeket”. Komor hangon szólították fel nézőiket, hogy ne hagyják visszatérni a történelem legsötétebb óráit.

Megtudtuk, hogy a kisgyereket Yanisnak hívták. Rögtön a „kis Yanis” lett belőle, a web mártírja, minden felháborodás ikonja. Volt már ilyenből sok előtte, mint ostorcsapás a virtuális térben, aztán egy héten belül elfeledve. Renaud Lorenzino már úgy látta, az utcán „polgárok milliói” menetelnek a gyerek nevében „minden rasszból, minden korosztályból, minden vallásból, minden társadalmi osztályból”. Egy „remény az országnak, az értékeinknek, melyeket durván megtépázott ez a példa nélküli krízis, mely egy kvázi rendőrségi puccskísérlet eredménye”.

– Ez a nagyszerű kis lélek, akit elragadtak tőlünk, aki elszállt tőlünk, lesz a fényünk az éjszakában! – nyilatkozta ki egy filozófus. – Ő fog minket vezetni az értelem fénye felé.

A szakértők úgy beszéltek a „lehetséges terrorcselekményekről”, mint a helyzet természetes következményéről. Mint ahogy a csigát is mindig követi a háza. A szélsőjobboldal erősödését egységesen elítélték.

Azt próbálták elhíttetni, hogy „a bevándorlók az incidensek elsődleges áldozatai”. Az ezredesnek, aki már ezredszer hallotta ezt a lózungot, már arra sem volt ereje, hogy hangosan kételkedjen.

Az volt a vezényszó, hogy „meg kell érteni” ezt a felháborodást, mely csak reakció a szimbolikus állami erőszakra, mely sokkal durvább és

igazságtalanabb, mint az elmúlt órák „rendzavarásai”. Ragaszkodtak ahhoz, hogy minden „biztonsági túlreagálás”, minden „befelé fordulás”, minden „félelem az embertársainktól” csak súlyosbítja a helyzetet, és „helyrehozhatatlan károkat” okoz a békés egymás mellett élésnek.

A képernyők előtt az öreg kontinens „fiataljai” látták a jelzést. És ha ők is így tennének? Charleroi, Amszterdam, Birmingham... Majd Brüsszel, Stockholm és London. Berlinből is hasonló hírek érkeztek, ahol az előző években az összes bevándorlási rekord megdőlt. Németország olyan gyorsan adta fel önmagát, ahogyan csak tudta, hogy megbűnhődjön a soha el nem évülő démonjaiért.

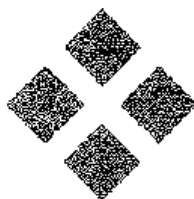
Az ENSZ, az Egyesült Államok, Szaúd-Arábia, a civil szervezetek és az egyetemisták egyaránt Franciaországot bírálták szociális érzéketlenségéért, arroganciájáért és az elvei feladásáért. Twaalf Kogels, az EU elnöke „népfelkelésről” beszélt, melynek követeléseit „meg kellene hallgatni”. Az Airbusról, a tömeges nemi erőszakról, a francia elnökről már szó sem volt. Ellenben a „kis Yanis” képe ott virított minden képernyőn, mint hatósági pecsét a büntett helyszínén.

Az ENSZ-határozatokat nem szavazták meg; a hadsereget tétlenségre ítélték laktanyáiban. Hivatalos indok: „Ez itt nem Oroszország, sose vetnék be a csapatokat a nép ellen.” Nem hivatalosan: a közkatonák több mint a fele a kérdéses külvárosokból származott, és senki nem akarta próbára tenni a hűségüket...

Csak a „párbeszédéről” beszéltek. Valójában egy tanácsadó se tudta, mit is kéne tenni. Néhány csatornán megszűnt az adás. A földi és műholdas sugárzást zavarták, néha meghekkelték, pletykák és álhírek terjedtek. A törvény többé nem volt érvényben. Franciaország a háború sűrű ködébe veszett.

„Fanatizmus nélkül nem születnek nagy tettek.”

(Gustave Flaubert)

ROISSY-EN-FRANCE, 16 ÓRA 30

Konyhabútorosztály, megrendelőpult.

Egy vérfürdő volt.

A pénztárok és számítógépeik mellett valószínűtlen testhelyzetekben feküdtek a sárga-kék egyenruhás alkalmazottak és néhány vevő.

A Kalasnyikov által okozott sérülések látványosak voltak. Egy letépett láb. Egy szétroncsolt arc. Jó sok vér.

És az a bűz...

Tizennégy holttest feküdt a teremben, köztük az a csinos, fiatal nő egy sarokbútorra (JÁVEL, 591 euró) roskadva. Fehér lámpák és kifogástalan bútorok alatt csak a vér és a csend.

A mézárulás minden kegyetlenségével.

Jawad süket volt a lövésektől. Hiába hegyezte a fülét, nem hallott semmit. Mindenki elmenekült. Az elején még a kővé dermedt vásárlókat végezte ki, akik képtelenek voltak reagálni.

Beletörődtek a sorsukba, mintha mástól várták volna a választ, mit is kell ilyenkor tenni... Nem siette el a dolgot. Egyenként lőtte őket agyon, közletről, szinte már illedelmesen. És ők csak vártak, mintha bűnnek érezték volna a menekülést.

Két *hidzsábot* viselő nő életét megkímélte, de a fotelben (WICKED, 124 euró) játszó hitetlen kisgyereket nem. Már a csomagmegőrzőnél járt. Itt

túl kevés volt a célpont.

A biztonsági őr, aki 9 mm-es pisztolyával bevette magát a mosdóba, ráijesztett. Hátra lőtte Jawadot, de a lövedéket felfogta a III-A típusú golyóálló mellénye. Jawad érzéketlenül megfordult. Láta az őr rémült szemeit. A terroristát az se rendítette meg, hogy rögtön bekapott két golyót a mellébe is. Mint két kalapácsütés.

A hitetlennek meg kell halnia.

A sorozata hosszában fűrészelte ketté.

Mennyit is ölt meg összesen? Harmincat?

A küldetést teljesítette. Megindult a kijárat felé. Kétszer vagy háromszor eltévedt, amikor megpróbált rövidíteni, de végül csak körbement a teljes üzleten. Büszke volt magára. A szíve erősen vert.

A captagontól, ettől a legyőzhetetlenség érzetét keltő kis fehér tabletától úgy mozgott, mint egy zombi.

Méltó volt a legnagyobb mártírokhoz. Olyan hatalmas harcosnak érezte magát, akit csak el tudott képzelni.

Jawad alapvetően introvertált személyiség volt. „Diszkrét, szolgálatkész, feltűnésmentes...” Egy másik én alakult ki benne, saját maga ellen, mindenki ellen. Egy érzékeny én. Túl érzékeny. Az eszelős féelme az esetleges megaláztatástól megrémítette az ismerőseit. Látták benne a féktelen lehetőséget az erőszakra. Egy hihetetlen készítés a *pusztításra*.

Természetesen Jawad ezekbe most nem gondolt bele. Csak bevette a captagont, és ordított egyet.

A félnksége az elvegyülés stratégiája. Az alázatot csak színlelte. A figyelmessége hamis. Emögött minden összegyűlt benne. Semmit sem felejtett, mindent magába zárt. Jobb volt, mint a többiek. Büntetésre termett, a sértésekért és a gyalázatért. A harag erőt adott neki. És abszolút elszántságot. Az örültsége rabjává vált. A gyenge minden frusztrációja egy gigantikus bosszúra vágyott.

Jawad maga volt a fanatizmus.

A vesztesek bosszúja, a sikertelenek megtorlása.

Végig se tudta gondolni, mennyi gyűlölet van benne.

Magába se tudta tartani.
Így hát ordított.

Mióta elhagyta Algériát, csak céltalanul bolyongott, míg az iszlámban meg nem találta azt a rendszert, melyről mindig is álmodott. Egy közvetlen párbeszédet a Mindenhatóval, áhítatot a saját szintjén. Egy kódot, egy keretet, egy dogmát. Tiszteletet. Egy identitást, egy irányt, a testvéreket. A lehetőséget, hogy rendet tegyen a világban, és a saját világában is. Hogy végre tiszteljék. Hogy a befelé fordulását titokzatossággá változtassa, egy fekete lyukká, amit senki nem mer megközelíteni. Hogy csatlakozzon a királysághoz, ahol a katonáknak nincsenek kétségeik.

Hogy mindenhol hordozhassa fekete zászlaját.

Lelkesen ajánlotta magát Allahnak, és azt kereste, hogy mehetne el ebben a végsőikig.

Először azt kérdezte magától, hogy lehetne ehhez elég erős a hite. Az imámja azt felelte, hogy a legintelligensebb emberek vagy erőből, vagy különbségből azt az utat választják, hogy a legörültebben hangzó dolgokban is higgyenek. Ez a nemes lelkek erénye.

Hogy egy mártír szíve nem kételkedik.

Hogy a jutalom a mennyekben vár rá.

Jawad egész életében csak kételkedett.

És semmiért nem kapott jutalmat.

Aztán megértette.

Allah a szívében volt.

Az iszlám volt erre a megdönthetetlen bizonyíték.

Az iszlám volt a lehetőség, hogy csatlakozzon az erősekhez.

Hogy a lelkesedésének egy célt adjon.

Hogy a gyűlölete egy pontra koncentrálódjon.

Hogy kifejezze önmagát.

Hogy megölje a kétséget.

Egy hónapra volt szüksége, hogy átlagos hívőből *fanatikussá* váljon.

Többet nem lesz *jelentéktelen* kisember. Ő fogja elhomályosítani a többiekét.

Ott volt az a csoport, aki sikertelenül próbált elrejtőzni a kanapéosztályon. Két férfi és két nő.

ODJURET, 324 euró. LURA, 129 euró. CUNT, 99 euró. ILLA, 246 euró.

Szétörni a valóságot. Megölni a félénket.

A captagon a szuperemberek isteni molekulája.

Nincs éhség, nincs szomjúság, nincs félelem. Nem aggódik a fájdalom miatt.

Nincs benne szemernyi együttérzés sem. Se kétség.

Jawad tudta, hogy néhányan gyávának tartják. De ők nem értenek semmit. Csak a benne lévő erőt akarják megmagyarázni, amit fel se tudnak fogni. Csak önigazolást keresnek saját tisztítóságukra. Csak Jawad értette. Óriási akaraterő kellett ahhoz, hogy valaki megtegye, amit ő.

Ehhez Jawadnak kellett születni.

Visszaútván már az étteremnél járt, a bejárat közelében. Egyedül volt. Amúgy is kevés volt a vásárló, valószínűleg a zavargások miatt. És amint az első menekülők kijutottak, értesíteni tudták azokat, akik meg akarták közelíteni az áruházat.

Kellett neki egy fotó, amivel igazolhatja, hogy ez az ő műve. Bizonyítékként kellett egy holttest is. Itt csak a biztonsági őr volt. A gyerek? Az üzlet másik végében hevert. Jawad körülnézett. Egy plüss rénszarvast látott, egy hintalovat és óriási IKEA-táblákat.

Groteszk.

Megrészegülve a terrortól, ebben az abszurd közegben, ebben a meghasadt valóságban Jawadnak egyfajta túladagolása lett. Minden kitágult. Szédülés és lelkiismeret-furdalás fogta el, elvesztette az egyensúlyát, visszatért az émélygése.

Megpróbált visszamenekülni a fantáziálásba, a fegyvere mögé, a fanatizmusába.

Fél térdre ereszkedett, összehúzta magát, összegyűjtötte az összes gyűlöletét.

És üvöltött.

Beállt az őr holtteste elé. A lehető legtöbb dolgot akarta a fényképbe sűríteni. De milyen pózba álljon? Felemelt hüvelykujjal, vigyorogva, mint egy nyaralási fotón? Megmutassa az arcát vagy eltakarja?

Végül a komolyság mellett döntött, kattintott néhányat, majd megnézte a képernyőt. Az arckifejezése üres volt. A halott őr látszódott, de nem volt rajta semmi megdöbbentő. Ez a kép nem mondott semmit

arról, amit itt az előbb véghezvitt. Mindegy. Mellé írta szövegként:
„IKEA, Észak-Párizs, Allah kegyelméből 50 hitetlen kivégezve.”

Megpróbálta elküldeni a fényképet többször is, de nem sikerült.

Nem volt térerő.

Az üres parkolóba kiérve lesújtotta a hiábavalóság érzése.

Miért nem jöttek a zsaruk?

A közöny elhatalmasodott rajta.

Egyedül érezte magát.

Még most sincs térerő. Hogy a francba lehetséges?

És a jutalma hol van? Itt biztos nincs. Akkor hol?

A kétség. A kételyei visszatértek.

Tisztátalannak érezte magát.

Abba akarta hagyni, azonnal.

De a küldetés? Küldetés nélkül nincs jutalom.

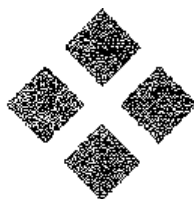
De érdemel ő ezért egyáltalán jutalmat?

Jawad üresnek érezte magát.

Captagont, gyorsan! Jó sok captagont.

„Szeretem az egyszerű élvezeteket; a kifinomult emberek utolsó menedéke.”

(Oscar Wilde)

ISMERETLEN HELYEN, 19 ÓRA 30

A sűrű erdőben bolyongva Damien Bernard végre rátalált egy kijelölt ösvényre. Egy terepbicikliút volt. Ezt követte. Ez a kényszerű séta eszébe juttatta a gyerekkorát, a növény- és állattani iskolai kirándulásokat. A gyanta illata, a lombok és a rovarok zaja... Újra felfedezte az elfeledett, békés, örök természetet.

Aztán meglátott egy puskás embert a lombokon át, úgy harminc méterre maga előtt.

Egy vadász? Nem úgy tűnt. Úgy nézett ki, mintha átkutatna valamit maga előtt. Ez is egy olyan ember lett volna, mint ő, aki a tömeg örülete elől menekült?

A könyvelő nem merte megmutatni magát. Még mindig a riasztópisztolyát markolta. Úgy érezte, mintha a puskás észrevette volna, de aztán érdektelenül folytatta útját.

Egy pillanat múlva a könyvelő is elindult a másik irányba.

Nem akart gondolkodni. Nem volt már hozzá ereje.

Az ösvénye végre egy útba torkollott, ami kivezette az erdőből, majd földeket látott, és egy kis falu első házait.

A pisztolyát az övébe rejtette, az inge alá.

Már látta a templomot, talán van a faluban valami bolt is.

Mint egy szökevény, diszkrétan megvizsgálta sebeit egy parkoló autó visszapillantó tükrében. Egy kisebb vágást látott a fején. Csak felületi

sérülésnek tűnt.

A külseje nem volt túl bizalomgerjesztő. Ennek ellenére tovább sétált a főtérré, már látni akart valakit. Kérése végre teljesült: rátalált egy labdázó kis srácra és egy téren átvágó családra. Néhány öreg is kint ült a padokon. A posta és a gyógyszertár mellett volt egy kisbolt és egy presszó is.

Közelebb ment. „Étterem-fogadó”, hirdette egy öreg vajszerű tábla. Innen telefonálni is tudna.

Benyomta az ajtót, felette megcsendült a csengettyű.

Mindenki őt nézte. Látták az arcát. Az inge véres volt. Kissé szégyenkezve a pulthoz ment, és kért egy zsebkendőt a pultosnőtől.

– Elestem – jobbnak látta megindokolni a látványt. A nő ránézett, majd átnyújtott egy gurigányi papír törülőkendőt.

Kevés töprengés után kért egy csapolt sört, majd elment a mosdóba, ahol alaposan kimosta a sebeit kézfertőtlenítő géllal. Csípett, de már nem vérzett. Egy ragtapasz elég volt rá.

Mikor visszatért a terembe, a vendégek, két játékkal elfoglalt öregember és egy italozó kövér nő, már nem is törődtek vele.

Leült a pulthoz, és ivott egy kortyot a jéghideg sörből. Csukott szemmel élvezte, mint valami rossz reklámban. Jobban volt. Már csak a fejfájás kínoztta.

Egy nyugdíjas pár jött be. Köszöntek a vendégeknek, majd a pultosnővel kezdtek diskurálni alig érthető tájszólással. Végül leültek a fogadók mellé, akiből az egyik valami Rézhajnalt szidott, egy vesztés lovat az ötödik futamból. A nyugdíjasok közben a gombákról beszélgettek, legalábbis a könyvelő így értette.

Körülnézett.

Az egyik asztal alatt egy vén kutya nyúlt el. Tábla figyelmeztette a vevőket, hogy nincs hitel. A *Star Wars*os flipper valószínűleg már évek óta nem működött.

Ez egy másik világ volt... Itt senki nem ismerte a történetét.

– Akar telefonálni, uram?

Egy pillanatig igennel akart felelni.

– Nem, köszönöm!

Nem kellett sietnie. Amit átélt, bőven elég volt arra, hogy megmagyarázza a késését.

Kint sötétedni kezdett. A könyvelő úgy döntött, kivesz egy szobát. A pultosnő, most már kedvesebben – az idegen mégis csak vendég volt – felkísérte. Mint várható volt, a lépcső kopott volt és nyikorgott, a szoba a régiség és a fertőtlenítő szagát árasztotta, a rózsaszín vécépapír a lehető legolcsóbb fajta, a matrac puha, a párna meg túl nagy, a tusoló koszos, a sárgás tapéta meg néhol már mállott. Minden úgy nézett ki, ahogy elképzelte.

A vécében, ahol megfordulni is alig volt hely, valószerűtlenül meleg volt. Mégis, először egy örökkévalóság óta, normális lett a széklete.

Már szinte nem is tudta, milyen érzés ez...

Boldog volt.

Keserően gondolt vissza a kalandjára. Újra látta a szakszervezetis mocskos pofáját, az orosz óriást, meg saját magát, ahogy szinte már könyörgött...

Valahogy mégis megúsza. Annyi baj legyen az anyagiakért, legalább nyert egy vakációt. Meg egy jó kis történetet, amit elmesélhet. Mivel még szemtanú sem volt, aki ellentmondhatna neki, némi tódítással a férfiaságát is megmentheti...

Mosolygott. Pillanatnyilag fedezéket talált. Nem voltak körülötte örültek, se aggodalom, meg szerencsére a felesége sem. Ezt ki kell használni...

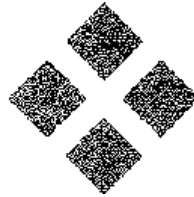
Zárás előtt vett még egy sört, körbenézett a gyógyszertárban, aztán a kisboltban vett magának egy pólót, egy fogkefét és némi ennivalót. A vásárláshoz a pultosnőtől kért aprót, és mondta neki, hogy írja a számlájához. Mondjuk arról fogalma sem volt, hogy fogja azt rendezni.

Talán egy melegszendvicset is kérhetne a pultnál. Tojással, és még egy sört. És egy szivart.

Aztán aludni ment. És jó sokat aludt.

*„Gondold meg; hogy vezető értelmű, ha önmagába zárkózva beéri azzal, hogy semmit ne tegyen,
amit nem akar, még akkor is bevehetetlen erősség.”*

(Marcus Aurelius)

PÁRIZS, 16. KERÜLET, 20 ÓRA 50

Senki sem tudta, ki is valójában Renaud Lorenzino.

Szép türelmesen felépítette a saját szobrát. Baloldali, elkötelezett, hajthatatlan, mecénás, feminista, szerkesztő, a szabad sajtó kérlelhetetlen őre, minden jobboldali elhajlás ádáz ellensége, a franciaországi muzulmánok első számú védelmezője... Sose lehetett csapdába ejteni, mindig kihátrált valahogyan, megszötte a kapcsolati hálóját, elcsábította Párizst, mindenkinek a „barátja” lett, aki számított, aki a hasznára válhatott, akinek volt médiája vagy pénze. A legnehezebb az volt, hogy elkerülje a személyes konfliktusokat, az irigykedést. Az ideje vesztegetését. Mindig a célra tört, a fényre vágyott, ahol meghallgatták, ahol csodálták. Volt érzéke a hatalomhoz, és egy utalással vagy egy telefonhívással bárkit társadalmi halálra tudott ítélni.

Egy kereskedő volt. Erős volt rá a kereslet, így hát eladta az elveit. Cinizmusát megtartotta a legszűkebb baráti körének. Egyszer egyikük, egyébként a jobboldal egyik kommunikációs felelőse, azt mondta neki, hogy a baloldali értelmiségiek nem ismerik igazán az embereket.

– Ez egyértelmű – válaszolta Lorenzino. – Ha ismernék őket, nem lennének baloldaliak.

A barátja ledöbbsent, majd végül nevetésben tört ki. Ezekben a körökben szerették ezt a fajta humort. Tényleg felette álltak mindennek...

A legnehezebb az volt, hogy megértesse a családjával a játék finomságát. Hogy ő csak azt a pózt vette föl, ami a legjobban fizet. Pontosan azt tette, ami szükséges volt ahhoz, hogy hőssé, irigyeltté és gazdaggá váljon. Volt egy megjátszott gondolkodásmódja a tévé és a nyilvánosság számára, és egy titkos, mely tiszta volt és lényeglátó, a mindennapokra.

– Szeresd embertársadat, mint önmagadat, de ne higgy abban, hogy életben fog hagyni!

Ez volt a kedvenc életbölcssége. És a lánya ezt nem értette meg. Nem tudta felfogni ezt a kétszintes gondolkodást. Számára a más jó volt, és egyéb nem is lehetett. Lorenzino már sajnálta, hogy a lány ilyen szinten magáévá tette a szövegeit, mindenféle kritika nélkül. Egészen addig elment, hogy egy négert hozzon haza... Majdnem elsírta magát, amikor belegondolt. A felesége büszke volt rá, de ő sem értett semmit. Talán jobb is, ha meghagyja őket az illúzióikban.

Neki nem volt egy sem. Előre látta az összeomlást. Az ideje itt véget ért, így összeszedett mindent, amit csak tudott. Holnap hősként repül New Yorkba, és ugyanott folytatja, ahol itt abbahagyta. Most már elkerülhetetlen volt, hogy beszéljen a családjával. Főleg a lányát kellett meggyőznie, aki nem válaszolt az SMS-ekre. Ki tudja, most mi a fenét csinál a hülye ideáival a fejében?

Remélte, hogy minél gyorsabban hírt kap róla. Pontosan tudta, hogy mi történik épp az országban, és jobbnak látta előle fedezékbe húzódni.

Igen, Renaud Lorenzino kiválóan átlátta a helyzetet. És ez a látomás olyan sötét és pesszimista volt, hogy nyilvánosan még a politikai ellenfelei a jobboldalról vagy a szélsőjobbról se merték volna felvállalni. Számára minden elveszett. Az egyetlen lehetőség a menekülés maradt. Egy órával ezelőtt a Radio France liftjében is erről akarta meggyőzni az egyik korábbi hódítását.

– Megmondom, mi lesz itt. Ez már nem a szokásos kis háború a turisták és a terroristák között. Az örület elszabadult az utcákon. Ezen az éjszakán mindent kifosztanak és elpusztítanak, bármiféle megfontolás vagy logika nélkül. A bevándorlók és a sokadik generációsok ki fogják élvezni a dolgot. A városi fehér kisemberek meg védelmükbe veszik a társadalom eme szerencsétlen áldozatait, ahogy tanítottuk nekik. A vidéki fehérek csendben maradnak és kívárnak, mert csak erre az egyre képesek. Ezalatt a terroristák mindent bevetnek, ami tőlük telik, mert

attól félnek, hogy az utca ellopja tőlük a terrort és a káoszt. Mindazok, akiknek a munkája nyomán ez az ország működik, nem fogják a bőrüket kockáztatni egy szaros melóért. Otthon fognak maradni. Nem lesz többé szállítás, szolgáltatás, kommunikáció, élelmiszer-ellátás. Minden folyamat megszakad. Nem lesz több gyógyszer, élelem, gáz, üzemanyag, ivóvíz, áram, internet, telefon, mentő, rendőr... Minden összeomlik. A város lángra lobban. A hatalmas tűzvéseket senki nem fogja megállítani, mert nem lesznek már tűzoltók szolgálatban, és nem lesznek rendőrök, akik betartatnák a törvényt. Magukra lesznek hagyva, vagy a fontos stratégiai pontokra lesznek rendelve, ami annyit jelent, hogy a magunkfaját kell védeniük. A többi helyen mindenki saját magára lesz utalva. Az utcákon már most lövések, kések és a lángok uralkodnak. A birkák vagy az otthonukban rejtőznek, vagy menekülni próbálnak. És mi, akik tegnap még Franciaországról szónokoltunk, mert szükségünk volt az adójára az orgiáinkhoz, mi fogjuk otthagyni a leggyorsabban. Mert csak nekünk vannak meg ehhez az eszközeink.

A fiatal nő tiltakozott, de maga se hitt benne igazán. Azzal érvelt, hogy a rendvédelmi erők erősek, és vissza tudják szerezni az irányítást az ország fölött. Lorenzino teljesen nekihevíült a vitának.

– Ébredj már fel! Mi védi az államot? Alig háromezerezer egyenruhás, szétszórva az egész országban a laktanyákban és a rendőrőrsökön. Ennek az erőnek csak egy bizonyos pontig van visszatartó ereje, de biztosan nem akkor, amikor egy nap alatt milliók jönnek ellene, városok százaiban és negyedek ezreiben, de még magukon a rendfenntartó erőkön belül is. És te is nagyon jól tudod, ki van kormányon. Tudod nagyon jól, hogy az intézményrendszer csak egy fikció. Te is tudod, hogy ezt az országot teljesen kiherélték. Akiknek itt irányítania kéne, azokat mi tartottuk terrorban a fenyegetéseinkkel. Senki nem fog itt cselekedni, ezt védj jól az agyadba! Ne feledd el, hogy ismerem a belső elhárítás legjobbait! Nem kártyázással töltötték az utóbbi órákat. És ők is tudják. Holnap már teljes lesz a pánik, a lakosság nagy része meg fogja szegni a törvényeket, hogy beszerezze magának a legszükségesebb dolgokat, látva a közelgő káoszt. Itt ér majd véget minden hierarchia, minden fegyelem, minden szervezettség és minden bizalom. Mindent felprédálnak három nap alatt. A folyamat már elindult, megállíthatatlan, és óráról órára lesz a világunk egyre felismerhetetlenebb. El fogunk veszteni

minden hatalmat, amit ez a virtuális világ biztosított nekünk. Az illúzió elszáll. A bankszámlák elpárolognak. A papír elveszti minden értékét. Aztán a pénz, a számok, a törvények és végül maguk az értékek is eltűnnek. A *homo sapiens* többé nem lesz védett faj. Az új világban már csak a félelem és a fegyverek fognak számítani. Ez már nem csak egy valószínűség, ez a valóság. A csodának vége. Franciaország nem létezik többé.

Megrémülve attól, hogy az ország egyik legjobb elemzőjétől ilyen eszmefuttatást hallott, a barátnője azt hangoztatta, hogy ő nem akarja feladni az értékeit, a mások szeretetét, és ami itt történik, az csak a kormány hozzáértését kérdőjelezi meg, de nem a „békés egymás mellett élést”.

– Nem érted – sóhajtott Lorenzino. – El kell felejtened ezt a rizsát! Mától az értékeink nincsenek forgalomban. A szeretet, a jogok, a tisztelet, a civilizáció... Ennek vége! Ezek már csak szavak. Ma este véget ér az álom. Vidékre akarsz menni? Az ország az, amit el kell hagyni! A káosz ott is utol fog érni. Az éhség és a félelem nem kerül el egy menedéket, egy épületet, egy lelket sem. A rögválóság küszöbén vagyunk. Meg kell értened, hogy nincs többé mesebeli királyság, se virtuális illúzió, se szép szavak! Holnap vége lesz a „valószínűnek”. Holnap a szeretet már csak a halálraítéltek elkeseredett kiáltása lesz.

Elment anélkül, hogy tudta volna, a nő megértette-e.

Meg volt győződve, hogy tarthat itt már akármilyen beszédet, azzal is maximum csak órákat nyerhet, nem napokat. A folyamat még annál is gyorsabb volt, mint amit megelőlegezett: arra még ő sem gondolt, hogy az elnök megöleti magát. Ha kikérték volna a véleményét, nem javasolta volna a ceremóniát Courneuve-ben. De ennek már semmi jelentősége nem volt. Ez már nem az ő gondja. A pénze már külföldön volt, és a jövője is.

De előtte, mint ahogy minden héten, ki akart kapcsolódni. Semmi és senki nem tudta eltéríteni a szokásaitól. Renaud Lorenzino egyfajta herceg volt. Így kellett őt fogadni, a klubban. Ez egy titkos hely volt, egyfajta alagsorban kiépített palota, mely kívülről egy teljesen átlagos apartmannak nézett ki. Szimplán csak a „klubnak” hívták. Új tagok úgy léphettek be, mint a szabadkőművesekhez, eskü alatt, titoktartási fogadalommal. Csak a felső tízezer látogatta, vezérigazgatók, hírességek, művészek, néhány magas beosztású bürokrata.

Először mindenki zavarban volt, mikor összefutott itt politikai ellenfeleivel. Aztán kezet fogtak, és mint bennfentesek, barátokká váltak.

Senki nem tudta, kié volt a klub, de Luc, a madame – aki ragaszkodott hozzá, hogy nőként kezeljék –, egy negyvenes transzvesztita, meghallgatta a kliensek minden kívánságát, és kifogástalan diszkrécióval büszkélkedhetett. Soha senki nem beszélt a klubról. Ehhez az is hozzájárult, hogy újságírók és sajtómágnások is elég sokan voltak a vendéglistáján. Ettől még minden este megnyugtatták a klienseket: semmi nem fog kikerülni abból, ami a klubban történik.

A törzsvendégek között Lorenzino a leggazdagabbak, a legrendszereesebbek és a legnagyobb kéjencek közé tartozott.

Az érkezésére felkészültek, a programja le volt szervezve.

Minden hatalma és jókedve ellenére a szerkesztő nem tudott attól elvonatkoztatni, ami az országban történt éppen. Még akkor sem, ha kerületét, a 16-at Boulogne közelében, a legkevésbé sújtották a zavargások. Itt voltak az országos média központjai, így a védelme is ennek megfelelő volt. Az egyik legjobb a városban. De nem kéne mégis elhagyni már ma éjszaka?

Halványan megérezett valamit. Egy rossz előérzet.

Nem értette, miért.

De figyelmen kívül hagyta a veszélyt.

Figyelmen kívül hagyta, hogy egy ember követi, és ismeri a szokásait.

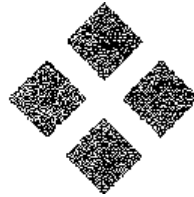
Ennek az embernek már véres volt a keze.

Ezt az embert nem kiszámítható meggyőződések vezényelték.

Egy dühös ember volt, akinek a harag volt a törvénye. Egy ember volt, aki ölni akart.

„A hatásos gyógyszernek ritkán jó az íze;
a leggyengédebb orvos sosem a legjobb.”

(Charles de Saint-Évremond)

PÁRIZS, 14. KERÜLET, 21.00 ÓRA

Cachet doktor azon töprengett, miért van ilyen kevés dolguk. A Cochin kórház is értesült a rendszeres körlevelekből, hogy a párizsi kórházak túlterheltek a sebesültekkel. Bichat, Broca, Necker, Lariboisière, La Pitié, mind tele voltak. Furcsa volt, hogy itt ennek semmi jele. Sőt, olyan nyugodt volt, mint egy júliusi reggel.

Aztán mindenki egyszerre jött meg. Mentősök, tűzoltók és zsaruk érkeztek mindenhol sebesültekkel, tucattal. Sokan a saját eszközeikkel jöttek be. A biztonságiaknak meg kellett szervezniük az áradat fogadását. Egy rendőr elmondása szerint a tüntetők, akik lezárták a kórházba vezető utat, nemrég széledtek szét. A zsilip kinyílt...

– Önnek mondom, doktor – szólalt meg egy rendőr mert ön nem adja tovább: a helyzet sokkal súlyosabb, mint ahogy a tévében mondják. Már nem uralunk szinte semmit. Nem épületekről vagy lakónegyedekről beszélek, hanem komplett kerületekről és megyékről. Elvesztettük őket. Egyre kevesebb információ és utasítás jut el hozzánk. Ami tegnap történt a kollégánkkal, az olyan volt, mint egy jelzés. Vége van, nem tudjuk már megállítani őket. A pénz már nem érdekel senkit. Ez a történet másról szól.

Az orvos is ezen a véleményen volt. A vele lévő pszichológusnő határozottan kevésbé.

Eva Lorenzinónak hívták. Számos panasz és az orvosi kamarának tett bejelentés után őt bízták meg, hogy kövesse Cachet doktort egy héten keresztül, és adjon szakvéleményt a doktor pácienseihez és munkájához fűződő viszonyáról. Cachet kissé nyers volt és kissé reakciós, a nyugdíjhoz közeledett, hajlamos volt az ivásra, és depressziót is gyanítottak nála.

Természetesen úgy hiányzott neki egy ilyen mindenhova a nyomában lihegő nyomozó, mint púp a hátára. Annyi pozitívum volt benne, hogy szép volt és méltóságteljes, és az elkövetkező órákban különben is ő lett a legkisebb gondja. A betegek csak úgy áramlottak. A felvételi táblázatok beteltek. A pszichológus megkérdezte, hogyan tudná magát hasznossá tenni. Cachet azt tanácsolta neki, hogy maradjon mögötte. Úgy zavarta őt a legkevésbé.

Így láthatta hihetetlen ütemben érkezni a pácienseket. Egy koponya-sérülés, egy törött láb, sok vérömleny, sokkos állapot. Rendőrök is voltak, néhányan lőtt sebekkel. Terrortámadásokról beszéltek. Nem volt megállás. Behoztak hordágyon egy embert, akit valószínűleg meglincseltek, már nem volt emberi alakja. Halott volt, az orvos nem is próbálta újraéleszteni.

Aztán egy bizonyos Jean-Rachidot kellett kezelésbe vennie, akit előző nap hoztak be, több helyen is megsérült egy közlekedési balesetben, és őrjöngött, hogy nem tekintik „mártírnak”. Meghalt, és a papírjai nélkül azt se tudták, hogy kit is kéne róla értesíteni.

A kórházban nagyon gyorsan hiány lépett fel személyzetből, ágyakból és gyógyszerekből. Mindenhol betegek voltak, még a konyhában is. Néhányra pánikroham tört rá, és lehetetlen volt őket lenyugtatni. Akik képesek voltak rá, rémülten a folyosókon kóvályogtak, mintha a világvége éjszakája jött volna el.

22 óra körül lehetett, mikor először elment az áram. Máshol is zavarok léptek fel. A kórház szerverei leálltak, a telefonvonalak akadoztak. Amikor az áramszolgáltatás végleg megszakadt, a kórház áramfejlesztői működésbe léptek, de a köztes időben leállt a hűtés. A készletekből több megromlott. A szerverek többé nem indultak újra, és teljesen megszűnt a telefonkapcsolat. A vezetékesek és a mobilok is használhatatlanok voltak. A kórháznak semmi kapcsolata nem volt a külvilággal, se a karbantartókkal, se a mentőkkel, se a tűzoltókkal, se a rendőrséggel. A zsaruk

rádiói még egy ideig gyengén működtek, zavarva az informatikai támadásoktól, végül már azokon se lehetett üzenetet küldeni.

A személyzet aggódott, volt is miért, de egyelőre a sürgősségi esetek kezelésébe temetkeztek bele, és próbáltak nem gondolni a jövőre. Szerencsére volt mivel elfoglalniuk magukat. Cachet doktor operálta a zsarut a 7,62-es lövedékkel a hasában. Egy valódi kráter: a vastagbél szétnyílt egészen a gyomorig.

– De maga nem sebész! – mondta neki a pszichológus.

– Egy orvos képes mindent megcsinálni – válaszolt Cachet. – Azért specializálódunk, hogy pénzt keressünk. Ez még nem ok arra, hogy elfelejtsünk összevarrni egy belet.

A sterilizált terület közepén, a műtéti lámpa fényénél az orvos az ürülék mocsarában tapicskolt, amit közben egy csinos ápolónő próbált lecsapolni. Más émelyítő szagok mellett a pszichológus megtapasztalta a nyelet fanyar és undorító bűzét is, mely oly jellemző a boncolásoknál, mikor felnyitják a holttest gyomrát.

A doktor, miközben kezeivel a páciens hasában épp a beleit varrta össze, fűzött néhány kommentárt a dologhoz. A pszichológust lenyűgözte, hogy mennyire ura a helyzetnek.

– Jól van, bírja még? Amik igazán megdöbbenőek, azok a színek. Az ember gyümölcssevő múltja miatt látja a dolgokat színesben. Az árnyalatokból következtetni lehetett a gyümölcs állapotára. A többi állat ezen a téren nem volt ilyen fejlett. Nem tudom, hogy ez napjainkban még előnyös-e, de én legalább látom vele a belek között a különbséget.

Egy ápolónő szakította félbe:

– Doktor, Idrissnek, a fiúnak, aki megvágta magát a késével az állatkertnél, aláírhatjuk a kilépési papírját?

– Nincs ellenvetésem – válaszolt a doktor.

Az ápolónő elsétált a bekötözött kezű pácienssel. Még hallották, hogy megkérdezi, visszakaphatná-e a kését.

Alighogy Cachet nagyjából helyreállította a rendet a zsaru gyomrában, annak egész teste rángatózni kezdett. A kollégájának kellett segítenie lefogni a pszichológussal. A doktor rögtön stabilizálta az állapotát olyan dózissal, amit nem sokan mertek volna beadni. A folyosón közben olyan kupleráj volt, amire mindenki felfigyelt. A kórház biztonsági

őrein túlléptek az események, de szerencsére elég sok rendőr volt jelen, akik sebesült kollégáikat hozták be.

Kilépve az orvos és a pszichológus is látták, ahogy öten-hatan tepernek le egy üvöltő őrültet, aki meg is akarta őket harapni. Időbe telt lefogni, és még többre elhallgattatni. Volt elég ideje a jelenlévő disznóevők torkának elvágását követelni. Ezzel felizgatott néhány másikat is, akiket a zsaruknak szintén el kellett távolítaniuk.

Ettől a pillanattól kezdve a sérültek áramlása is leállt. Az orvosok is megdöbbentek. Eddig azt hitték, hogy a sor sose ér véget. De ebben se volt sok öröm: a zsaruk elmondták, hogy a kórház környékén már nem tudják biztosítani a rendet, egyre forróbb kint a helyzet, és jobb lenne magukat elbarikádozni. A személyzet hozzá is látott, mindennel, amijük csak volt. Hangosbemondón kérték a pácienseket, hogy őrizzék meg nyugalmukat, és könnyítsék meg a személyzet dolgát, amíg „minden visszatér a normális kerékvágásba”.

– Aztán majd megint tudnak minket sértegetni – szúrta oda Cachet.

Így elvágva a világtól, bezárva a kórházukba, úgyse tehettek mást, mint hogy vártak. Reménykedtek, hogy a páciensek is így tesznek, és egyiküknek sem támad az a vicces ötlete, hogy lánggra lobbantsa az épületet. Mire vártak? A készletek kimerülésére. Amikor majd kénytelenek lesznek kimenni a túlélésért. Bár senki nem reménykedett túlélésben, ha ki kellene innen menniük.

– Ha ezek bejutnak ide, vérfürdő lesz – mondta az orvos. – Mindannyiunkat megölnék.

– De nem jönnek be – válaszolt a pszichológus.

– Nem érti? Csak azért, mert még nem akarnak. Még nem jutott eszükbe, de ez nem lesz mindig így. Ebben biztos lehet.

Egy otthagytott ágyon egy öregasszony jajgatott, az orvos felé nyújtva vézna karjait. A könyökízülete egy csontgolyót formált a sorvadtt végtag közepén. Kócos haj, beesett, fehér, zavarodott szemek, sárga, szétálló fogak és rothadó íny, repedezett bőr ezernyi apró ráncsal. Már majdnem halottnak tűnt.

Az orvos folytatta útját.

– Nem segít neki?

– Nem. A betegeket tisztába tenni ott vannak az ápolók. A sürgősségin a legfontosabb feladatunk az osztályozás, hogy rangsoroljuk a bajt. Ez

nem szép, ez diszkrimináció. Az orvostudomány már csak ilyen fasiszta. De ettől még működik.

A pszichológus nem állt bele a vitába. De tudta, ha az orvos továbbra is így folytatja, olyan negatív jellemzést ír róla, mint amit még életében soha.

Bár a doki nem tűnt úgy, mint akit ez egy kicsit is izgatott volna.

– Tudja, megkérdezem magamtól, hogy azoknak, akik magát rám állították, nem volt-e valahol igazuk. Elegem van, mindenből. A páciensek elvárásainak nincs határa. Higgyen nekem, ez hamar elviselhetetlenné teszi a munkát. Az értékeink, a jogaink, az egyenlőségünk... És az ő követelődésük, irigységük, megvetésük. A szájalomnak egyre inkább olyan az íze, mint egy puskacsőnek a számban.

– Ezek az emberek az ön adósai. Legalább erre gondoljon büszkén!

– Ne higgye! Ha a beteg felépül, az Isten kegyelméből van, ha meghal, az az orvosok hibája. A betegek nem gondolkoznak. Gyógyszert akarnak és segítséget, többet és többet, mint tehén a takarmányt. Ki fizeti, hogyan, mennyi ideig fog tartani, tesznek rá. Egy fosztogató nem gondol a jövőre.

Mosolyogva nézett a nőre.

– Ezt is beleírhatja a jelentésébe. Örömet okozna vele.

Az orvos befejezte a sürgős eseteket. Mielőtt elkezdte volna a sajátját a pszichológussal, végigjárta a saját betegeit. Azt hitte, gyorsan végez, de az összes beszélni akart. Sokkal többet kérdeztek arról, mi zajlik kint, mint a saját bajaikról. Ilyen is ritkán volt. A problémáik hirtelen jelentéktelennek tűntek. Az orvos szakmai lelkiismeretből, vagy csak szájalomból megkímélte őket attól, hogy kifejtse előttük véleményét az ország jövőjéről.

Ott volt az a családapa, akit a Luxembourg park mellett vertek össze. Alig tért még magához, és láthatóan azt se tudta, hol van. A doktor mellé ült, és hangosan beszélt hozzá.

– Már eltelt egy nap. Poszttraumatikus álmoság. Az a benyomása, mintha hosszúra nyúlna az idő. Megtámadták, azután hozták be ide. Stabil az állapota. Van egy közepes fejsérülése, kificamodott a válla, amit nagyjából helyretettem, és zúzódásai vannak.

– A lányom... velem volt a lányom.

– Ő jól van. A kórház gyermekmegőrzőjében.

– Nem bántották?

– Nem.

Olivier Varron úgy tűnt, mintha gondolkozna, próbálná összegyűjteni az emlékeit.

– Láttam, hogy rárontanak.

– Kivizsgáltuk, beszéltünk vele, bűbájosan viselkedik.

– Nem ijedt meg nagyon?

– Nem tűnik úgy.

A doktor ellenőrizte az infúzióit.

– Miért támadtak magára?

A sebesült rögtön védeni kezdte magát:

– Nem ártottam nekik semmit!

Az orvos nem válaszolt, hagyta főni a saját levében. A beteg úgy érezte, igazolnia kell magát.

– De azt se mondom, hogy ez az ő hibájuk. Közös a felelősség. Ezek a fiatalok a lepusztult szegényegyedek áldozatai...

– Nem a fark csóválja a kutyát!

– Hogyan?

– Sose gondolta, hogy pont ezek a fiatalok pusztítják le a negyedeket, ahova csak beteszik a lábukat? Még alkalomadtán az embereket is, akikbe belefutnak.

– Nem... Nem hiszem. Nem szabad általánosítani. Másrészt.

– Egy bajom van ezekkel a hülye szlogenekkel! – szakította félbe durván az orvos, és kezével olyan mozdulatot tett, mintha egy legyet akarna elhajtani. – Azt hiszem, már nem viselek el belőlük többet. Komolyan nem. Főleg most nem.

A beteg megdöbbsent.

– Végül is, doktor... Mindenkinek joga van a véleményéhez.

– Ez nem vélemény, ez egy dogma! Egy tananyag, amit felmond. Évek óta ezzel a propagandával akarnak meggyőzni minket, hogy dacára minden katasztrófának, nem szabad nem együtt élnünk velük. Na, itt az eredmény! Ott volt a pokol az orra előtt, kapott belőle még az orrába is, és még mindig nem látja. Ön fehér, úgyhogy egyedül ahhoz van joga, hogy beveresse a képét.

– Sokkal durvább szavakat használ, mint ahogy gondolja.

– Nem. Sokkal durvábbak a gondolataim, mint amilyen szavakat használok. És hamarosan a tettek még durvábbak lesznek. Nem marad semmi ebből az országból. Csak kőhalmok és járványok.

– Nem gondolja, hogy túloz?

– Tudom, miről beszélek. Az időm nagy részét azzal töltöm, hogy összevarrjam az egymás mellett élés sebeit.

Ebben a pillanatban a kórház távolabbi részéből kiáltások és tompa zajok hallatszottak, valakik a biztonságiakat hívták. A beteg aggódva emelte fel a fejét.

– Ne aggódjon! Ezek biztosan a barátai, jönnek átadni a javasolataikat a szolgáltatás minőségének javítására.

A cinizmus felidegesítette a sérültet.

– Ön javíthatatlan pesszimista, nem igaz? Maga mindenhol csak katasztrófát lát.

– Maga meg sehol sem. Ezért fekszik ön a hordágyon.

– Én ilyen vagyok. Így vagyok önmagam.

Az orvos égnek emelte karjait.

– Senki nem dicsekszik a saját hitványságával!

Felháborodva ezen az egyenlőtlen párbajon, a pszichológus úgy érezte, közbe kell avatkoznia.

– Doktor, nem akarok beleszólni...

– Kérem!

– Úgy gondolom, hogy igaza van abban, hogy a fiatalok agresszivitása nyugtalanító, de ez a tudatalatti rasszizmusunk gyümölcse. A társadalmunk fel sem tudja mérni, hogy mennyire egoista és érzéketlen...

– Ez, drága hölgyem, nem egy *gondolat*. Ez egy szakzsargon, aminek semmi értelme. Erre a területre nem követem önt, és a többi embernek is már rég így kéne tennie.

A vak, hogy harcoljon a látó ellen, a sötétben készül fel.

A páciens nem értette teljesen, mit mondott az orvos, de egy csinos nő támogatásán fellelkesülve újra próbálkozott.

– Maga egy öreg reakciós, ugye? Régen minden jobb volt, nem igaz?

– Természetesen, főleg maga nélkül.

A beteg felháborodott. Az orvos meg elmosolyodott.

– Amúgy sem fog semmit megjegyezni a beszélgetésünkből. Ahol a darázs átmegegy, a kis légy megáll. Az utca megmarta, és most kérdéseket

tesz föl magának. Nekem megvannak rá a válaszaim, de magának nem tetszenének. És ha az ütések nem ébresztették föl, a szavak se fogják. Úgyhogy maradjunk ennyiben. És az a legkülönösebb, hogy nem maga az egyetlen.

Az orvos felállt. A pszichológus jegyzetelt.

– Még néhány órán át bódult lesz. Van rá esély, hogy visszajönnek a fájdalmai. Majd adunk rá csillapítót. Nem súlyos az állapota, a lánya jól van, és kint is teljesen normálisan omlik össze minden. Úgyhogy próbáljon meg pihenni!

Végre elszabadulva Cachet doktor örömmel fejezhette be a körét a kedvenc betegével.

– Így, hogy most valamivel normálisabb bolondokat kell gyógyítanom, majdnem elfeledkeztem a specialitásomról, a pszichiátriáról. A beteg, akihez most megyünk, teljesen olyan, mint a tankönyvben. Cotard-szindróma. Ilyet még nem látott, azt garantálom.

A pszichológus aggódott. Zúdult már rá elég borzalom, és most még rosszabbtól tartott.

– Ez pontosan mit jelent?

– Azt hiszi, hogy elrohad. Hogy a végtagjai kőből vannak. Hogy már halott.

A nyugtatoktól kába páciens meg volt győződve, hogy elvesztette az arcát.

– Könyörgöm, doktor, segítsen! Az arcom nélkül senki nem ismer meg, ezért nem tudják a többiek, nem tudják, hogy halott vagyok.

A hangja távoli volt, vontatott és egészségtelen. Az orvos megvizsgálta sebekkel borított karjait, melyekből világos genny szivárgott.

– Repedés. A szövet abnormális megszakadása, ami már elkezdett varasodni.

A pszichológust érdekelte a dolog.

– Hogy csinálta ezt magának?

– Találja ki!

– Késsel?

– Nem.

– A fogaival?

– Nem.

– Fogalmam sincs.

A doktor mosolygott.

– A fejével.

A pszichológus nem értette.

– A feje művelte ezt. A gondolataitól kisebesedett. Szomatológiai zavarok. Ritka, de van rá példa a súlyos hisztériásoknál. A beteg lélek megcsonkítja a testet.

– Ez gyógyítható?

– Stabilizálható, mondjuk úgy. De az agy nem kíméli a szervezetet, épp ellenkezőleg. Elemésztí magát, mindenét. A körmökön kezdi, aztán a bőrön, aztán minden más, egészen a végsőkig. Maximális esély az öngyilkosságra. Nem igaz, fiatalember?

– Találják meg az arcom, és jobban leszek!

– Megteszünk mindent. Addig is vigyázzon, és ha esetleg az arca visszatérne, értesítsen minket!

A páciens félénken elmosolyodott. Az orvos és a pszichológus hagyta tovább szenvedni.

– Hogy jókedvre derítsünk egy beteget, nevéssük a bajain és tagadjuk le a kínjait, mondta Flaubert. Szakmailag kevés olyan súlyos esetről tudok, mint az övé.

Tovább sétáltak. A folyosó nyugodt volt, Cachet ránézett a táblára.

– Jól van! Nem fog sokáig tartani, de azt hiszem, most szünetet tarthatunk.

A pihenőszoba felé mentek. Az orvos nehezen, de elismerte, hogy a pszichológusnak kötélből vannak az idegei. Jól viselte a betegek rohamát, a beleket is, és azon se tűnt túl izgatottnak, ami odakint történik. Valójában ezzel kapcsolatban a nő még bizakodó is volt: ebben a pillanatban is azon dolgozott a férje, hogy megoldja a helyzetet. Minden rendbe fog jönni.

– Doktor, most, hogy van egy kis időnk, őszinte szeretnék lenni önnel. A jelentésem nem lesz jó.

Cachet-t nem izgatta a dolog. Mintha a jelentés egyáltalán nem lett volna fontos.

– Tudja, egy nap, amikor nagyon fel akartam magam kötni, belegondoltam, mit is jelent a halál. Mint Hamlet. Nagyon sokáig meg se tudtuk határozni pontosan. Semmilyen megcáfolhatatlan klinikai jele nem volt.

Sem a halotti arc, sem a szív vagy a légzés leállása, sem a merevség, sem a testhőmérséklet, sem a záróizom elernyedése, sem a pupillák tágulása... Egyik sem volt a halál biztos jele. Beérték azzal, hogy „látszólagos halálról” beszéltek. Vártak néhány órát, és ha a feltételezett elhunyt állapota nem változott, betették a koporsóba. A régebbi korokban százával temettek el embereket élve. Amikor később, az építkezésekkor kiásták a temetőket, találtak koporsókat megfordult halottakkal, megrágott csuklóval. A saját vérüket itták, egyszerre, hogy éljenek, és hogy végezzenek magukkal. Ezt felismertük, és a tudomány segítségével jobban tudjuk azonosítani az elmúlást. Tudja, mi a halál biztos jele?

– Úgyis mindjárt elmondja.

– Az Egészségügyi Világszervezet szerint az agyhalál, a túlhaladott kóma. A kisimult EKG 30 percen keresztül. A visszafordíthatatlan idegsejtpusztulás. Érthetőbben a jel a bomlás. Amikor a sejt nem jut levegőhöz, meghal, és lebomlik. És akkor mondhatjuk, hogy vége a játéknak. Előbb nem. Gépekkel ezt meg tudjuk akadályozni. Folytatni a sejtek ellátását oxigénnel. Mi döntjük el, hogy nyerni hagyjuk a halált, ha nincs esély az életre.

– Mit akar ezzel mondani?

– Semmi különöset, valójában.

Az orvos egyenesen a pszichológus szemébe nézett.

– Talán... Talán már rég halottak vagyunk, de nem tudtuk meg, mert nem láttuk a biztos jelét.

23 óra múlt.

„Az elme csak akkor fogadja el a rosszat, ha azt reméli, ezzel valami még rosszabbat kerül el.”

(Dante Alighieri)

LA COURNEUVE, 23 ÓRA 30

Kihasználták az elnök és kísérete érkezését, hogy feljussanak a hetedik emeleti lakásba. Szerencséjük volt, az apartman száma rajta volt a kulcszon. Maël nem hazudott: a nappali falát teljesen kibontotta kalapáccsal.

Noah mindhárom zárral bezárta az ajtót. Találtak egy kis élelmet, ásványvizet a legolcsóbb fajtából, néhány csipszet és müzliszeletet. Amikor kinyitotta a vécéajtót, Zoé majdnem elhányta magát: úgy nézett ki, mint az autópálya-pihenők illemhelyei. Megpróbálták meghallgatni az elnök beszédét, de kimenni nem mertek, ilyen távolról meg nem lehetett érteni. Aztán a tömeg rohanását hallották, és kiáltásokat. Lehetetlen volt az ablakból kivenni, mi is történik.

Zoé a cikke megírására próbált koncentrálni a tüntetők bölcsességéről, akiket „zavargóknak” próbálnak beállítani, és akiknek el kellett szenvedniük a „köztársasági megszálló csapatok”³⁰ erőszakos rohamait. Nem volt rá képes. Legbelül tudta, hogy el szeretné felejteni az egész szituációt, elfelejteni saját magát, elfelejteni, hogy a cikkének és a blogjának már semmi értelme nincs, és talán soha nem is lesz.

Noah a földön ült, hátát a falnak támasztva, még mindig rémülten. Nem értette, Zoé minek akart idejönni. Úgy tett, mintha ő sem tudná az okát, de a fiú jól látta furcsa tekintetében, hogy valamit forgat a fejében.

– Kinyitni!

Zoé azon gondolkodott, hogy Noah a kopogás előtt vagy után sírta el magát.

– Tudom, hogy ott vagytok! Láttalak titeket bemenni.

A csapások kemények voltak, megfélemlítőek. Noah megdermedt. Zoé nagyon óvatosan elment az ajtóig, és kinézett a kémlelőnyíláson.

Egy férfit látott. Fekete volt, félmeztelen, fején egy sapkával, és szélesen mosolygott.

Öklével ütötte az ajtót.

– Nyisd ki, kisasszony! Nem akarom betörni. Ne kényszeríts erre! Láttalak bejönni, amikor lementem megnézni az elnököt. Hezitáltam kicsit, mielőtt eljöttem hozzád, de most már tudom, nem jön ide rendőr. Nincs már rendőrség. Itt én vagyok a rendőrség.

A férfi nevetett. Noah a sarokban zokogott.

– Szükséged van valakire, aki megnyugtat. Rám van szükséged.

Zoé hinni akart neki. Tekintetével Noah-t kérdezte. A fiú rémült szemek kérelték, hogy ne tegye.

– Ne! – szólt halkán – Ne! Nehogy!

– Nagyon kedves leszek veled – vigyorgott a nagyhangú az ajtón át. – Megvédelek.

Zoé erős késztetést érzett, hogy kinyissa.

Mintha a férfi ereje áthatolt volna a páncélozott ajtón. Tudta, hogy se üvöltölni, se védekezni nem lenne bátorsága. Egyszer már megtörtént vele, egy este a Gayssot utcában: két férfi ment oda hozzá, és vigyorogva ajánlatot tettek neki. Bizonytalanul mosolygott rájuk, de azok fogdosni kezdték és hozzádörgölöztek. Nem tudta, mit is kéne tennie. Meggyorsította lépteit, és meglepő módon hagyták elmenni.

Az elvei rátörtek, úgy gondolta, ha nem nyitja ki, önmagát tagadja meg.

Az ösztöne viszont azt kérdezte, „de ki tudná meg?”.

Noah-nak nem volt ereje, hogy felálljon és közbeavatkozzon. De tudta, hogy a legrosszabb fog bekövetkezni.

A probléma Zoé volt. És az értékei. A meggyőződése. A morálja, amiről elhitette magával, hogy mindenképp felett áll.

Erre a szerencsétlenre gondolt az ajtó túloldalán. Majd a saját hozzáállására, és elszégyellte magát: ez színtiszta elsődleges rasszizmus volt.

Az undorító három kismalacra gondolt, a bárányra, a nagymamára...
Minden előítéletekből összegyúrt régi európai mesében óvatosak voltak,
és biztosan nem nyitották volna ki.

Megvetette ezt a régi világot...

Kinyitotta a zárat. Felül, alul, középen.

Az ajtó kinyílt. A férfi belépett.

Mosolygott.

Ezen az éjszakán Párizsban harmincezer nőt erőszakoltak meg.

„A vad, nyugtalan kín-sebezte lelket te enyhíted, vigasztalod meg, Este!”

(Charles Baudelaire, Szabó Lőrinc ford.)

PÁRIZS, 16. KERÜLET, 23 ÓRA 50

Vincent Gite az utcát figyelte. Üres volt. Megközelítette a parkoló autókat, aztán becsúsztotta sporttáskáját az egyik alá, és betolta a kerék mögé.

A klub bejáratánál beütötte a kódot. Luc nem ismerte őt. Odaszólt neki:

– Én vagyok a Herceg meglepetése.

A klubban így becézték Renaud Lorenzinót: szimpatikus megjelenése mögött ritkán látott perverzitás rejtőzött.

– A specialitása?

– Kínzás.

Luc bizalmatlanul mérte végig tetőtől talpig.

– Nem tudtam róla. Utánanézek...

– Ne, különben nem lennék meglepetés.

Luc habozott.

– Ne aggódjon, imádni fogja!

Luc megint megnézte. A férfi tényleg eléggé perverznek nézett ki.

– Vannak eszközei? Át kell mennie egy fémkereső kapun.

– Pusztá kézzel dolgozom.

Kíváncsian, majdhogynem féltékenyen, Luc csak beengedte. Egy fém-lépcsőn ment előtte az alagsorba. Egy luxusbár volt lent, szitáló fények-

kel. Tovább sétáltak egy kicsit a gyengén megvilágított folyosón. Végül rámutatott egy ajtóra.

- Meg kell várni a program végét.
- Van időm.

A Herceg csak most fejezte be „programja” első részét. Cigarettaival a szájában mosolygott leizzadva, és visszagondolt hőstetteire. Sosem hallotta még Saïdát így ordítani. Rávetette magát... A lány vérzett. Talán még össze is kell majd varrni. A szájába akart élvezni, de elájult. Vagy ez akkor volt, mikor a bordáit ütötte? Leilának kellett kihúznia a fejét a vécékagylóból, különben megfulladt volna. Lorenzino a csempébe verte a fejét, aztán a többit már nem tudta felidézni. Leila csalódást okozott. Az elején megjátszotta az ordítást, aztán már akkor sem ordított, amikor tényleg fáj neki. Ez nem volt normális, beszélni fog róla Luc-kel. A másikat se tudta kihasználni, akinek már a nevét is elfelejtette. Túl kövér volt, és végig a sarokban maradt. Semmire nem volt jó, nem volt hiteles a takarítónő szerepre, még azt se nézte ki belőle, hogy rendesen tudna szenvedni. Utálta ezt. Az ilyet soha többé.

Ezelőtt a bárban pihent egy kicsit, de nem volt képes teljesen elengedni magát.

Most megint egy kis pihenőre volt szüksége, mielőtt folytatta volna programját. Vágyott rá, de mint ahogy a gyerek vágyik a fagyira az étteremben: tudta, hogy nem lesz ereje végig kiélvezni.

Újra Saïdára gondolt, de már ez sem izgatta fel.

A Herceg láthatóan nem volt formában. Evés közben jön meg az étvágy, reménykedett.

A második menet csak egyetlen lánnyal lesz. A Herceg egy székhez lesz kötözve, a lány ütni kezdi őt, egy ideig elviseli, majd a lány kioldozza, és végre válaszolhat. És nem fogja vissza magát. Olyan erősen szokott ütni, hogy nehéz volt neki olyan használható lányokat találni, akik nem voltak kékek-zöldek. Az ő kedvéért vette fel a klub a kapcsolatot a koszovóiakkal, akik fizikálisan előre megtörték az árut, így azok abszolút minden szenvedésre készen álltak.

New Yorkban se fogja feladni a szokásait. Ott is számos ilyen klub van. Még a szintén kivándorló barátait is viszontláthatja ott, egyetemi rektorokat, minisztereket, közigazdászokat, nagykövetekeket... Lorenzino gyak-

ran elmondta, hogy egy befolyásos ember sok mindenről lemondhat az eredmény érdekében, kivéve a bűneiről.

Teljesen meztelenül egy sötét és undorító helyiségbe vezették, aztán egy vasszékre kötözték. Olyan volt, mint egy kihallgatószoza. Készen állt. Arra várt, akinek a hóhért kellett játszania, aztán az áldozatot.

Egy szegény lány volt, magas és vékony, nagyon sápadt, láthatóan bedrogozva.

A helyiség előtt Gite visszatartotta és a szobájába küldte. Elmondta neki, hogy ő elintézi a folytatást, neki csak el kell kérnie a bérét Luctól a kínzásért. A lány teljesen kifejezéstelen arccal ránézett, majd felment.

Vincent Gite belépett. A szerkesztő lehajtott fejjel várta az első ütést.

– Én vagyok a meglepetés – mondta Gite.

Lorenzino felemelte a fejét. Láthatóan nem szerette a meglepetéseket.

– Ki maga?

– Vincent Gite vagyok. De szólíthatsz *szélsőjobbnak*. Általában így szoktál hívni.

A Hercegnek kétségei támadtak. Ez tényleg egy meglepetés volt? Vagy egy örült szabadlábon?

– Mi van, ez nem izgat fel? Azt hittem, át akarod élni a fantáziáidat. Élvezd ki! Most valóság vagyok, most tényleg én vagyok veled szemben.

Lorenzino tovább hallgatott. Észre akart venni valamit Gite tekintetében, amiből sejthette volna, mit is akar. De szürke szemeiben nem látzott semmi.

– Rövid leszek. Te voltál a játékmester. El kell fogadnod, hogy eltávolítanak. Túl nagy hatalmad volt. Meg kell, hogy öljelek.

Lorenzino tudta, hogy eljött a napja. Megpróbálta felidézni felesége tanácsait, mit is kell tenni egy örülttel szemben. Nem ellentmondani neki, kezdetnek.

– Ha nem vagy vak, tudod, mi folyik kint.

– Igen.

– Ha tudod, akkor *bűnös* vagy.

Gite megropogtatta az ujjait.

– Várjon, én...

– Te vagy az első a listámon.

Néhány perccel később Vincent Gite felment a vaslépcsőn, és elsétált a transzvesztita előtt.

– Nos, szép szözi? Szerette a meglepetését?

Gite kissé zihált.

– Kétségtelenül.

– Már mész is?

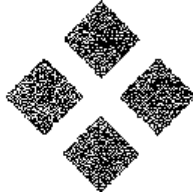
– Dolgom van. Még néhány szerencsés ember meglepetése leszek.

És elment.

3. NAP

„Ne hecceld a kutyákat, amíg nem értél ki a faluból!”

(francia közmondás)

ISMERETLEN HELYEN, 1.00 ÓRA

A szélről a templom újra lángra kapott, és úgy meggyengült a tetőszerkezet, hogy félő volt, összeomlik. A vastag füstoszlopnak messziről is látszódnia kellett, és ez aggodalommal töltötte el a bandavezért. De most más gondjai is voltak ezen kívül.

A küldetéssel már rég végezniük kellett volna, de nagyon nem ez volt a helyzet. Néhány órával ezelőtt, amikor már ment le a nap, a terroristák megjelentek a menekülttáborban, Kalasnyikovval a vállukon. Harmincan élhettek ott, dologtalanul, magukra hagyva. A táborból illegális telep lett, tele falfirkákkal és szeméttel. Felszólították a keresztényeket, hogy lépjenek elő. Falhoz állították őket, a karjaikkal keresztet kellett formáznuk. Egy sorozattal végeztek velük. A muzulmánoknak feltettek egy kérdést. Aki rossz választ adott, letérdeltették és agyonlőtték.

A tucatnyi túlélőt besorozták, és be is vetették őket egy háztömb átkutatására. A parancsnok azt gyanította, hogy még rejtőznek ott falusiak. Az est leszállta előtt meg kellett találni őket, mert még egy videót is fel kellett venniük a küldetés vége előtt. A menekültek besorozása a parancsnok ötlete volt. Így több munkaerő állt a rendelkezésére. A harmadik házból kiűztek két kislányt. Egy ablakon át menekültek, de azon az utcán szaladtak tovább, ahol a dzsihadisták már lesben álltak. Esélyt sem hagytak nekik, mindkettőt szitává lőtték.

Néhány pillanattal később egy fülsüketítő lövés dörrent.

A földszintes házzal szemben álló menekült kettévágva zuhant az úttestre.

A házban egy idős ember élt fiával és feleségével. Az asszony mérges volt. A mentőcsapatok lassúsága elviselhetetlen volt számára. Már perelni akart, hogy kártérítést követeljen morális sérelem miatt, amit az elhagyatottság érzése okozott. De a férje senkitől nem várt segítséget. Az öreg vadász már akkor csőre töltötte Mauser puskáját, amikor megérkeztek a „csendőrök”. Láta azt az egyenruhás alakot a polgármesteri hivatal előtt állva, aki nagyon nem tűnt csendőrnek. Bezárta az ablakablakait, és bizalmatlanul nézte a szomszédját. A faluban féltek tőle, és senki se merte jelenteni, hogy a házában maradt. Hallotta a lövéseket és az ordítást a templomból. A telefon nem működött. Úgyhogy elhallgatatta az asszonyt, és felfegyverezte a fiát is egy öreg 12-es kaliberű puskával.

Ő az 557 Tyrannosaurral lőtt, egy óriási tűzerejű puskával, amit arra terveztek, hogy a legnagyobb afrikai vadakat is egy lövéssel leterítse. Képes volt darabokra tépni egy őzet, és bowlinggolyónyi lyukat ütni egy bivalyon. Nem volt szükséges létfontosságú szervet találni: a lőszer és a becsapódás ereje képes volt letépni a végtagokat.

Az öreg löpözícióba állt a bejárati ajtajától három méterre.

Amikor bekopogtak, csendben maradt.

Amikor be akarták nyomni az ajtót, lőtt.

A fegyver visszarúgása majdnem eltörte a kulcscsontját.

A menekültből egy véres csonk maradt, aki leszakadt lábait nézte. Már inkább halott volt, mint élő.

A kalifátus katonái már nem voltak olyan büszkék magukra és Kalasnyikovjaikra. Ostromgyűrűbe zárták a házat. De az öreg gyorsan lőtt, és jól. A terroristák újabb embert vesztek, akit egy szétrobbanó szélvédő vakított meg. Egy menekültnek sikerült felmászni a tetőre, és megpróbált bejutni a tetőablakon keresztül. Egy lövés lefejezte.

A parancsnok őrzöngve ígért a paraszt kutyának ezerféle kifinomult kínzást. A nem várt ellenállási góc miatt nem tudta befejezni a filmjét: magukat akarták lefilmezni a városháza előtti téren fekete zászlóikat lengetve, és ünnepélyesen kikiáltva az iszlám kalifátust, amihez az összes franciaországi muzulmánt csatlakozásra szólították.

Többórányi tűzharc után már a ház felgyújtását és az összes menekült rohamra küldését fontolgatták.

Egy kilométerrel arrébb, bent az erdőben, egy ittas fiatal leállította a kocsiját az út szélén. Egy buliból ment haza. Kiszállt az autóból, lehúzta a sliccét, veszélyesen jobbra dőlt, majd visszanyerte egyensúlyát, és megkönnyebbült sóhajjal vizelt vagy egy litert. Amíg művét csodálta, szétszórtan hallgatta a robbanásokat. Az információ feldolgozása időbe telt neki. Tűzijátékra gondolt. Aztán felfogta, hogy késő éjszaka van, és csak néhány elzárt kis falu van körülötte. Kissé kijózanodva visszatért a kocsijához és a falu felől egy füstoszlopot látott a holdfényes éjszakában.

A fiatal a fülét hegyezte.

Ezek lövések? Lőfegyverből?

Úgy tűnt, mintha kiáltásokat is hallana.

A partin beszéltek a „helyzetről” a haverokkal. Némelyik aggódott. Ő nem, az alkoholnak köszönhetően. Egészen eddig.

A csomagtartóhoz ment, kinyitotta, és elővette a drónját.

A távirányító aksijának állapotjelzője gyenge volt, de még elégnek kellett lennie. A csomagtartó peremén ülve bekapcsolta az irányító rendszert, és aktiválta az éjjellátó módot. A drón süvítve szállt fel.

Nem volt túl fejlett modell, de a kép nagyon tiszta volt. Pilótája tökéletesen látta a falut, a templom füstölgő, szétnyílt tetejét, a szénné égett holttesteket az előcsarnokban, a csendőrség járműveit, a golyóktól szag-gatott kisteherautót, majd a két kislány holttestét, aztán a kettévágott menekültet.

Egy pillanatra kihagyott, és elvesztette az irányítást a drón felett. Pánikba esve próbálta újra egyenesbe hozni. Ekkor látta meg az utcákon posztoló férfiakat. A kezükben felismerte a Kalasnyikovot. Ezek ölheték meg a csendőröket?

Hallott egy parancsszót, egy sorozatot egy automata fegyverből, a kép elment, és a drón nem válaszolt többé.

Kiabáltak. Felé tartottak.

A fiatal halálsápadtan dobta be a távirányítót a csomagtartóba, és ugrott be a volán mögé. Vagy száz métert tolatott, megfordult egy erdei úton, és még vagy tíz kilométert vezetett, mielőtt meg mert állni.

Értesíteni akarta a rendőrséget. De a telefonján és a fedélzeti számítógépén is ugyanaz a végtelen csend, ami csak lakatlan területeken fordulhatna elő: egyáltalán nincs térerő. Hogy a fenébe lehet ez?

Dühösen a rémülettől és a tehetetlenségtől villámgyorsan beindította a motort, és elhajtott Mende felé.

Visszatért a hírvivők kora.

„Gyűjtsd fel, amit eddig imádtál!”

(Tours-i Szent Gergely)

LA COURNEUVE, 1 ÓRA 30

Noah megsemmisült. A támadó őt nem bántotta, de Zoét megerőszkolta.

Szörnyű volt. Órákig tartott. A fekete végig beszélt, mindent kommentálnia kellett. Újrakezdte, többször is. Noah mindent látott, és mindent hallott. Nem volt hozzá ereje, hogy ne nézzen oda.

A padlón ott volt a kalapács. De Noah nem tartozott azok közé, akik képesek lettek volna ölni. Amíg felvette volna, a másik ráugrik, és lemészárolja ököllel.

Nem, Noah nem tett semmit. És a másik boldognak tűnt, hogy ott van, és nézi őt.

A fiú már hónapok óta titkon bele volt zúgva Zoéba. Amikor három méterre az orra előtt erőszakolták meg, azt hitte, hogy ennél rosszabbat nem is élhetne át. Tévedett. A legrosszabb még hátra volt. Amikor a másik végre felállt és felöltözött, megragadta Zoét a karjánál fogva, és kissé bizonytalanul magával terelte egészen az ajtóig. Már szinte segítőkésznek tűnt, mintha egy gáláns úriember vezetne egy kissé részeg hölgyet. Mielőtt az ajtó bezáródott, Noah tekintete találkozott Zoééval. Semmit nem látott benne. Még egy érzelem árnyékát sem. Túl sokkos volt az ellenálláshoz, így hát elment a feketével.

És Noah, az antifa ott maradt egyedül, a kétségbeeséstől emésztve.

Ezen az éjszakán a Lorenzino család tagjainak sorsa nagyon eltérően alakult.

Ebben a pillanatban a klub alagsorában rendőrök álltak az apa holtteste mellett. Lapierre százados folytatta a nyomozást az ügyben. Megkapta a telefonszámot, amin értesítenie kellett a családot. Elképzelte magát, ahogy közli:

„Jó napot, asszonyom! Egy szexklubban vagyok egy férfi meztelen és felpuffadt holtteste mellett. Az estélyeket szervező transzvesztita szerint gyakran járt ide, és ma este az volt a meglepetése, hogy megölték puszta kézzel. Úgy tűnik, a holttest a férjéé.”

A százados hosszú karrierje alatt az emberi perverzió legkülönbözőbb fajtáival találkozott már. De ez nem könnyítette meg a dolgát. Ránézett a telefonjára. Pechére a 16. kerületben még volt térerő.

Beütötte a számot, amit megkapott, rábökött a „hívásra”, és mély levegőt vett. Majdhogynem megkönnyebbült, amikor megszólalt az üzenetrögzítő. Türelmesen megvárta a sípszót, majd nekikezdett:

„Madame Lorenzino, Lapierre százados vagyok a 16. kerületi rendőrkapitányságról. A férjével kapcsolatban hívom. Hogy is mondjam... Adódott egy problémája.”

Eva Lorenzino sosem kapta meg az üzenetet. A 14. kerületben már nem volt térerő. Még segélyhívásra se volt lehetőség. Mégis megpróbálta, újra meg újra. Nem értette, mi történik.

Az orvosnak igaza volt: betörtek a kórházba. És fegyvereik voltak. A zsaruk megpróbálták tárgyalni, de rájuk lőttek. Az állig felfegyverzett kemény mag után százával jöttek a „nehéz sorsú fiatalok”, ahogyan Eva hívta őket. Tűzharc volt, közben fejetlenül evakuálták azt, akit tudtak.

A még harcképes rendőrök az alagsorba vonultak vissza.

Amikor ez történt, Eva Lorenzino Cachet doktorral volt a pihenőszobában. Az első lövések zajára a doktor kilökte a pszichológust a sürgősségi osztály folyosójára. Több osztályon is átfutottak, hogy eljussanak a tetőre vezető lépcsőig. Az orvos összeesett, mielőtt elérte volna; hátba lőtték. A kijárat zárva volt. Eva Lorenzino berohant egy karbantartójáratba, és a sürgősségi osztály álmennyezetén keresett menedéket. Óvatosan egyensúlyozott egy galvanizált acélsínen, mikor észrevett a gipsz-

lapokon át egy ágyhoz kötött, előre döntött, megfigyelés alatt álló intubált beteget.

A kórházban káosz uralkodott. A győzelmi kiáltások úgy hangzottak, mint az állati üvöltés. Szétverték mindent. A gyógyszereket kézben hordták szét. Teljesen elfoglalták az épületet. A pszichológus szörnyű sikolyokat hallott. Megkínózták a betegeket.

Három férfi jött be a terembe. Az egyiknél kés volt. A beteg mocoogni kezdett, de felkelni képtelen volt. Görcsösen nyomta a vészjelző gombját, mintha gyorsan akarna csatornát váltani a tévén. Az intubálás ellenére kiabálni próbált. Csak hörgés lett belőle. Támadója letépte a takaróját, és döfésre emelte kését.

A pszichológus becsukta a szemét.

Ugyanebben a percben Noah nevetést és kiáltásokat hallott az ablakon keresztül.

Lentről jött, az udvarról, a negyed központjából. Kinézett, és az égő matracok és szemét fényénél meglátta őt. Tízen lehettek ott, ő állt közepén. A támadója a karjánál fogva tartotta. Majd ellökték a feketét. A többiek megbüntetik?

Noah megértette: egy bandavezér meglátta Zoét, és magának követte, egyfajta adóként. A másik nem sokat ellenkezett, átadta rögtön. Noah-nak úgy tűnt, Zoé nem is próbált ellenállni.

Gondolkodás nélkül indult az ajtó felé, majd ki a folyosóra. Lement a lépcsőn, több emeletnyit, a telefonja fényénél. A hely a világvége bűzét árasztotta. Nem találkozott senkivel.

Amint kiért, feléjük vette az irányt.

Ez nem bátorság volt. Inkább fásultság.

Ránéztek. Zoé is ránézett. Teljesen passzívnak tűnt. Kétségtelenül sokkos állapotban volt. A vezér, aki egy furcsa zöld turbánt viselt a fején, a karjánál fogva tartotta. Miért nem állt jobban ellen? Biztosan félt, biztosan csak a túlélési ösztöne vezette... Noah még sose látta az arcát ennyire tartózkodónak. Még virtuális híressége csúcsán sem. Úgy tűnt, örökre elveszett.

Rémült volt. El akart inálni, mint mindig mindenhol, elosonni a falak tövében, hogy rábízsa magát az éjszakában a véletlenre, a felejtésre és a halálra. De egy felsőbb erő itt tartotta. Beszélni kezdett. Elő-

szőr bizonytalanul, aztán egyre hangosabban, hangjában dühvel és fájdalommal, végül már ordított, mintha átszakadt volna benne valami. Végre szerelmet vallott neki. Az értékeikről beszélt, mindenről, ami közös bennük. De tudta, hogy ezek már nem léteznek. A társadalmi kötelesség istene elbukott. Noah egy holt nyelvet beszélt, és az értékei egy letűnt kor meséi voltak.

A valóság más volt. Zoé nő volt, és most a teste volt a tőkéje, amivel megvásárolhatta az életét. A vezéré volt, a turbános emberé, akiről csak annyit tudott, hogy félnek tőle. Ennyi is elég volt. Az igazság az utca oldalán állt. Ebben a világban Noah-nak, az antifának nem volt semmi értéke. Befejezi prédikációját, színpadiasan, mint egy gyerek a hisztijét, és meghal.

A kiabálásra néhány néző összegyűlt a téren és az ablakokban, a negyedben, ahol minden elkezdődött. Nem értették, mit beszél a fiú, de sejtették, hogy a folytatás látványos lesz. Az árnyak nevettek. És a főnöknek elege lett. Intett egyet. Az emberei Noah köré gyűltek, megragadták a karját, és úgy tartották. Nem is próbált védekezni. A főnök a fejére öntötte egy műanyag flakon tartalmát. A környéket erős alkoholszag lepte be. Örömujjongások hallatszottak. Most már Noah is védekezni akart, de akik tartották, sokkal erősebbek voltak nála. A főnök magához intette Zoét. Noah tehetetlenül nézte. A bandavezér egy öngyújtót nyújtott felé. A lány kifejezéstelen arccal bámulta. Noah nem volt benne biztos, hogy érti, mit is akarnak tőle.

Zoé meggyújtotta az öngyújtót. Noah már nem volt biztos semmiben. Még mindig a lányt nézte. Nem meri megtenni. Ő nem... Nem tehet ilyet. Zoé szemét nézte és a lelkét kereste benne, a korábbi lelkét, a nagy humanistáét, aki mindig is volt, amit biztos nem tudna elárulni. Kereste, és közben felvette a mártír pózt, hogy szánalmat keltsen. De a lány visszautasította, hogy a szemébe nézzen. Mintha őt magát utasította volna vissza, ezzel egy kicsit már meg is ölte. Csak a lángot nézte, és Noah ezt a lángot látta a szemében is lobogni. És abban a szemben több félelem volt, mint szánalom.

- Gyerünk! - parancsolta a főnök.
- Remegő kézzel fordult a fiú felé.
- Nem - nyögte ki. - Nem tudom.

Noah-nak még volt ideje mosolyogni. A főnök Zoéhoz ment, megfogta finoman a csuklóját, és Noah arcához emelte vele az öngyújtót.

– Engedd el!

Zoé sírt. A vezér a fülébe beszélt.

– Ha nem teszed meg, velem együtt égetlek el.

A lány megértette, hogy ez egyfajta beavatási rítus.

– Nem – ellenkezett. – Nem! Nem tudom!

A másik erősen megszorította a csuklóját. Az öngyújtó leesett, Zoé felüvöltött. Noah örömkialtások közepette gyulladt meg. Elléptek mellőle, és végignézték, ahogy tesz néhány lépést, majd összeesik. Zoé könnyek között térdelt. A főnök mosolyogva emelte fel, és elvitte a testtől.

Noah halott volt. Zoé elfogadta. Visszatért az emberáldozatok kora.

„A születés és a halál olyanok, mint a buborékok a vízen!”

(Ramakrishna)

PÁRIZS, 14. KERÜLET, 2.00 ÓRA

Visszakapta a kését.

Még egy darabig a kórház nagy tégláépülete előtt maradt. Nem tudta, merre induljon. A zsaruknak ki kellett volna hallgatniuk, de mindenki elfeledkezett róla. Tett egy kört a negyedben, majd megint visszatért. Újra látni akarta az egyik ápolónőt.

Ekkor már nem volt világítás. Megértette, hogy az épületben elbarikádozták magukat a bent lévők. A tolóajtókat bezárták, a vasredőnyöket leeresztették.

Hosszasan várakozott egyedül, a holdat bámulva. Hallgatta ennek a furcsa, mozgalmas éjszakának a zajait. A távoli robbanásokat. Talán lövéseket is. A kiáltásokat.

Aztán megjöttek a többiek, a fosztogatók. Feltüzelve mondták, hogy egy kórház tele van zsákmánnyal. Néhányuk fel volt fegyverkezve, sokkal jobban, mint ő. Idriss velük tartott, kissé irigykedve. Be akartak törni a főbejáraton, de nem jártak sikerrel. Megkerülték az épületet, de csak a sürgősségi osztály lezárt ajtajaiba ütköztek. Újabb kudarc.

A hangok.

A hangok visszatértek.

Végre bejutottak egy vészkijáraton keresztül.

Az épület belsejében lövések és sikolyok visszhangzottak, lőttek mindenfelé. Idriss az épület előtt maradt, azt várva, hogy az ápolónő csak

előkerül. Aztán látta kijönni a kislányt. Egy kis félvért. Úgy tűnt, nem tudja, merre is menjen. Teljesen magára volt hagyva. Idriss követni kezdte.

Azt tehetett volna vele, amit csak akar.

A lány futásnak eredt, de Idriss is meggyorsította lépteit.

Az utcán csak ők ketten voltak.

A lány sorsa a kezében volt.

– Uram!

Idriss azonnal megállt.

– Segítsen!

Nem is kérés volt ez, inkább parancs.

Egy nőt látott, aki egy épület bejáratánál feküdt. Bal keze az ajtót markolta, jobb kezével a hasát fogta. Egy gyereknek adott életet.

Csinos volt, vállig érő, barna hajjal, tiszta tekintettel, nagyon kék szemekkel. Alice-nak hívták, 31 éves volt, egyedül élt Párizsban. A férje vilánszerelőként dolgozott Péronne-ban, a Somme mellett, és Chaulnes-ban lakott. Ott ismerkedtek meg. A nő még Párizsban maradt az előző munkája miatt. Úgy volt, hogy a férjéhez költözik, de még itt akarta kivárni a terhesség végét. A fiuk születését év végére várták. De minden megváltozott... A szélvédőjére ugró alakkal kezdődött az egész. Még tegnapelőtt történt, este, a Luxembourg park mellett. Szerencsére sikerült leráznia a kocsijáról. De úgy megijedt... Ez elindított benne valamit. Szörnyű éjszakája volt, lázasan, aztán jöttek a fájdalmak. Egy hónappal azelőtt, mint ahogy várható volt.

A nőgyógyásza nem vette fel a telefont. Az anyja Cap Ferret-n nyaralt. A gyógyszertárban azt mondták neki, hogy nem kell izgulnia. De a férfi, akit szeretett, sem vette fel a telefont, és nem értette, miért. Máskor mindig válaszolt...

Alice bátor és elszánt nő volt, egykori kerékpárbajnok. Azt mondotta magának, hogy majd túl lesz rajta. Tegnap egész nap légző gyakorlatokat csinált, és még a tévét se kapcsolta be, nehogy felizgassa magát a történéseken. Úgy tűnt, a nap soha nem ér véget... Aggódva ment el megint lefeküdni, de ekkor érezte, hogy nincs tovább. Még egy éjszakát már nem bírta ki. Éjfél körül, amikor már nagyon erősek voltak a görcsei, felhívta a mentőket. Nem volt szabad kocsijuk, senkit nem tudtak

érte küldeni. Ő ebbe nem akart belenyugodni, de a vonal szétkapcsolt. Nem volt többé térerő.

Felállt, hogy vécére menjen, ekkor vette észre, hogy már áram sincs. A sötétben hányt valahova.

A pánik szélén állt, amikor elfolyt a magzatvize.

Egy szál köntösben kopogtatott a szomszédokhoz. Senki nem nyitott ajtót. Fájdalmak között ment le a lépcsőn. A Cochin kórház 500 méterre volt tőlük, más lehetőség nem volt. Talán talál valakit az úton, aki elviszi. Ám alig ért a lépcső aljára, tudta, hogy már tíz métert se tudna megtenni. Az utcára sem ért ki. Eljött az idő.

Tudta, hogy kint zavargások vannak. Hallotta a zajokat.

Meglökte az ajtót. Az utcát csak a hold világította meg. Nem látott senkit. Kiszolgáltatott volt, de készen állt megvédeni magát. Érezte, hogy anyatigrisként tudna harcolni. És hirtelen kegyetlen fájdalom hasított az alhasába. Megindult. Szörnyű volt. Segítségre volt szüksége, bárkinek hajlandó lett volna könyörögni. Egy furcsa szerzet tűnt fel, aki késsel a kezében mászkált, de nem tűnt gonosznak.

Megállt, hosszan nézte a nőt. Aztán belépett. Szó nélkül megragadta Alice-t a hónaljánál, és behúzta a lépcsőházba. Az ajtó bezáródott mögöttük. Ketten voltak, a hold fényénél, ami egy utcára néző, homályos ablakból szűrődött be.

Alice a kést nézte. Idriss a nőt.

A hangjai most némák maradtak.

Alice a hasát fogva ordított.

– Segítsen!

Idriss habozott. Lerakta a kését.

– Mit csináljak?

Idriss nem volt egy Nobel-díjas. Előfordult már vele, hogy fél napon keresztül röhögött azon, hogy belelépett egy kutyapiszokba.

– Jön, már itt van! Ki kéne segíteni!

Idriss lenyűgözve térdelt mellé, tágra nyílt szemekkel. Az izzadság patakokban folyt róla. Alice lehúzta pizsamanadrágját, és széttárta lábait. A férfi elhűlve vette észre a baba fejét. Vér borította. Nem mert hozzáérni, és már őszintén sajnálta, hogy megállt, hogy egy ilyen helyzetbe csöppenjen. Nem félt a haláltól, az élettől viszont annál inkább.

Végül elfojtotta hányingerét, és lehajolt megnyugtatni az anyát.

– Minden rendben lesz!

Alice arca rémisztően eltorzult.

– Megcsinálok!

Idriss már majdnem csodálta. A kezét fogta.

– Fogja, fogja meg a hasam! Nyomja!

De szinte semmit nem kellett nyomni. A baba kint volt. Hirtelen jött a felszabadultság. Idriss az újszülöttért nyúlt, finoman kézbe vette, és bebugyolálta a pizsamanadrággal. Nem történt semmi, a baba meg se mozdult. Egy ösztöntől vezérelve Idriss megdörzsölte kicsit, felnyitotta a száját és kirázta a magzatvizet az orrából. És ekkor hirtelen felsírt.

Alice sírt örömeiben.

Idriss lenyűgözve törölgette a baba arcát. Olyan kicsi volt...

– El kell vágni a köldökzsinórt! A kése, ott...

Idriss felvette a kést, megfogta a zsinórt, és egy vágással levágta, mintha csak ajándékot bontana ki.

– Mi lesz a neve?

Alice úgy tűnt, mintha gondolkozna. Még nem döntötték el a férjével.

– Önt hogy hívják?

Idriss az újszülöttre nézett.

Az arckifejezése brutálisan megváltozott.

A hangok.

– Uram?

A hangok visszatértek.

– Uram, jól van?

– Én... Sajnálom, mennem kell.

Visszaadta a csecsemőt az anyjának.

– Ne, várjon!

Az ajtó becsukódott. Idriss elment. Rémulten menekült az éjszakában. Menekült a láthatatlan árnyéka elől. Menekült a másik önmaga elől.

„A pokol üres, mert minden ördög a felszínen van.”

(William Shakespeare)

RUNGIS, 3.00 ÓRA

René a harmadik nap éjszakáján sem változtatott szokásain.

Megette lágytojásait; a kissé nyúlós fehérjével kezdte. A sárgáját comté sajttal és szép nagy sonkaszeletekkel törölte fel. Utána a távolba révedve elropogtatott két gerezd fokhagymát és néhány vajjas-sajtos kenyeret, majd leöblítette egy erős feketekávéval.

Megtörölte a száját. Egy pohár vörösborral lenyomatta az egészet, és újra munkához látott.

Az ingujjai véresek voltak. Nekiállt megtisztítani a késeit.

René is azok közé a franciák közé tartozott, akik alig észleltek valamit az eseményekből. Eddig. Hajnal 3 óra volt, de ilyet még nem látott: nyitás óta se vásárló, se beszállító nem érkezett. A dolgozók is szinte mind hazamentek. Hallott néhány hírfoszlányt a rádióban előző éjszaka a „népfelkelésről”, de nem hitte volna, hogy ez az üzem működését is le fogja lassítani. Attól még hogy szükségállapot van, forgalomnak lennie kell. Sztrájkról sem érkezett értesítés. Az igaz, hogy voltak áramszünetek, de az aggregátorok jól működtek. Nem értette.

Befejezett még egy darabolást, de mivel megzavarták napi rutinját, nem tudta, hogyan folytassa. A srácok a sertéshúsosztályon általában hallgatók voltak, de most beszéltek egy keveset az eseményekről: a terrortámadásokról, az elnökről, az anarchisták tüntetéseiről, a tömegbe hajtó teherautókról. Szó volt a laktanyáikba parancsolt kato-

nákról, és a visszaszorított, magukat az őrsökön elbarikádozó zsarukról, akik már a stratégiai pontokat sem voltak képesek védeni. De nem kapcsolta össze a dolgokat a szállítások leállításával. Azt hitte, hogy Rungis a világ legbiztonságosabb helye.

Hajnal 4 felé megváltozott a véleménye. Megszólalt a riasztó. Most hallotta életében először. Éles szirénázás és piros lámpák az ajtók fölött. Szeletelő kollégájára nézett, aki késsel a kezében állt egy félttest mögött. Az felvonta szemöldökét, majd a vállait is. Hallották a lármát és a sikolyokat. Egyre közelebről jöttek. A helyiségbe berontott egy zöldecsés, akit látásból ismert, és azt kiabálta, hogy megtámadták őket, és mindenki húzza el a csíkot.

René ösztönei azt súgták, kövesse. Abban a pillanatban hagyta el a termet, ahogy a támadók benyomultak. A csapat furcsa keveréke volt zöldeknek, vegánoknak és anarchistáknak. Sokan voltak, többtucatnyian. Szétverték mindent, alkoholt és hipót öntöttek a húsokra, megpróbáltak tüzet gyújtani. A raktár hatalmas volt, azt se tudták igazán, hova menjenek, de a sertéshúsrészleg, amihez tapadt már néhány közegészségügyi botrány, az elsődleges célpontjuk volt.

René szem elől tévesztette a zöldecsést. Reflexszerűen ment felfelé a tűzlépcsőn, egyenest az épület tetejéig. Amíg a támadók ideérnek, lesz egy kis ideje felkészülni a védelemre.

A felsőbb szintek, ahol az irodák működtek, most elhagyatottan álltak. Bement az egyikbe, és megpróbálta magát elbarikádozni egy ajtónak döntött fémszekrényvel. Sajnálta, hogy nem volt ideje magához venni a szerszámos ládáját, amiben benne volt a disznóvágásnál használt 9 mm-es pisztolya.

Ettől még nem esett pánikba. A zsaruk úgyis hamarosan kiérnek, és eltakarítják az ökoférgeket. Volt már velük dolga. Ezek betegek, fanatikusok. Isten tudja, mire képesek.

Ezt a kollégája is tudta a sertésrészlegen. Megpróbált védekezni. Leütötték egy poroltóval, majd a saját késével vágták el a torkát, bosszút állva az összes jelenlévő állatért.

A hentes egy kampón végezte, a disznók közé akasztva a combjánál fogva.

De aztán a huligánok is elég gyorsan elszakadtak egymástól, és kissé elveszettnek érezték magukat a hatalmas raktárban. Elvileg ez volt a

csúcsidőszak, de szinte senki nem volt az épületben, és a polcok is majd-hogynem üresen álltak. Közülük se számított senki arra, hogy pont most állnak le a beszállítások. És eddig egy szál zsarú se érkezett. Nyugtalanító.

Néhányan nekikezdték kifosztani a zöldségespultokat, hogy ezzel is csapást mérjenek a kapitalizmusra a forradalmuk nevében, és hogy szét-osszák a zsákmányt a bevándorlók között. Mások mindet meg akarták semmisíteni, mert szerintük ezek intenzív termelésből származtak meg génmódosításból, és szenvedés tapadt hozzájuk. Egyikük megevett egy szelet sonkát, mire az elvtársai jól megverték.

Nagyon nem tudták, mit is csináljanak, így miután felborították vagy tönkretették a legtöbb pultot és árut, megrohanták a számítógépeket, az iratokat, az öltözőket... Néhányan megnyitották a csapokat. Kezdték megvalósulni az áhított anarchia.

Végül saját büntetlenségük riasztotta meg őket, meg a sziréna éles hangja is az idegeikre ment, így a távozás mellett döntöttek. Az épület előtt lefilmezték magukat, eltakart arccal és felemelt ököllel magukra vállalva az akciót. Egy baráti társaság voltak, akik a *kötetlen bulikon* és a *kötetlen akciókon* élték ki magukat. Közterületeket foglaltak el bejelentés nélkül, „kisajátították” őket saját használatra, előadásokat és vitákat szerveztek, majd ellenálltak a rendőrségnek.

Ma kissé frusztráltak voltak, hogy nem panaszkodhattak a rendőri brutalitás miatt. De gyorsan lett alkalmuk ezt pótolni egy teljesen más szintű brutalitással. Egy fiatal horda érkezett a szomszédos külvárosból, ugyanazzal a céllal, mint ők: ki akarták fosztani Rungist.

Az anarchisták a testvéreiket látták bennük. De a „testvérek” csak prédaként és játékként tekintettek rájuk. Áldozatként. Gondolkodás nélkül támadásba lendültek. A harcban anarchisták rögtön szétszóródtak. Néhánynak sikerült elmenekülnie, mások földre kerültek a ritkán látható brutalitástól, megint mások megpróbálkoztak a párbeszéddel.

– Hagyjátok abba! Hagyjátok abba!

René hallotta a sikolyokat.

Az egészszet végignézte az emeleti iroda ablakából.

Hallotta a könyörgéseket.

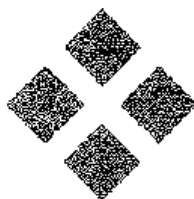
– Ezt értetek tettük! A testvéreink vagytok! A testvéreink vagytok!

Lemészárolták őket.

Renének akarata ellenére széles vigyor ült ki az arcára.

„Az igazságra törekvés sodor gyakran bűnbe.”

(Pierre Corneille)

MARSEILLE PARTJAINÁL, 5.00 ÓRA

Boldog volt, mint a hazatérő Odüsszeusz. A fiatalkorúakra specializálódott bíró egy kellemes utazásról tért vissza. A Tirrén-tengeren mindentől elzárva töltött hat nap után végre meglátta a marseille-i kikötőt.

Feleségére és két fiára gondolt. Ahogy majd meglepi őket hajnalban egy zacskó croissant-nal. Ahogy a karjaiba ugranak.

A sirokkó forró leheletétől ráncolt vizet megvilágította a telihold. A bíró kócos hajjal mosolygott a szélre. Szemei elvesztek a csillagokban. Egy kisebb szellőkettől hajtva, bal szélen vitorlázva hajózott fel a parttól jó két mérföldre, az öblök mentén, majd elfordult a szélirányból. A régi kikötő felé sodródott tovább.

Nem vette rögtön észre a tüzek füstjét, a rendőrségi csapatmozgásokat és a mentőket. A déli szél viharos erejűvé vált. Nem hallotta sem a szirénákat, sem a városból jövő fegyverropogást. A szigeteket nézte, If várát, a Kötélverők völgyét, a Katalán-öblöt, sötét körvonalait és fehér fényeiket. Lassan szeme elé tárult Marseille teljes pompájában, mint egy lebegő fénysziget az éjszakában.

Már a Pharo-palota magasságában járt, mikor megérezte, hogy valami nincs rendben. De nem volt ideje megérteni: egy hajókürt rettenetes bűgása majdnem beszakította a dobhártyáját. Az árbocot megkerülve odafordult, így pont láthatta, hogy 400 méterre tőle egy szállítóhajó belerohant a töltésbe. Az acélszörny hatalmas örvények kíséretében

feneklett meg. A kürt még hosszú másodpercekig harsogta a megsebzett vad sikolyát.

A bíró ösztönösen megmarkolta vitorlása árbocát. Néhány hatalmas betontömb esett a tengerbe, de a szállítóhajó nem mozdult többet. A vitorlás a töltés fedezékében volt, mely elég vastag volt ahhoz, hogy megvédje az örvényektől. Ha néhány másodperccel hamarabb érkezett volna, felborul.

A bíró egy dologban biztos volt: a hajó nem véletlenül futott partra. Ez lehetetlen lett volna.

Azt viszont már nem tudta, hogy épp most nézte végig a legambiciózusabb terrortámadás kudarcát, melynek még a Berre-l'Étang-i robbantásnál is nagyobbat kellett volna szólnia. A 140 méteres, 20 000 tonnás, algériai zászló alatt közlekedő szállítóhajót egy dokkmunkásnak álcázott kommandó kerítette hatalmába. Egy szakszervezetis juttatta fel őket. Összesen öt férfi, a „kalifátus katonái”, 7,65-ös pisztolyokkal felfegyverkezve. Probléma: a parancs a hadművelet megindítására felkészületlenül érte őket, mikor a csapat esze még Marokkóban nyaralt. Mivel a legénységgel végeztek és a kapitány megtagadta az együttműködést, a terroristáknak saját maguknak kellett a hajót 17 csomós teljes sebességgel megindítani a Régi kikötő irányába. Az volt a terv, hogy partra futtatják, majd felrobbantják az öbölben. A rakományban több mint négy tonna ammónium-nitrát volt. Ez elég lett volna a komplett óváros felrobbantásához...

De egyikük sem ismerte a hajózás alapjait, és még egy tengerészeti térképbe se néztek bele. Miután csupán látásukra hagyatkozva, az áramlatoktól megtévesztve túlságosan balra sodródtak a céljuktól, brutálisan jobbra kormányoztak, hogy így kerüljék meg a kikötőt védő töltést. Még egy mérföldnyire voltak a céltől.

De egy teljes sebességgel haladó szállítóhajó nem kanyarodik száz méteren...

Az ütközés megrengette az egész járművet, és a fedélzeten lévőket a falnak vágta. Két terrorista megsérült. De még nem volt veszve semmi: ha felrobbantják a hajót, ebből a távolságból is komoly károkat tudtak volna okozni.

A vitorlás behajózott az öbölbe. A balesetet látva a bíró nem volt meglepve, hogy a mentők szirénáját hallja, de nagyon tisztán hallotta mel-

lettük a fegyverropogást is. Automata fegyverek sorozatait, valószínűleg katonai fegyverekből.

Aggódva és lassan kötött ki a helyére, majd fülét hegyezve keresett egy vitorlás kollégát a rakparton. De senkit nem látott. A rakpart üres volt. Úgy tűnt, mintha kiáltásokat hallana az éjszakában, és lármát messziről, a Canebié-re³¹ felől, mely áthatolt a vitorlákon és az árbocokon. Ott volt egy lángokban álló busz vagy kamion roncsa, és a tűz már továbbterjedt az épületekre.

Mikor már a hídon járt, úgy tűnt, valami történik a rakparton... De ez képtelenség... Ez nem lehetett az, aminek látszott.

Futott.

Mire a rakpartra ért, már biztos volt benne, hogy nem tévedett: egy harckocsi volt előtte.

Csak egy magyarázat lehetett rá: belecsöppent egy terrortámadásba. És az a szállítóhajó? Fel fog robbanni?

Teljesen egyedül volt a rakparton, valószínűleg mindenki más már fedezékbe húzódott. Közelebb ment a harckocsihoz, és észrevette, hogy a 12,7 mm-es géppuskája úgy füstöl, mintha lángra akarna lobbanni. A tornyon a 1REC emblémája díszelgett, a carpiagne-i páncélosezredé, mely Marseille-től délre állomásozott. A bíró 10 méterre volt a járműtől, mikor az szörnyű lármával újra elkezdte megszórni az épületeket, a kirakatokat, a luxushajókat. Egy ilyen kaliber áthatolt mindenben, lebontotta a falakat. A bíró ekkor értette meg, hogy a harckocsival valami nagyon nincs rendben. Egy beton úttorlaszra volt felakadva, és mindenre tüzelt maga körül.

Ebben a pillanatban egy ugyanilyen típusú második harckocsi bukkan fel a Canebiére-ről, blokkolta a jobb oldali lánctalpát, elfordult 90 fokot, és közben sűrű füstöt bocsátott ki. Ez jól manőverezett. Hirtelen az ágyúja balra fordult, az első harckocsi irányába, néhány centiméterrel lejjebb célzott, és tüzet nyitott.

Tökéletes lövés volt. Az első harckocsi robbanása földhöz vágta a bírót. Érezte, ahogy acéldarabok tucatjai süvítenek el mellette, és egy hatalmas tűzgolyót látott az épületek fölé emelkedni.

A páncélosból csak egy lángoló ócskavas maradt. A bíró pánikba esve szaladt el, és feküdt hasra egy épület tövében. Megfordult a fejében,

hogy visszamegy a tengerre, de ott volt az a teherhajó. Megpróbált bemenni valamelyik házba, de minden zárva volt.

Katonák lőttek katonákra. De miért? Az első páncélost ellopták a terroristák? Ekkor három vadászgép repült át a város felett kis magasságban, a hajtóművek hangja fülsüketítő volt. A második harckocsi megindult, és visszament, amerről jött. Feladat elvégezve, célpont megsemmisítve.

De nem volt gyalogság, nem voltak zsaruk, senki. Mi a fene megy itt?

A szemben lévő rakparton egy nagy szedán gurult le a Rive Neuve-ön, megpördült, majd eltűnt a városban. Újra hallotta az automata fegyverek sorozatait.

Mi történt itt? Mi folyik ebben a városban?

A bíró most ismerte meg a polgárháborút.

Nem sokon múlt, hogy ez legyen élete utolsó felfedezése, de a megrekedt hajón a terroristák képtelenek voltak lángra lobbantani a nitrátot. Az volt a tervük, hogy üzemanyagot pumpálnak ki a tankból, szétlocsolják a rakományon, és az egészet levegőbe repítik egy szál dinamittal. De az elszántság nem pótolta az eszköket, és a pánikban egyikük se volt képes üzemanyagot pumpálni, de még a rakományhoz hozzáférni sem. Túl késő volt tanácsot kérni: a kapitányt már kivégezték.

Felkészületlenségük miatt csúfos kudarc lett az egészből. Megpróbálták felgyújtani a hajót, de az se sikerült. Elkeseredésükben arra jutottak, hogy a hajó aljában robbantják fel a dinamitot, a nitrátot elválasztó fal mellett.

A robbanószer éles hanggal robbant fel, de a rakomány sértetlen maradt. Füstölt egy kicsit, de nem lett belőle tűz. A terroristák dühösen hagyták el a hajót, hogy a városban keressék tovább a halált.

Nem tudták, hogy ez a város már nélkülük is berobbant.

A bandák uralták a negyedeket, fosztogatták a lakásokat, a boltokat, a bevásárlóközpontokat. A lakosság otthon lapult, elvágva az információtól és a mentőegységektől, teljesen kiszolgáltatva a fosztogatóknak. A tűzoltók a Berre-l'Étang-i robbanáshoz voltak kivezényelve. A rendőrök az őrsökön húzták meg magukat, meg most már a katonák mögött. Az északi kerületekből a városközpont felé terjedtek a tűzvészek a szél miatt. A hadsereg jelen volt, de jobban el volt foglalva a sajátjai elleni harccal, mint a rend helyreállításával. A seregen belül itt törtek ki a leg-

durvább lázadások. Több harckocsi személyzete, egy helikopter és a gyalogság egy része dezertált laktanyáikból. A parancsnokság először habozott. Parancsa volt, hogy semmilyen körülmények között ne avatkozzon közbe. De aztán a helikopter tüzet nyitott egy rendőrőrsre, és az egyik eltűnt harckocsi végigpusztította az óvárost. A hűséges csapatok ekkor kapták parancsba a „lázkodó elemek” megsemmisítését.

A városban totális volt a zűrzavar. Egyenruhás katonák fegyverrel és felszerelésben sorakoztak fel a lakónegyedekben. Számos tűzharc tört ki, a sugárutak lőterekké változtak. Miután elsődleges célpontjaikkal végeztek, a csapatok visszatértek bázisaikra, és többé nem hagyták el azokat. Ez volt a parancs...

Csak a Salon-de-Provence-i légi bázis maradt aktív, amelynek meg kellett semmisítenie a lázadók helikopterét.

Hiába volt bíró, hajósunk úgy érezte, most már csak egy a több százezer átlagember közül. Magukra hagyva, fegyvertelenül, a marseille-iek csak várhattak és reménykedhettek. Mire majd felfogják, hogy senki nem jön eloltani a tüzeiket és megmenteni az életüket, valószínűleg már késő lesz.

A bíró nem mert a városközpont felé kalandozni. Jó oka volt rá. Mindenkinél jobban tudta, mik történhetnek ott. Jó eséllyel ismerte a fosztogatók, erőszakolók és gyilkosok nagy részét, akik ott voltak. A szép mediterrán város nagy „barátja volt” és a polgármester szerint „mindent megtett”, hogy „kulturális olvasztótégellyé válását” elősegítse. Átlátta a helyzetet, és már régóta próbálta a kedélyeket csitítani a „megértő” ítéleteivel, és megmagyarázni az áldozatoknak, hogy támadóik milyen nehéz körülmények között élnek, még hogy ha ez nem is mentés, de meg kell érteni őket. Minden körülmények között a fejükbe kell vésni, hogy a bosszú és a büntetés csak a kudarcot konzerválja, hogy a nyomor táplálja a bűnt, és a többi, és a többi...

Amíg még megvolt a hatalma, hallgattak rá.

Egyszer az egyik tárgyalásán, ahol különösen megértőnek mutatkozott a vádlott iránt, egy dühös rendőr megvádolta, hogy „odadobja a várost a barbároknak egy kis presztízsért cserébe”. A zsarut azonnali hatállyal felfüggesztették.

A bíró alig volt bűnösebb a többiekénél. Mint több ezer másik francia, teljesen jóhiszeműen rakta le a maga követ a pokolba vezető útra. Jól

tudta, hogy egy nap a történelem majd ítél felette, és ő nyugodtan várta az ítéletet.

De az gyorsabban jött, mint ahogy gondolta.

A dezertőrök helikoptere megjelent a háztetők felett, egy Rafale vadászgép üldözte. A sebessége csökkent, és vesztett a magasságából. Kék füst tört elő az oldalából, és a rotor furcsa hangja is komoly problémát jelzett. A bíró lenyűgözve nézte, ahogy a helikopter a kikötő fölé ért, előre dőlt, és belezuhant a tengerbe.

Azt viszont nem érezte, hogy számára is eljött az ítélet ideje.

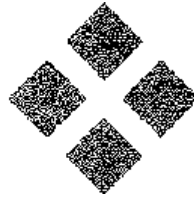
Zajt hallott, megfordult, és mint egy villanás, megkapta büntetését.

Földbe gyökerezett lábbal látta meg a kukásautót, amit a 16 éves Abderrahmane lopott el a telepről, és amivel 72 km/órás sebességgel egyenesen nekihajtott. A koponyája szétrobbant az egyik 14 tonnás hátsó kerék alatt, és a teste 30 méter hosszan kenődött szét.

Marseille felett már a káosz bírászkodott.

„Az éjszaka mélyének szörnyűsége alatt történt...”

(Jean Racine)

LA COURNEUVE, 5 ÓRA 30

A boubakar volt a neve. Az emberei csak Emírnek hívták.

Fehér inget viselt, fekete ujjatlan mellényt, egy furcsa, zöld turbánt és az övén egy marokkói tört. Nigériában született, és mikor Zoé a szemébe nézett, a férfi keménysége hirtelen zavarodott féltékenységé változott. Csak ketten voltak egy üres autópálya közepén, kissé távolabb az embe-reitől. Azok a sötétben várakoztak, a szalagkorlátok mögött. Ezen az autópályán sok rémült polgár próbált elmenekülni a fővárosból a káosz és a tűzvész elől, a legtöbben gyalog. Most már kevesebb, de néhány órá-val ezelőtt rengetegen jöttek. Aboubakar bandája rájuk támadt, meg-verte, meglincselte, ha úgy adódott, megölte őket. A megtakarításaikat szinte mind hozták magukkal. A zsákmány óriási volt.

Aboubakar győzedelmeskedett. Ő uralkodott az éjszakában, és Zoé mellette lépdelt. Már beszéltek egy keveset, és Zoé meglepődött: az Emír nem volt primitív. Ezzel együtt, a banda második emberének elmondása alapján, rettegtek tőle, ölt már minden ok nélkül, mindenki tisztelte, és nagy megtiszteltetés volt, hogy őt személyesen az Emír választotta ki. Az oldalán érezte, hogy nem érheti több baj. Az Emír nem bántotta, még csak hozzá sem ért. Mintha csak el akarta volna őt csábítani, bár azt elég ügyetlenül. Bármekkora Emír is volt ő, ilyen szép nő eddig még soha nem tüntette ki a figyelmével. Most megmentette, védte. Büszke volt rá. Hatalmasnak érezte magát.

– Érintetlen vagy? – kérdezte Zoét.

A lány nem értette a kérdést.

– Djibrillel voltál. Mit művelt veled?

Visszagondolt az erőszakra.

– Semmit... semmit. Magával akart vinni.

Az Emír mosolygott, és a távolba nézett.

– Most már velem vagy.

Zoé tudatában volt, hogy most valami nagyon valóságosra ébredt. Itt, ezzel az emberrel, ezen az autópályán, a káosz éjszakáján, a tűzvészekkel a horizonton... Totális szürrealizmus. Félt, és élni akart. És Aboubakar, aki „Isurának”, vagyis kincsnek hívta őt, egyfajta garancia volt erre ebben a világban.

A maga részéről Alice meghozta a döntést.

Áttekintette a helyzetét, miközben először próbálta megszoptatni babáját a kanapén. A kicsi nehezen találta meg a melleit. Alice már erőre kapott a szülés után, de helyzete bizonytalan volt. A csapvíznek földíze volt, és már csak egy karton ásványvíz maradt. A baba sírni kezdett. Mobiljának aksija majdnem lemerült, térerő meg továbbra sem volt. Nem értette, miért, de a férjének tudnia kellett. Bárhol is volt, már aggódnia kellett érte. Biztos nézte a híreket. Talán megpróbál érte jönni?

Alice-nak fogalma sem volt arról, hogy gigantikus tűzvészek tomboltak Párizs körül, és hogy az autópályákat elhagyott autók kilométeres sora zárta el.

De egy dologban igaza volt: Cédric, a férfi, akit szeretett, az ERDF technikus, tökéletesen értette, mi történik, és mindenkinél jobban tudta, hogy a modern ember mennyire *függő*. A tömeges áramszünetek franciák millióinak okoztak egy szörnyű felismerést. Egy másodperc alatt megszűnt a fűtésük, a hűtőjük, a sütőjük, a főzőlapjuk, a meleg vizük, a vonalas telefonjuk és az internetjük. Aztán egy órával később az összes térerő elment a mobiljukról is. A műholdak önmagukban nem voltak elegek: átjátszóállomások nélkül a hullámok nem értek el a telefonokig és a vevőkészülékekig. Ezek a Franciaország szinte minden részére telepített átjátszóállomások árammal működtek. Ha nincs áram, nincs térerő. Igaz, voltak saját akkumulátoraik, de élettartamuk nem

haladta meg az egy órát intenzív használat esetén. Ugyanez volt igaz a rádiókra, köztük az Antares, a Rubis és az Acropol hálózatokra, melyeket a polgári védelem, a csendőrség és a rendőrség használt. A jól védett atomerőművek tovább tudtak működni, de hiába, ha a magasfeszültségű vezetékek szabotázs áldozatai lettek. Elég volt öt darab 400 00 voltos vezetéket felrobbantani, hogy Párizs sötétségbe boruljon, és térerő nélkül maradjon. Több mint százezer kilométernyi vezeték van Franciaországban. Lehetetlen volt az egészet megvédeni. És a szerelők, akiket szintén nem lehetett már elérni, nem akartak meghalni azért, hogy aztán fél óra múlva megint elvágják a rendszert.

Ilyen helyzetben az embereknek az az elsődleges reflexe, hogy kisöpörjék a legközelebbi boltot, melyet aztán a közlekedés és a kommunikáció összeomlása miatt nem is tudnak újra feltölteni. A hiány gyorsan fel lép. A raktárak elektromosság híján nem tudnak tovább tartósítani, így több tonnányi árujuk megromlását fogják végignézni.

Elektromosság nélkül nincs több gáz, nincs több információ, tehát szervezés sincs, nincs több benzinkút, így gyorsan nem lesz több közlekedés sem... Még a vizet se tudják kinyerni és ihatóvá tenni, így a vízszolgáltatás is megszűnik. Akik azt hitték, hogy a vastag bankszámlájuk megoldja a problémát, rádöbbenek, hogy elektromosság nélkül a bankkártya sem ér semmit. A pénzük csak egy számsorozat egy működésképtelen szerveren. És néhány óra múlva egy doboz konzerv többet ért egy köteg bankjegynél... Még egy indok a sok közül, hogy ne bízzon meg az ember a szomszédjában sem. Pánik esetén az állampolgárok közti összetartás gyorsabban szűnik meg még az áramszolgáltatásnál is.

Sok háztartás így találta magát sötétbe és csendbe borulva, elszigetelve, az információktól elvágva, alig néhány palack vízzel, egy majdnem üres, használhatatlan hűtővel és egy félig tankolt autóval. Az őket körülvevő száz kilométeres körben már nem nagyon volt élelmiszer. Csak arra voltak képesek, hogy megpuhítsanak egy kis száraztésztát hideg vízben, és közben azt kívánták, bárcsak felkészültebbek lettek volna.

Röviden: nagy szarban voltak.

Alice is ugyanerre a következtetésre jutott. Az ő helyzete még ennél is rosszabb volt: nagyvárosban lakott, ami egy összetett rendszer volt, sokkal sérülékenyebb és másokra utaltabb. Ebben a szervezetben burjánzott-

tak a betegségek, daganatok és vírusok, amiket tűzvészeknek, rongálónak és fosztogatóknak hívtak.

Az ablakból Alice látta a vörös eget. A füstöt, amit a szél lenyomott. Közeledett... Arra várjon sírva, hogy érte jöjjön valaki, hogy aztán gyerekeivel a karjaiban fulladjon meg? Az eseményekkel csak az akaraterejét tudta szembeállítani. És csak óriási akaraterejével lehet képes legyőzni a függését a civilizációtól. Egy anya akaraterejével.

Gyerekét egy sállal a hasára kötve, egy vastag kabátban hagyta el az épületet.

Senki nem volt az utcán. Csak az ösztönei vezérelték, mert nagyon nem tudta, mit is kéne tennie. Talán meg kéne próbálnia telefonálni. De előtte még gyalogolt. Úgy nem volt olyan fájdalmas. Már elsétált egy utcányit, megnézte a kereszteződés minden oldalát. Semmi. Senki. Sötétség és csend.

Az épületek fölött látta, hogy a tűzvészek elzárják előle Párizs nyugati és déli részét.

A második utca végén, a kereszteződésnél látta meg azt az embert, aki egy nagy taxi robogón várakozott. A szakálla nem volt túl bizalomgerjesztő, de nem volt más választása.

– Jó estét!

Az ember alig mozdította meg a fejét.

– El tudna vinni valahová?

– Nem – válaszolta a szakállas, és még mindig alig nézett rá. – Nem dolgozom.

Majd a földre köpött. Egyfelől nézve egy gusztustalan alak volt, egy igazi semmirekellő. De Alice nem akarta elszalasztani a lehetőséget. Egy mozdulattal mögé ült a motorra.

– Hé! Mondtam magának, hogy nem vagyok szolgálatban!

– Egy csecsemővel vagyok – válaszolt neki elszántan. – Vagy elvisz, vagy le kell szállítania, megütnie, talán meg is ölnie mindkettőnket.

Kissé lenyűgözve, a sofőr habozott.

– Merre akar menni?

– Péronne-ba.

– Nem ismerem. Melyik kerület?

– Az A1-es autópálya mellett.

Megfordult, rámosolygott.

– Maga mindig ilyen makacs? Szerencséje van, én is arra lakom.

Beindította a motort.

Alice gyűlölte, ha nem ő vezetett, főleg egy robogón, főleg egy babával a hasán közte és egy ilyen alak között. De rá kellett bíznia magát, nem volt más lehetősége.

A férfi gyorsan vezetett, kikerülte az elhagyott autókat, az égő szemetet, a törmeléket, néha egy-egy bolyongó, elveszett embert.

Faubourg utca, Saint-Martin, aztán Flandre sugárút. Alice látta a tüzet keleten, meg a csődületeket az utcán.

Néhányan megpróbálták megállítani a robogót, de a sofőr könnyedén kikerülte őket. Jól vezetett.

A sisakja alatt mosolygott. Sikerült a terve. Ha minden gyorsan történik, nem fog gyanút az áldozat. A lánynak is az összes pénzével kell menekülnie, mint a többinek. Mindjárt egy csendes környékre érnek, melyet jól ismert. Ott lép akcióba.

De az Egyetemváros előtt az utat hatalmas tűzvész zárta el. Az egész körgyűrű egy áthatolhatatlan tűzoszlopnak tűnt.

– Azt hiszem, megérkeztünk.

– Hol az A1-es?

– Előttünk.

Alice a lángokat nézte.

– Nem tudjuk megkerülni?

– Nem. Nem megyünk tovább.

– Nézze, én...

– Megmondtam: nem megyünk tovább.

Hátrafordult a lány felé.

– És most fizessen!

A lány leszállt. A sofőr is. A lány ránézett.

– A lét! Most.

– Nincs nálam semmi.

– Ne szórakozz velem!

Fenyegetően megindult felé. A tekintetében a lángok verődtek vissza, de Alice nem hátrált. Szétnyitotta a kabátját, megmutatta a babát.

– Na, mit fogsz csinálni? – kérdezte a lány.

A másik látta, hogy tényleg nem tud semmit elvenni tőle.

Alice kimerültnak tűnt, sokat biztos nem tud majd gyalogni.

– Semmit. Itt hagylak megdögleni.

A férfi sarkon fordult.

Alice teljes erőből tarkón vágta a botjával. Egy klasszikus gumibot volt, a férje vette neki, ha már nagyvárosban kellett élnie. Most ütött meg életében először valakit.

Felugrott a robogóra. A szakállas már talpon volt. Amikor beindította, találkozott a tekintetük.

– Most véged!

Alice gyorsított.

A szakállas újra a földön találta magát. A kése, a kulcsa és a pénze is a robogó tároló dobozában maradt.

Ösztöneire hallgatva Alice Pantin felé került meg az Egyetemvárost, hogy aztán amint tud, elforduljon a 2-es út felé, és ráhajtson az A1-re. Túlságosan hozzászokott a GPS-hez, nehezen tájékozódott nélküle, és a városokat sem ismerte errefelé. Courneuve környékén eltévedt. Több utca is el volt zárva. Próbálta elkerülni az embereket, és itt is égtek tüzek, bár nem olyan nagyok.

Megállt egy buszmegálló mellett, megpróbálta a térképről leolvasni, hol lehet, és hová kéne mennie. Hirtelen meglátott egy elefántot, ahogy a körúton ment előre.

Ez egyfajta jel? Ilyen körülmények között mindenben azt akarnak látni az emberek. Eldöntötte, hogy az ösztöneire bízza magát, és követi, mint az agarak a nyulat. De inkább egy patkányra hasonlított egy süllyedő hajón...

Az elefánt nyomában elhagyott autók sora mellett haladt el, és kiért valami autópálya-félére. Csak a robogó fényszórójára számíthatott, az is főleg csak a vadállat hátát világította meg. A járművek ritkulni kezdtek, míg végül teljesen egyedül találta magát az úttesten az ormányos mögött.

Hirtelen meglátott egy táblát: A1. Megtalálta. Ezen oda fog érni.

Meg akarta nézni, hogy van a baba. Visszaengedte kicsit a gázkart, kissé kigombolta a kabátját, épp a sálat akarta megemelni, mikor az elefánt egy hosszú üvöltést hallatott.

Felnézett. Az úttesten egy csapat fiatal bújt elő a sötétből, hogy lezárja az utat. Botok és kések voltak náluk. Haboztak, az elefánt meg-

lepte őket.

– A robogó! Állítsátok meg!

Vagy húszan lehettek, a lányra rohantak. Ő gyorsított, lehajtotta a fejét, és áttört.

Hallotta, ahogy egy bot betöri a fényszóróját. Visszafordult. Ekkor látta, hogy sikerült kitörnie. Egy szörnyű ütközés lökte előre, a feje nekiütődött valaminek, de megmarkolta a kormányt, és visszanyerte az irányítást. Csodával határos módon az ülésen maradt. Zúgott a feje, nem értette, mi történt. Nekimehetett valaminek. A fényszórója nem működött, és olyan érzése volt, mintha széthasadna a feje. A baba, a baba jól van? Nem tudta, és nem is tudta megnézni. A háta mögött látott az úton egy alakot, valószínűleg annak mehetett neki. Ráborulva egy sziluett, egy örülten dühös ember, aki valamit üvöltött. A fekvő alak egy nő volt, és Zoénak hívták. Azonnal meghalt, és Aboubakar halállal fenyegette embereit, ha nem lesznek képesek megbosszulni.

Az éjszakában Alice a fehér vonalakat követte, melyek messziről látszottak a tüzektől. Az elefánt előnyre tett szert. Ő ment utána. Látta a nagy testet maga előtt futni. Itt már álltak a kocsik a tüzek előtt. Utolérte és megelőzte az állatot, de ekkor a robogó hátulja elkezdett kilengeni, egyre erősebben. Tudta, hogy már nem sokáig húzza. Le kellett lassítania, már csak 20 km/órával haladt, alig gyorsabban, mint az elefánt. Így nem jut túl messzire...

Egy hídon gurult át, tele elhagyatott autókkal, köztük szlalomozott. Előtte és tőle balra óriási tüzek égtek, a híd felett is átcsaptak a lángok. Az éjszaka vörös volt, a horizont már nem látszott.

Nemsokára ott kell hagynia a robogót, az utat lassan teljesen elzárják a roncsok, és a tűz is egyre közelebb volt hozzá. A bőre már égett. Ennyire már nem tudott a lángokhoz közel hajtani, különben ő maga is meggyullad. Hátrafordult. Az üldözői még mindig a nyomában voltak.

Nem fog sikerülni...

„A valóság a legügyesebb ellenség. Szívünk csücskén jelenti be támadásait, hol nem vártuk, és nem készültünk fel védelemre.”

(Marcel Proust)

PÁRIZS, 5. KERÜLET, 6.00 ÓRA

Az ezredes ébren volt.

Kintről zaj szűrődött be. Óvatosan indult el a folyosó nyikorgó padlóján – Jocelyne nem aludt mélyen.

Eddig nyugodt volt a negyed. Csak tegnap este vonultak rajta végig a széplelkek a jelszavaikat kiabálva. Az ezredes számára ezek is csak egyszerű huligánok voltak.

Arra gondolt, hogy mi is történhetett igazából a város többi részén, meg az egész országban. A tévének többé már semmit nem hitt el. Sokáig maradt ébren egyedül a szalonban.

Az ablakon át, a panelházak felett látta a lángokba vesző éjszakát.

Azon töprengett, hogy holnap is ezt fogja-e látni.

Aztán ivott.

Egy kis varázslat az üveg alján. Hogy jobban tudjon aludni.

Felébredt, elveszve az éjszakában. Az unokájára gondolt. Jó katonatisztként jó emberismerő is volt, de ezt az embert még ő se tudta kiismerni. Még most se látott át rajta. Talán nem is ember volt...

Visszagondolt egy jelentre, ami nagyon jellemző volt rá. Egy agde-i nyaralás alatt történt, úgy emlékezett. Egy nem túl forgalmas helyen laktak. Az apartman erkélyéről látta az unokáját, ahogy a tengerparton sétált. Húsz év körül járhatott akkor. Hat zűrös alak állta el az útját,

valószínűleg a pénzét akarták, vagy csak verekedni. Az ezredes biztos volt benne, hogy támadni fognak, és már a rendőröket akarta hívni. De látta, ahogy Gite odalép a legnagyobb darabhoz. A homlokuk már összeért. A másik két másodpercig tartott ki, majd halálfélelemmel a szemében hátrált meg. Az ezredes sose tudta meg, Gite mit mondhatott neki. De visszavonultak, anélkül, hogy hozzáérték volna. Soha senki nem mert hozzányúlni...

Sikerült visszaaludnia egy kicsit, egészen eddig a zajig, ami újra felkeltette.

Annak örült csak, hogy előbb volt képes felkelni, mint a nap.

Az ablak közelében hallgatózott. Hallotta a zajokat, távolról szirénákat. Kiáltásokat.

A villany felkapcsolt a folyosón. A padló megcsikordult. Ez van... Megint veszekedés lesz.

Jocelyne bejött a köntösében, széttúrt hajjal és az éjszakától nyúzott arccal.

– Tudod, mennyi az idő?

– Csend!

Elég viccesen nézhetett ki, mint egy figyelő állat.

Már határozottan hallatszottak a zajok, a szirénák és a kiabálások is.

És hirtelen egy segítségkérés közlel, az ablak alól.

– Segítség! Kérem, valaki!

Egy sebesült kiáltása volt.

– Istenem! – sikított Jocelyne rémülten.

Az ablak túl magasan volt, de az ezredes megpróbálta megnézni, mi történt.

– Vigyázz, Henri! Nehogy meglássanak!

De túl rossz helyen volt, onnan nem láthatta, ki is kiabál az utcán kicsit messzebb.

– Hívjanak segítséget! Mentős vagyok, balesetünk volt. Itt egy kis-lány...

Szembefordult az asszonnyal, olyan tekintettel, mintha épp most jött volna a mozgósítási parancs.

– Henri, ne!

Az ezredes a szobájába sietett.

– Ne, Henri!

Nadrágot húzott, és megragadta a kabátját.

– Ne menj ki, Henri! Megtiltom!

Az ezredes azon gondolkodott, hogy magához vegye-e a puskát. Talán pont ez sodorná veszélybe. Ha kint rendőrök is vannak, ezért agyon is lőhetnék, felszólítás nélkül.

– Henri, ha kimész, biztos vagyok benne, hogy történik veled valami. Ne menj el! Ha meghalsz, mi lesz velem, te vén bolond? Nélküled én sem élem túl.

Fagyos tekintettel nézett a feleségére.

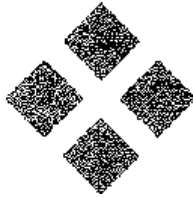
– Ha a gazda meghal, a kutyája először az arcát nyalja, aztán üvölt, aztán elszomorodik. És aztán néhány nap múlva elkezd megenni.

Az ezredes észrevette, hogy már nagyon gonosszá vált. Láthatólag eléggé ahhoz, hogy otthagyja őt a házban. Jocelyne már nem beszélt. Az ezredes ezt kihasználva elment, és becsapta maga mögött az ajtót.

A lépcsőn lefelé menet hallotta újra, ahogy ordít, mint egy őrült:

– Henri? Hallasz, Henri? Ha elmész, végzek magammal! Hallod? Végzek magammal!

„Senki nem a felebarátom,
 A húsom nem az ő húsuk,
 A gondolataim nem a gondolataik”
 (Max Stirner)

PÁRIZS, 6. KERÜLET, 6 ÓRA 30

Ott volt. Egy teljesen átlagos háznál. Vincent Gite bekopogott. Remélte, hogy nem jött túl későn. Az úton lelassították a pánikba esett menekülőket, és a Montparnasse sugárúton a súlyos összecsapások.

Az első emeleten az ablak félig nyitva volt. Mögötte az árnyékban valaki figyelő állásban lehetett.

– Fontos üzenetet hoztam Fourier úrnak a kimenekítésére vonatkozóan – mondta Gite.

Rövid csend.

– Ki maga?

A hang tényleg az első emeletről jött.

– Nem fontos – válaszolt Gite. – Az elhárítástól vagyok.

Újra csend.

– Miért gondolja, hogy Fourier úr itt van?

– Ez a munkám.

– Miért nem szóltak előre?

– A telefonja nem működik.

– Nem így volt tervezve.

– Nézze, itt már semmi nem úgy történik, ahogy tervezve volt. Most már siessenek, és keltsék fel! Beszélnem kell velem, élet-halál kérdése.

Még hosszabb csend.

– Jövünk.

Hallotta, ahogy lejönnek a lépcsőn. Az ajtó alól kiszűrődött zseblámpák fénye. Már itt se volt áram, mint ahogy a 14. és 15. kerületben sem.

Az ajtó kinyílt. Négyen voltak, sötét öltönyben, kisportoltan, felfegyverkezve. Egy magáncégtől. Komoly emberek. Az egyik közülük különösen nagy és kigyúrt volt, óriási háttal és kezekkel. Gite-et elvakították a lámpák, és a fegyverek is rászégeződtek.

– Jöjjön be, és hagyja itt a táskáját!

Aki beszélt, egy revolvért tartott a kezében. Ő volt a főnökük.

Gite előrelépett a félhomályban, és lerakta a zsákot. Megmotozták, elvették a fegyvereit.

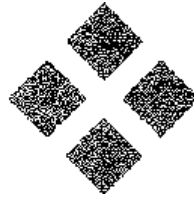
– Kövessen minket!

A lépcsőn a zseblámpák fényénél ketten mentek előtte, és ketten követték. Mint a koporsóvivők.

Ez a négy gorilla semmit nem csökkentett a gyűlöletén. Sőt, ellenkezőleg. A nép nagy barátja itt lapult bent. Miért nem ment ki egyedül és fegyveresek nélkül, hogy megcsodálja művének következményeit?

Vincent Gite ki akarta hozni, és első osztályú helyet biztosítani neki ebben az arénában.

*„Ha a pokol után kiáltunk, onnan nem jön elő
Csak a végtelen szomj a képtelen halálra.”
(Théodore Agrippa d’Aubigné)*

PÁRIZS, 5. KERÜLET, 6 ÓRA 40

Az ablakban Jocelyne felismerhetetlen volt. Az éjszaka táncolt az arcán, rémület ült a szemében, és egy szörnyű elhatározás szállta meg a lelkét. Úgy nézett ki, mint egy démon.

Kint csípős hideg volt. Porhó lepte be az autókat. Többé nem volt közvilágítás. Az ezredes még sose látta az utcáját ennyire sötétnek. A telihold és a kukák tüzének pislákoló fénye nélkül még öt méterre se látott volna el.

Balra vette észre a felborult mentőautót. A kidöntött tűzcsap olyan volt, mint egy gejzír. Már vagy 40 méteren elöntötte az utat. Túl a vízen árnyékok kiabáltak és harcoltak olyan dolgokért, amiket innen nem tudott tisztán kivenni. Egy feltört üzletet fosztottak ki. Egy nyitott ablakból valaki vadul káromkodott. Sűrű fekete füst szállt fel a betört ablakokon át.

A mentős egy padon ült, feje a kezébe temetve, lábai a vízben. Már nem kiabált segítségért. Az ezredes felé vette az irányt. Üvegszilánkok ropogtak a talpai alatt. Több ezernyi borította a járdát.

Volt ott még szemét, a buszmegálló és kukák kiégett roncsai, bútordarabok, távolabb szétvert autók. A tűzcsapból ömlő víz nyomása erős volt, ezzel az egyetlen csatornalefolyó, ami amúgy is el volt dugulva minden második héten, nem bírta megbirkózni. A mentőautó az oldalán feküdt a

vízben, nyitott ajtókkal, betört ablakokkal. A gyógyszerek szétszóródva a mocsárban.

És ezen a vízen úszott egy test is. Egy kislány teste.

Az ezredesnek kellett egy kis idő, mire megértette: a víz alatt az útépités mély árcai láthatatlanná váltak. A kislány beleeshetett és megfulladhatott. A mentős a véres kabátjában komoran nézett az ezredesre.

– Jó estét!

Az ezredes letérdelt, megragadta a lányt a bokájánál, és magához húzta.

– Mindenem elvitték! – sírta el magát a mentős. – Mindenem elvitték!

Az utca másik végében verekedőkre mutatott.

– A kislány már halott volt, mire ideértünk. Segítséget hívtam, de nem jött senki. Neki már túl késő volt. Nem tudom, mit keresett itt egyedül...

Egy száraz részen a hátára fektette a lányt. A szemei nem reagáltak. Az arca fehér és kék volt. A teste jéghideg. Egy kis félvér volt. Körülbelül 6 éves lehetett, ez az a kor, mikor a napfény még látszik a szemekben. Az ezredes mögött a mentős még mindig siránkozott.

– Szomorú, nem? És a kollégám meghalt a balesetben,.. Nem tehettem semmit! Mondtam neki, hogy ne ezen az úton menjünk. Gyorsan hajtott, meglátta a kislány testét a vízen, elrántotta a kormányt...

Az ezredes, aki kapott kiképzést frontsebészetből is, kézbe vette az irányítást. Megemelte a kislány bal szemhéját. A félhomályban úgy tűnt, hogy kitégult a pupillája. Midriázis, vagyis pupillatágulat. Nem jó jel. Megfogta a kezét, megnyomta az egyik körmét, és a köröm fehér maradt. Se a csuklón, se a nyakon nem észlelt pulzust: a vérnyomás összeomlott. Fehér hab a szájszegletben. Elkékült végtagok. Oxigénhiányos fulladás állapota. A légzés leállt. Valószínűleg tüdőödéma. Víz kerül a vérbe, és felhígítja. A szív nem bírja tovább.

– Mennyit volt a vízben?

A mentős csak nézett rá, fel se fogta, mit beszél.

– Mennyi ideje merült el?

– Nem tudom. Legalább tíz perce. Túl régóta. Már halott, doktor!

– Mi van a mentőben?

– Halott, doktor!

– Van defibrillátora?

- A víz alatt van. Minden szétszóródott mindenfelé.
- Szükségem van adrenalinra, atropinra, lidokainra, injekciós tűkre és egy izolációs takaróra. Hozzon még egy katétert! És egy szikét!
- Semmi értelme.
- Mozogjon!

A mondat úgy ütötte meg, mint egy parancs. Az ezredes született vezető volt. A mentős felállt.

- A rádióink és a telefonjaink többé nem működtek. Nem tudtunk semmit. Visszahívtak a bázisra. Úgy tűnt, a zsaruk elbarikádozták magukat az őrsön a körúton, a bandák meg lőttek mindenkire, automata fegyverekkel. A rádióink nem működött, nem tudtuk, mit tegyünk.

- Akkor kezdje azzal, hogy megnyugszik, és ideadja, amit kértem.

A mentősnek még csak alig a bokájáig ért a víz, de már felemelt könyökkel ment a pocsolyában, mint egy folyami halász. Turkált egy darabig az autó hátuljában, majd teli kezekkel tért vissza. Az ezredes mellé tette a katétereket, egy takarót, és a kért gyógyszereket.

- Nagyon jó! - mondta az ezredes, miközben levágta a katéter végét a szikével. - Most pedig pontosan azt fogja csinálni, amit mondom!

Arra már nem maradt ideje, hogy túl sokat mondjon. Tucatnyi fiatal kezdett feléjük rohanni. Majd egy közeli puska lövés riasztotta meg az ezredest. A mentős ordított egyet, és futásnak eredt. Az ezredes egy másodpercig se gondolta, hogy követnie kéne. Csak azt sajnálta, hogy nem hozta magával a puskát.

Valami mélyen megszólalt benne, és az irányította a cselekedeteit. A sorsa most már összeforrt a kislányéval. Ő mindig is ilyen volt. Mikor gyerekként talált egy sérült kismadarat, felelősnek érezte magát érte, és megpróbálta meggyógyítani, egészen annak haláláig.

Nem is figyelt a néhány tíz méterre, a pocsolya túloldalán verekedő alakokra, akik a vízben gázolva ütötték egymást. Nem érdekelte, hogy ki lőtt, miért verekednek, és egyáltalán kik ezek. Csak a kislányt látta.

Becsúszította a katétert a szájába, és lenyomta a tüdejéig. Többször is véres vizet szivattyúzott ki belőle. Ötödjére már szinte csak vér jött, ekkor egy lélegeztető ballont rögzített a katéterre. Megnézte az óráját, és elkezdte a szívmasszázszt.

Egy füstbomba érkezett tőle néhány méterre, melyből görögtűz tört elő. Az ezredes megfordult, de nem látott senkit, csak a távoli alakokat.

A katasztrófavédelem egyik helikoptere szállt el magasan az égen, a háztetők felett. Úgy tűnt, mintha egy üzenetet közvetítene, de az teljesen érthetetlen volt. Távolabb robbanások, és rendszeresen lövések hangja hallatszott. A régi világ most omlott össze.

A szél lenyomta a füstöt, az ezredes már tíz méterre is alig látott. Hallotta az ordításokat, de nem látta, kiktől jönnek. A hatodik óra sötétsége.³²

Az út két oldala úgy nézett ki, mintha itt lenne a világvége. Koromsötét volt, az éjszaka gyilkosokkal volt tele.

A szívmasszázs nem vezetett eredményre. Érezte, ahogy az aggodalma pánikká változik. A kislány ott volt előtte, megkerülhetetlenül, vasfüggönyként leszállva lehetőségei horizontjára. Megpróbált az aktuális küldetésbe, az újraélesztésbe kapaszkodni. Mindent meg akart tenni a lány életéért, így most össze kellett gyűjtenie az emlékeit. Külföldi misszión sose kellett vízbe fulladtat mentenie. A túlélésre kevés volt az esély. Se életjel, se reflexek... 3 pontos kóma a Glasgow-skálán: az esetek 99 százalékában halál. A szívleállás 10 százalékra csökkenti az esélyt a túlélésre. Ha ez több mint 6 perce tart, az esély 1 százalék alá csökken. 15 perc után pedig 0-ra.

A táblázat szerint katasztrófális volt a helyzet, de az ezredes nem mondott le róla. A tüdeje égett az erőfeszítéstől, elérte saját fizikai határait, a víz patakokban folyt róla, a háta beállt, a szemét csípte a füst és a térdei véresek voltak. Abbahagyta a masszázst, hogy remegő kézzel előkészítse az első adrenalininjekciót. Utána elkeseredetten kezdte újra, vörös füstbe burkolva.

Mint Vulcanus a kovácsműhelyében, izzó szemekkel és kócos hajjal, a gyerek felett térdelve ütötte a kis mellkasát, hogy visszahozza a kis életet, ami már messze járt.

Nem tudta mivel sokkolni a szívet. Már csak az adrenalin maradt, arra meg nehezen szánta rá magát. A szívet be tudja indítani az injekció, de az agy valószínűleg már halott az oxigénhiány miatt.

Mély levegőt vett, majd beadta az első adagot intravénásan, ahogy a seregben tanulta. Semmi eredmény. Folytatta hát a masszázst, és készített egy második adagot.

Fokozatosan kellett haladni. Szabály szerint először a vénába, aztán csontba, utána a légcsőbe, a gerincbe, végül közvetlenül a szívbe.

Az ezredes a sípcsont proximális végét célozta meg, és egy biztos mozdulattal belevágta a tűt. Az behatolt a csontba. A test felemelkedett, a szemek tágra nyíltak, az arc megmerevedett, majd újra lehanyatlott. A mellkas leereszkedett, az élet ismét kihunyt.

Talán az utolsó életjelei voltak. Hamis remény.

A légcső és a gerinc itt szóba se jöhetett. Az ezredes számára már csak a szív megcélzása maradt.

Betöltötte a fecskendőbe az injekciót, az utolsó esélyt.

„Ragyogó fényesség a vihar iszonyatában, mely a sötétségbe borult örökké.”

(Évariste Galois)

PÁRIZS, 6. KERÜLET, 6 ÓRA 45

A gorillák beengedték Vincent Gite-et.

Meglátta Bruno Fourier-t az íróasztalánál ülve, lázasan fogalmazva utasításait egy fáklya fényénél.

Gite érezte, ahogy előnti a harag. Végre itt van előtte a főgonosz, gondolta, kinek lelkén annyi vér és annyi álmom halála szárad. Megtépázott-nak találta ezt a gyűlölt arcot.

Ez a soványság, ez a lázas izgalom, ez a menekülő tekintet, mellyel oly eltorzultan látja az életet...

Vannak ilyen emberek, gondolta Gite, akiknek a külseje pontosan olyan, mint ők maguk.

A testőr ragadta ki gondolataiból:

– Itt van, uram.

Fourier alig pillantott fel.

– Ki vagy?

Hozzászokott a tegeződéshez.

– Mi ez a történet az evakuációval?

Gite nem válaszolt. Megvárta, míg Fourier ránéz, amit végül meg is tett.

– Mit akar?

– Igazságot. Bocsánatkérést. A fejét.

Fourier-nek nem maradt ideje kinyitni a száját, Gite egy villámgyors ökölcsapással szegycsonton vágta az őrség parancsnokát. Az ütés olyan erős volt, hogy több csont törését is lehetett hallani. A testőr vörös arccal, kidülledt szemekkel zuhant háttal a falnak, és bénultan kapkodott levegőért. Gite kirántotta a gorilla revolverét, és Fourier íróasztala elé lépett. A három másik őr rögtön fegyvert rántott, de a főnökük pont a tűzvonalban volt. Egy másodperccel többet haboztak a kelleténél. Gite négyszer lőtt. A két elől álló rögtön összeesett, a harmadik, a legnagyobb, kimenekült az ajtón egy vércsíkot húzva maga után, négyet lépett, és a folyosón rogyott össze.

A lövések hosszasan visszhangoztak Fourier fülében.

A kék füstfelhőben Gite megindult a kiütött testőr felé. Az tátott szájjal ült, kezei a torkán, mintha valaki meg akarta volna fojtani.

– Ki vagyok?

Gite Fourier-re nézett. Az őr halántékához nyomta a revolver csövét.

– Én vagyok a hitelező.

És lőtt.

Fourier a szája elé kapta kezeit, hogy eltakarja grimaszát. Mintha valaki a családi porcelánt törte volna össze. A fáklya megvilágította az arcát, teljesen színtelen volt.

Gite odalépett.

– Hogy mit akarok? Megtudni, hogy milyen szinten vagy romlott. Tényleg olyan kiváló ember vagy, aki minden körülmények között tisztességes marad? Én azt hiszem, nincs benned semmi tisztesség, mert a szarban olyan nem szokott lenni. Felejtsd el az arroganciád! Ha sértegetsz, csak többet fogsz szenvedni. Felejtsd el, hogy megkegyelmezek! Gondolatban már meg is öltelek. Felejtsd el a véletlent, felejtsd el az imát! Egy program vagyok. Egy dolog működtet: a gyűlölet minden iránt, ami te vagy. *Mindaz* iránt, ami *te vagy*. Semmi nem fog megmenteni. Semmi nem akadályozhatja meg, hogy végezzek veled.

Ez a préda nem olyan vadászra talált, akihez méltó lett volna.

– A magadfajta megzségtelenítik az életet. Már ezért a hajpántért is megérdemled a halált. Kellott neked valami „vizuális megkülönböztető”, nem igaz? Hogy valamivel kitűnj a szarháziak közül, akik pont úgy gondolkodnak, mint te. Azoknak, akiknek nincs vesztenivalójuk, arra kéne áldozni az életüket, hogy elpusztítsák a magadfajta ganét.

Hogy lemassák a bűnt. Hogy elvegyék tőletek a szót, hogy ne használhassátok a nyelvünket, és ne szívjátok a levegőnket.

Gite úgy mosolygott rá, mint ragadozó a prédájára. Mintha már fel is falta volna.

– Most vége mindennek. A helyedre kerülsz.

Úgy tűnt, Fourier-t megbűvölte a revolver.

– Félsz?

– Igen.

Inkább a revolvernek válaszolt.

– Egy Hercegnek inkább rettegettnek kell lennie, mint szeretettnek. Te csak egy trónbitorló vagy. A tömeg kurvája.

– Ki maga?

– Az, aki nem hazudik.

Fourier olyan gyorsan gondolkodott, ahogy csak tudott. Időt kellett nyernie.

– Ha megöl, azzal nem ér el semmit.

– Ha hasztalan, attól csak még szebb lesz.

– Tízezreket kéne megölnie, hogy változtatni tudjon a helyzeten. Ön is tudja, hogy ez lehetetlen.

– Ez egy veszett ügy, kétségtelen. De így biztos leszek benne, hogy te se fogsz nyerni. És ez mindent megér. A folytatásról nincsenek illúzióim. Golyóval a fejemben fogom végezni. De legalább elmondhatom, hogy én odaálltam, és ott voltam a végsőig. *Usque ad mortem*³³. Egy farkas a saját bőrében hal meg.

Fourier hirtelen rávetette magát Gite-re, kezeivel megragadta a csuklóját, és megrántotta. A revolver a földre hullt. Teljes erőből szorította Gite-et, talán abban bízva, hogy kétségbeesése erejével fölé kerekedhet.

– Mit képzelsz, kivel van dolgod?

Gite hozzányomta az arcát, és úgy suttozta:

– Én vagyok Cinegyrosz³⁴. Ha elvesztem a két kezem, a fogaimmal ölnék meg. Átharapnám a szádat, az ajkadat, leszakítanám az arcod. A húsdobban fogod érezni a kint. Letaszítalak a saját szintedre. És mielőtt beleőrülsz, megéreztetem veled, hogy mennyire csak egy átlagember voltál.

Egy fejes tompa hangja.

Bruno Fourier kezei elernyedtek, és egy dühös kiáltás hagyta el a száját.

– Ki vagyok? Én vagyok az örület. A mozgás és az egyensúly törvénye vagyok. Én vagyok a gép.

A másik a saját kezét nézte, amire vér folyt törött orrából.

– Széztúzlak!

Fourier rémülten próbált futni az ajtó felé. Gite utánaeredt, és földre vitte. Olyan erősen ütötte ököllel a combját, hogy a másik azt hitte, eltört a lába. Élesen sikított. Gite felkelt, és nézte, ahogy az ajtó felé kúszik, majd megdermed, és magzatpózba húzódik össze. Elsírta magát.

– Na, pont ilyen vagy valójában.

Gite tett felé néhány lépést.

– Készen állsz?

A másik ránézett a vér, a rémület és a könnyek mögül.

– Készen állsz? – ismételte meg Gite.

– Kegyelem...

Gite megingathatatlanul kérdezte meg harmadszor is:

– Készen állsz?

– Mire készen? Megteszek mindent, amit csak akar...

– Meg foglak ölni, és a holttestedet nyilvánosan meggyalázom. Előtte viszont azt akarom, hogy megtagadd a rohadt elveidet. Jó útra térve fogsz meghalni. Tudnod kell, hogy nem lesznek leszármazottaid. Az emléked átkozott lesz. Az emberek elfelejtenek. És végzek a barátaiddal is. Mindenkit elpusztítok a földön, aki csodált téged, és aki ki meri ejteni a neved.

Fourier zokogott.

– Kegyelem... kegyelem... Megteszem, amit akar.

Gite nem szerette ezt. A gyűlölet villáma jelent meg szemében.

Rávetette magát, és teljes erőből ütni kezdte, minden gyűlöletével, mindenhol, ahol érte. Az arcát, a testét, a végtagjait.

A másik már eszméletét veszítette, de Gite csak ütötte, és ütötte. És tovább ütötte. Jó egy percig.

Aztán felállt, kivörösödve, remegve, megszállottan. Egyedül volt az erőszak mámorában.

Elővette a zseblámpát, és megvilágította, ami egykor Bruno Fourier volt. Egy kicsavarodott test, egy szörnyű arc, egy eldeformálódott hústömeg. Az egyik szeme kiesett az üregéből, a másik benyomódott a koponyába. A széttört állkapocs mögött látszott a fogatlan szájüreg, mely megtelt vérrel.

Gite Mallarmét idézte:

„Ahogy önmagára átváltja az öröklét.”³⁵

Ez volt az összes búcsúztató beszéde.

Megragadta a testet a lábainál fogva, és kihúzta, le a lépcsőn. A feje minden fokhoz odacsapódott. Az előtérbe érve magához vette a zsákját és a fegyvereit.

Kinyitotta az ajtót. A nap már felkelt.

Nem lepte meg, hogy Fourier az egyik legforgalmasabb negyedben rejtőzködött. Eddig az információi jók voltak. A két első célpontjával már végzett. Apja kapcsolatainak hála, évek óta összeköttetésben volt néhány katonával, akik hajlandóak voltak ilyen típusú felderítési adatokkal ellátni.

Az utcán sokan voltak. A szokásos életvitelétől megfosztott tömeg csordában próbált támpontokat találni a végtelennek tűnő gyötrelmes éjszaka után. Távolabb, a füstökből ítélve, a tűzvész már a fél városra átterjedt.

Gite a fényre húzta a tetemet a lábánál fogva, majd így folytatta útját a tömegben is. Félreálltak az útjából, közben a holttestet nézték. Senki nem tűnt úgy, mint aki felismerné, vagy mint akit megindítana a látvány.

Ez az örült temetési menet megszokott látvánnyá vált egyetlen éjszaka alatt.

Gite eltávolodott az üres tekintetektől, majd gondolkozni kezdett. A szörnyűségek már nem voltak hatással az emberekre. Talán igaza volt ennek a patkánynak. A halála szükségtelenné vált. Miért is tulajdonít ekkorra jelentőséget olyan embereknek, akiknek már úgylátó végük? Ez csak egy gyalog volt. Igaz, elért a sakktábla végére, de akkor is csak egy gyalog maradt. Ha százakat ölt volna meg, akkor is ezrek lettek volna még hátra. Előbb válik így Sziszüphosszá, mint Thészeusszá.

Gite azon tűnődött, mi értelme van így ilyen elszántan végezni a többivel is. Most először érezte úgy, hogy a haragja túl *gyenge*.

Mást ez eltántorított volna. De Gite mentalitását nem lehetett másokéhoz hasonlítani. Már meg is feledkezett mindenről, és folytatta programját. Egy máshonnan nézve őrült küldetést. Túl ambiciózust.

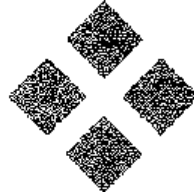
De előtte még meg akart látogatni valakit.

Ledobta áldozatát. A maradványokat a tömegnek hagyta. Ez már a múlt volt.

Arctalan és névtelen alakok voltak egy formátlan világban.

„A hóhérnak nincsen olyan szándéka amit ne sugallana neki az áldozat tekintete.”

(Pier Paolo Pasolini)

PÁRIZS, 5. KERÜLET, 7 ÓRA 20

Az adrenalin injekció ott volt mellette. Még nem adta be.

Észlelte a pulzust. Az ujjain egy lélegzetet.

Mintha a napfelkelte életre keltette volna a kislányt. Megszorította a kezét, és ő reagált rá. Kinyitotta a szemét. A pupillái rendben voltak.

Kihúzta a csövet a szájából. A lány köhögött, és hányt. Volt benne vér is, de nem jelentős mennyiség.

A feszültség végre csillapodott.

– Hallasz? Hogy érzed magad?

A kislány köhögött.

– Én... azt hiszem, butaságot csináltam.

Ránézett az ezredesre.

– Te sírsz?

– Csak a füst.

A karjaiba vette, de úgy fájt a háta, hogy azt hitte, fel se bír állni.

Aztán mégis sikerült neki, és újra ránézett. Életben volt. És most?

Nem tudta kiverni a fejéből a gondolatot, hogy ez a csoda volt az utolsó.

A vizet megkerülve indult haza a lánnyal a karjaiban. Szerényen fogadta győzelmét. A feleségéhez akarta vinni a kis túlélőt, aki valószínűleg kétségbeesve várja a lakásban. De valami megállította.

Egy tekintet súlya.

Odafordította a fejét.

A füstben állt, a víz mellett. Ő maga. Vincent Gite. Meglátta a félvér lánnyal a karjaiban az ezredest, és mindent megértett.

„Áruló”, olvasta ki Gite szeméből. Mit fog most mondani? Mit fog tenni?

Nem mondott semmit, nem tett semmit.

Ez rosszabb volt.

Ez a tekintet rosszabb volt a halálnál. A nagyapjában csalódó unoka tekintete volt.

Egy tekintet, mely azt mondta, hogy „megmentettél egy félvért, egy korcsot, egy idegent; csalódtam benned, a lelkemben többé nincs számodra hely”. Ez a tekintet túlment a megvetésen. Két-három másodpercig tartott, aztán Gite elfordult. Az ezredesnek olyan volt, mint egy szigony, amit hirtelen kirántottak a hasából. Többet már nem találkozott a tekintetük.

Vincent Gite elment.

Az ezredes összetörve, a kislánnyal a karjaiban ment haza a lépcsőn.

„A rossz szakadékjában, hova elmerültem,
 érzem ütéseit, melyeket rám mérnek.”
 (Jean-Jacques Rousseau)

LE BOURGET, 7 ÓRA 25

Quraych Al-Islam már nem reménykedett semmiben a courneuve-i lakásban névtelenül meghúzódva eltöltött rémes éjszaka után. Gyalog akart eljutni Bourget-be, hogy onnan valami kedvezőbb éghajlatra repüljön.

Ekkor futott bele a szakállasok egy csoportjába. *Chachia, qamis*³⁶, saru meg Nike edzőcipő volt rajtuk, és épp egy kirakat kifosztásával voltak elfoglalva a Traoré utcában. Egy elektronikai szaküzleté volt. Nem bírta magát türtőztetni: semmi nem idegesítette jobban, mint a fogyasztói társadalom megszállottsága. Még ha ezt azért ő is kihasználta. Ő javasolta egykor az együttélési és informatikai miniszternek, hogy osztogasson tömegesen táblagépeket a gettók fiataljainak, hogy megvásárolja a békét. Mint ahogy anno az indiánoknak osztogatták az alkoholt.

Quraych bement, hogy Allah nevében leállítsa a fosztogatást. Ránéztek, felismerték. A fosztogatók boldogan rámosolyogtak, majd ott folytatták, ahol abbahagyták. Quraych sértegetni kezdte őket. Mit kezdenek a gépekkel áram nélkül? Ezek már nem érnek semmit. De nem értették. Nem gondolkodott itt már senki logikusan. Csak azzal törődtek, hogy minél többet szerezzenek meg maguknak. Quraych nem volt hozzászokva, hogy figyelmen kívül hagyják. Lökдösni kezdte őket. Nekiment a

legfiatalabbnak, megragadta a grabancát, és az arcába üvöltött. A másik ellenállt. Quraych megpofozta.

Csökönységével végül csak felbosszantotta őket. Egyikük a háta mögé került, és szétvert a fején egy monitort.

Quraych bezuhant két polc közé, majd imbolyogva próbált felállni a szalafizmus alapjait idézve. Kiröhögték. Aztán megdobálták mindennel, ami a kezük ügyében volt. Műszaki cikkekkel, nyomtatókkal, laptopokkal...

Végül sikerült bekúsznia egy polc alá. A támadókat már nem érdekelte, újra nekiálltak fosztogatni. Annyira közömbösek voltak iránta, hogy még a kegyelemdőfést se adták meg neki. Csak el akarták hallgatatni, lecsapni, mint egy legyet. Quraych tévedett a lehetőségeivel kapcsolatban. Azt hitte, abban a helyzetben van, hogy ő itt bárkinek is parancsokat osztogasson.

A fosztogatók megpakolva hagyták el a boltot.

Quraych imbolyogva állt talpra, majd beletúrt a hajába. Megállapította, hogy vérzik. Egyedül volt.

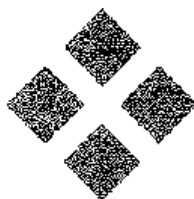
Kint, a kirakat előtt a rablók belefutottak a szomszéd negyed bandájába, akik ugyanazt akarták, amit ők: zsákmányt. Quraych látta, ahogy lerakják a rablott holmit, sértegetni kezdik egymást, majd a két csapat egymásra ront.

Szüksége volt a fején szétvert monitorra, hogy megértse, itt neki már semmi keresnivalója. Megvárja a verekedés végét, majd elhagyja ezt a helyet, és meg sem áll a reptérig.

Nem hallotta, hogy a háta mögé lép az üzlet tulajaja, egy 44 éves koreai egy ásóval felfegyverkezve.

„Absurdum, Te vagy egyedül hamisítatlan.”

(César Vallejo)

PÁRIZS, 5. KERÜLET, 7 ÓRA 30

Jocelyne a fürdőszobában volt.

Az agyveleje a falon. Tehát tőle jött az a lövés.

A puska a visszarúgástól nekiesett a falnak, és összetörte a csempét.

A kislány látni akarta, az ezredes meg sem próbálta visszatartani.

Szótlanul nézte egy pillanatig.

Aztán az ezredeshez fordult. – Ő volt a feleséged?

– Igen.

Csend.

– A feleséged meghalt.

– Igen.

Elraktározta az információt a kis fejében, és elment játszani a nappaliba az ólomkatonákkal, amiket a könyvszekrény polcain talált.

Az ezredes ott maradt. Dermedten nézte a holttestet. Időre volt szüksége, hogy túltegye magát a sokkon, amit az agyvelőkoszorú, a koponyaszilánkok és a plafonig véres csempe látványa okozott.

Magához vette a puskát. Kicsit megtörölte egy törölközővel. Jocelyne-nek nem volt többé arca. Csak egy szem, egy vörös golyó, amit már csak egy húscafat tartott, és egy tátongó üregbe lógott. Ez egykor egy száj volt, melyből annyi egyszerű és vigasztaló mondat érkezett.

„Hallasz, Henri? Ha elmész, végzek magammal!”

A feje bal oldala a jobb szemtől a fülig teljesen hiányzott.

Az ezredes szétnézett körülötte, de nem talált búcsúüzenetet.

– De mit is írhattál volna? – kérdezte halkán. – *Nem értem, Henri.* Ez volt szinte a jelszavad. Ezt írtad volna? Mint ez a kérdőjel, amit a véred formáz a falon. Azt hitted, itt fogok maradni, ugye? Ostoba.

Letörölt egy könnycseppet. A hangja remegett.

– Vagy az, amit mondtam neked. Az? Vagy az, ami történt. Vagy amilyen mindig is voltál, a rohadt depressziód... Vagy egy kicsit ez mind együtt.

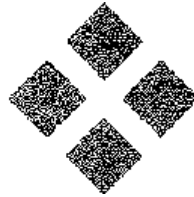
Az ezredes összetört. Főleg *maga miatt* volt szomorú. A megszokott élete miatt, amit most vesztett el ezzel a nővel. Jocelyne teljesen tőle függött, és így ő is függött tőle egy kicsit. Azzal nyugtatta magát, hogy most mindenki ezt a poklot éli át. És talán Jocelyne a legbiztosabb utat választotta, hogy megszabaduljon.

Az ezredes bement a nappaliba, megnézte a kislányt. Az nyugodtan játszott.

Átment a folyosón és bezárkózott a WC-be. Ott sírt, valódi zokogással és valódi könnyekkel, jó egy percig.

„Rosszindulatú, gonosz és mélységesen perverz az,
aki még a szántóföldek közepén is rosszat forgat a fejében!”

(Denis Diderot)

ISMERETLEN HELYEN, 8 ÓRA 35

Az ablaktáblákra és a kerti kunyhóra dobált Molotov-koktélok hatástalanul aludtak ki. A tűz nem terjedt át a házra. Közben még két menekült meghalt. Az öreg valószínűleg jól el volt látva lőszerral: folytatta a tüzelést, rendszeresen, minden irányba.

A főnöknek elege lett.

– Itt csak az időnkét vesztegetjük! – vetette oda.

– Végig kell vinnünk a missziókat! – válaszolt a helyettese. – Azt ígértük, az egész falut. Nem hazudhatunk, láttad!

– Az eredmény a fontos, *al-hamdu lilláh*³⁷. Senki nem jön majd ellenőrizni.

– A tévé be fogja mondani.

– Van azoknak egy csomó más dolguk, amit be kell mondani. A saját templomában kiirtott falut kell megmutatnunk, a zászlónkat a község-háza előtt, a kalifátusunk kikiáltását, a muzulmánok felszólítását az ellenállásra. Ennyi. *Inch'Allah!* Ha a zsernyákok most ideérnek, hiába csináltunk mindent.

A helyettese csendben maradt.

Mióta belefutottak ebbe a jól célzó hitetlenbe, bizonyos feszültség alakult ki köztük. Volt egy sebesültjük, és a lelőtt drón pilótáját sem találták meg. Semmi nem ment rendben.

Egyikük szemrehányást tett kollégájának, hogy miért kellett rálőnie Isára³⁸, a prófétára.

– Az csak egy hitetlen szobor! – védte magát. – Isát soha nem feszítették keresztre.

Mindketten hitetlennek nevezték a másikat, majdnem egymásnak estek. Régóta húzódozó konfliktus volt már ez köztük, eredetileg egy nő és egy szexvideó miatt. A főnök már majdnem elvesztette a türelmét, de végül sikerült a közeli közös ellenség ellen fordítania az agresszivitásukat.

Az iszlamisták végül csak megegyeztek. Egyikük hátramaradt, hogy továbbra is figyelje a lövész házát. A többiek a polgármesteri hivatalhoz mentek, hogy előkészítsék a felvételt.

A terroristák szinte mindenhol az országban magukra voltak utalva. Mindegyik sejt megkapta a javaslatokat a célpontokra, de a toborzás, a tervezés és a rajtaütés az ő dolguk volt. A lozére-i sejt, mint az összes többi is, az események nyomására lendült támadásba. Minden időrend felborult, kapkodva kellett összegyűlniük és megindulniuk. Szerencsére sok akciójukat, köztük ezt is, már jóval előbb megtervezték. Az elszigetelt falvakat választották célpontnak. A vezetőjük szerint vidéken nagyobbak az esélyeik a túlélésre, mert itt szinte mindenhol találnak élelmet és ivóvizet, és rendőrből is sokkal kevesebb jár erre.

Hajnalban leforgatták a propagandavideójuk második részét: hét fegyveres sorakozott fel a téren a fekete zászló alatt. A rendező egy muszlim szentbeszédet vágott be háttérhangnak. Aztán a főnökük hangosan és magabiztosan felolvasta a proklamációt, amelyben felszólították a muzulmánokat, hogy „minden eszközzel kezdjenek ellenállásba”.

Már az első felvétel jó lett,

A rendező gépre vitte, és összevágta az anyagot. Aztán megpróbált csatlakozni a 4G-s mobil internetével. De a számítógép kategorikusan jelezte, hogy nincs hálózat, amihez kapcsolódhatna.

A dzsihadisták egymásra néztek. Az ő telefonjaik se működtek.

– Mondtam, te *wjah zibi*³⁹, hogy műholdas kapcsolat kell!

– *Sir thawa*⁴⁰! A 4G az micsoda?

– Az az átjátszó antennákon megy, te hülye! Ha az antenna nem működik, a hálózat se.

A terroristák is a kommunikációtól függték, mint mindenki más. Egy technológiai rendszertől, ami épp most omlott össze.

Ennek így mi értelme van? Minek terrorizáljanak egy országot, ami amúgy is a káoszba zuhan?

El voltak itt szigetelve a hullahegyeik között, és senkit nem érdekeltek... Már mindenki egyenlő volt: mindenkin egyformán túlléptek az események. Megrémültek, ahogy megérezték feleslegességüket...

A főnök törte meg a tehetetlenség szörnyű érzését:

– Egyedül Allah menthet meg minket. A hitetleneknek meg kell érteniük, hogy meg fognak halni, ha nem hódolnak be neki. Folytatjuk! *Inch'Allah*, nincs szükségünk műholdra, hogy ezt megértessük velük.

Hogy meggyőzze őket, Isten nagyságáról üvöltött.

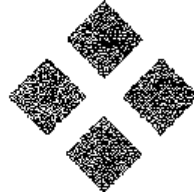
Majd kiadta a parancsot, hogy pakolják be az autókba az élelmet, amit a legközelebbi házakból összeszedtek.

Itt hagyják a falut, és átmennek a következőbe. A terrorjuk szóbeszéd útján fog terjedni, mint régen. Legjobban úgy élhetnek, ha folytatják a gyilkolást.

Amíg találnak benzint és falvakat, folytatni is fogják.

„Minden zajból felém a te hangod remeg.”

(Paul Éluard, Somlyó György ford.)

CHENNEVIÉRES-LÉS-LOUVRES, 9.00 ÓRA

Még nem tért magához a meglepetésből, hogy újra látja a napot. Sikerült neki. Kijutott a pokolból.

Először az egy méter keskenyre szűkült leállósávban haladt, hatalmas lángok és kiégett roncsok sora mellett. Azt hitte, soha nem ér véget. Egyik karjával az arca előtt, a járműre görnyedve tört előre, háttal a tűzvésznek, hogy ezzel is védje a babát. Csak ment és ment, és végül átjutott.

A háta égett. Azt hitte, meggyulladt a kabátja, és ő is elevenen fog elégni. Mégis átjutott. Végre meg tudott állni és visszaneézni. A többiek a nyomában voltak az elefánt mögött. De egy szélöket ráfújta a hídra a lángokat. Látta, ahogy a tűzfal előtt az állat felbődül, és visszafordul. Látta, ahogy ez a lángokból kiemelkedő nagy vörös sziluett rémült és apró üldözői felé fordul. Aztán minden eltűnt. A hidat elnyelte a tűz. Olyan forróság volt, hogy el kellett fordítania a fejét és tovább kellett hajtania, hogy ő ne égjen bent ebben a katlanban.

Egy kilométer után végre tényleg meg tudott állni. Meglazította a sálat, és megnézte a kicsit. Már halottnak hitte, de sértetlen volt. Csak aludt. Alice elmosolyodott. Finoman tette vissza a csecsemőt a hasához.

A homloka fájt. Érezte, hogy feldagadt, bár nem vérzett.

Még mindig nem volt biztonságban. Az autópálya el volt zárva. A szeme előtt kilométereken át sorakoztak a kiégett roncsok. Szánalom

nélkül hagyta hátra a robogót. Már amúgy is gyakorlatilag a vázon ült, és benzin is alig volt benne.

Előtte mindent elpusztított a tűz. Az aszfalton kezdett sétálni a roncsok, az olajfoltok és a ráolvadt műanyag között. Vigyázott, hogy ne lépjen üvegre, vagy a több ezernyi, tűztől eldeformálódott fémhulladék valamelyikére.

Jó egy órányi nehéz menet után már holttesteket is látott, és a szagukat is érezte. A Charles-de-Gaulle repülőtér mellett árnyak menekültek a roncsoktól. Hullarabló gyerekek.

Reménykedett, hogy ezek a hiénák nem vetik rá magukat. A legnehezebb az volt, mikor a kifutópályák alatt haladó végeláthatatlan alagutakon kellett átjutnia. A fal mellett haladt végig. Egy vészkijáratnál hangoikat hallott, de nem állt meg.

Az autópálya szántóföldek mentén haladt tovább. Jobb oldalt egy lángholó üzemanyagraktár mellett lépdelt el, aztán egy autópálya-pihenőhöz ért, ami tele volt elhagyott autókkal. Itt látott meg egy tűzoltót a kocsik mögött. Az ránézett, aztán elment.

Azon töprengett kimerülten, hogy letér az autópályáról. De minek? Ha innen elmegy, senki nem fogja tudni hazavinni.

Tudta, hogy még vagy száz kilométerre van a céljától... Tudta azt is, hogy már mindenki csak saját magával törődik, és itt nehéz lesz segítséget találnia.

De nem fogja feladni.

Tíz kilométernyi menet után, melytől már kegyetlenül fájtak a vízholdyagok a talpán, meglátta az ermenonville-i erdőt. Itt is üresen álltak az autók a pályán, de nem voltak kiégve.

Az Asterix Park magasságában már annyira szomjas volt, hogy el akart menni valami folyadékot keresni. A kockázat nagy volt, de nem volt választása. A kijárat felé ment, mikor egy kiáltást hallott. Megfordult, és meglátta a mosolyát. Nem akart hinni a szemének. Felkiáltott. Ez ő volt. Cédric átmászott a szalagkorláton, elesett, nevetve talpra ugrott, és felé futott.

– Állj meg! – kiáltotta Alice, felé nyújtva a kezét. Kigombolta kabátját. Cédric ekkor látta meg a babát. Térdre esett. A lány mellé letérdelt, a férfi a kezeibe fogta a fejét. Sírtak. Sokáig maradtak így összeölelkezve. A találkozás mindent elfeledtetett velük. Az egész országon végigsöpörő

káosz közepén keresték egymást. És mégis megtalálták. Már hárman voltak.

Cédric magával vitte feleségét és a babát. Néhány száz méter múlva a dugó felszakadozott. Csodával határosan az autójuk még mindig ott állt sértetlenül.

Beszálltak. Megfordultak a park bejáratánál, és elhajtottak Péronne felé.

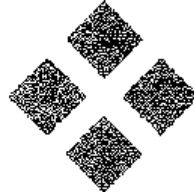
Mások is sétáltak itt észak felé a leállósávban. Mint valami zombizárándoklat.

A férfi gyorsan vezetett, hogy senkinek ne jusson eszébe megállítani.

Alice és Cédric szerették egymást. Még mindig nem hitték el, hogy sikerült. Fogták egymás kezét, és nem jutottak szóhoz. Szerelmük az egész éjszaka legőrültebb hősiességéhez vezetett. Bármi is vár még rájuk, azzal már hárman fognak szembenézni. Nem dőlt még el semmi, de tartották magukat. Innentől már együtt harcolnak, és ha kell, együtt halnak meg.

Az emberek első és utolsó függősége, a szeretet, megmentette őket az összes többitől.

„A másnap hercege az ördög.”
(német közmondás)

PÁRIZS, 13. KERÜLET, 10.00 ÓRA

– **H**é, kisasszony!

Fang Wu megfordult. A kb. 13 éves, sötét bőrű és éjfékete hajú fiú felé rohant. Mintha a fiatalasszony ott se lenne, nekiállt átkutatni a táskáját. Még azzal se fáradt, hogy elrabolja tőle. Az áldozat csak egy ázsiai volt, nem hitte volna, hogy bármit is reagál. De Fang hirtelen megpróbálta kirúgni a lábait. Nem esett el tőle, de elengedte a nőt. Cserébe sértegetni kezdte, és mellbe vágta. Most már le akarta tépni a táskát.

– Hé! – ordította Fang. – Segítsenek!

A nő erősen markolta a szíjat. Egy kínai feje tűnt elő a boltjából, majd rögtön vissza is húzódott. Egy szerencsétlen elefántcsontparti raktáros járt arra, és a fiatal nő segítségére sietett. Ahogy a támadó meglátta, teljes erőből húzni kezdte a ridikült, de Fang erősen tartotta. A fiú végül elengedte, és elmenekült. Ekkor érkezett meg egy tucatnyi kínai botokkal felfegyverkezve. Gondolkodás nélkül ütni kezdték az elefántcsontpartit, aki szintén futásnak eredt.

Az utcán egy Golf GTI állt meg a csődülettel szemben, és fényszórójával rájuk villogott.

Három férfi szállt ki belőle. A BAC⁴¹ járőre. Úgy tűnt, ebben a városrészben még valamennyire volt közrend.

– Mi folyik itt?

A botos kínaiak nem mozdultak. Fang szólalt meg:

– Semmi. Megpróbáltak kirabolni. Ők védtek meg.

A zsaruk érezték, hogy itt nem látják őket szívesen. A kínaiak elszánt arccal, csendben nézték őket, és nem rakták le a botokat.

– Oké, látom, minden rendben – szólalt meg Éric, a járőrparancsnok. – Elhagyjuk a helyszínt. Köszönet mindenkinek a segítségnyújtásért! Kissasszony, ha feljelentést kíván tenni...

Fang nemet intett a fejével.

– Kiváló. További szép napot!

Mindhárman beszálltak a Golfba, a kínaiak félrehúzódtak, ők meg elhajtottak.

– Láttad ezt, azt hittem, megesznek minket?

A másik kettő nevetett. A Golf kifordult az Italie sugárútra. Kétségtelenül ez a negyed volt a legnyugodtabb a városban. A járőr a főutakat próbálta biztosítani, ahol az emberek összegyűltek, hogy megbeszéljék a helyzetet. A legőrültebb pletykák keringtek: azt beszélték, hogy az ENSZ egyik helikopterét Pontoise felett francia vadászgépek lőtték le. Sokan el akartak menekülni a lángok és fosztogatók martalékává vált városból. Mások semmi pénzért nem indultak volna el. Vissza lehet-e állítani a rendet és az áramszolgáltatást a kerületekben? Részben visszavenni az ellenőrzést a helyzet felett? Senki nem tudta, de mindenki beszélt róla. És persze ettől nem változott semmi.

– Kik voltak ezek? Khmerek? Laosziak?

– Ki nem szarja le? Mi a különbség?

– Nem tudom, csak kérdeztem.

Az autó az Italie sugárúton haladt. Minden nyugodtnak tűnt.

– Az biztos, hogy ők nagyon felkészültek. Van mivel megtisztítaniuk a vizet és eloltaniuk a tüzeket. Biztos vannak fegyvereik és aggregátoraik is...

– Mindenesetre a szélsőbal itt nem fogja játszani az agyát...

– Na, az biztos. Azok mi vagyunk, akiknek mindig többet kell dolgozniuk, hogy aztán ezek szét tudják osztogatni...

– Ja, az ázsiaiak azt csinálják, amit nekünk is kéne. Igazuk van!

Lassan mentek körbe az Italie téren. Volt ott néhány tüntető, vagy inkább járókelő, aki nem tudta, hol is gyűlhetne össze.

– Ha *semmit* nem láthatsz előre, fel kell készülnöd *mindenre*. Ez a megoldás. Egyik haverom vett egy házat vidéken, egy kisebb erőddé alakí-

totta át, és hihetetlen mennyiségű élelmiszert halmozott fel. Fegyverei vannak, önellátó, hónapokig képes kihúzni... Rá akart beszélni, hogy én is kövessem a példáját.

– És?

– Hát, eddig ő tűnt hülyének. Most már én.

A Golf a Gobelins útra hajtott.

– Senki nem áll készen egy ilyen szarságra. Mi még úgy-ahogy rendben vagyunk. Évek óta látjuk, mi megy itt. De a jól fésült kisembereknek az aktatáskáikkal meg a 10 eurós kávéjukkal és croissant-jukkal, akik repülővel járnak, és hotelben laknak, na, nekik vicces lesz.

– Az biztos.

– Mit fognak ezek csinálni nélkülünk, meg a bankkártyájuk és a pszichológusuk nélkül?

A Golf a Saint-Marcel, Arago és Port-Royal sugárutak kereszteződéséhez ért. A rendőrök hirtelen egy elefántot láttak eltrappolni balra mellettük. Az óriás a lábába ragadt üvegszilánkokkal rohamtempóban érkezett a Port-Royalon. Úgy tűnt, a kereszteződésnél hezitál kicsit, majd egy komor üvöltést hallatott, és a Gobelins úton folytatta a vágát. A gondozójuk körülbelül éjfélkor nyitotta ki az elefántketrecet. Castor és Pollux nagyon hamar elszakadtak egymástól.

– Mit csináljunk, leszedjük?

– Hülye vagy? Láttad, mekkora? Beleeresztesz három tárat, és még mindig csak sántítani fog...

– És miért akarod megölni? Nem ettől fog helyreállni a közrend.

A távolodó állatot nézték.

– Az állatkertből szökhetett meg.

– Óriási károkat tud okozni.

– Ez nem az ő hibája. Elzárták, és nehéz gyermekkorra volt.

A másik kettő röhögésben tört ki.

– Ráadásul ez az elefántoknak csak egy nagyon kis része. Ne általánosítsunk...

Ebben a pillanatban egy lövés repesztette be a szélvédőt. Majd egy második. Nem próbálták kitalálni, honnan is jöhetett, inkább visszatolattak a Golfal, majd csikorgó kerekekkel megfordultak, és visszaszáguldottak az Italie út felé.

– Bassza meg, ez közel volt! Jól vagy hátul?

– Igen. Gyorsíts, gyorsíts!

A téren az emberek menekültek. Itt is rosszra fordultak a dolgok. A Golf az Italie II. bevásárlóközpont előtt állt meg. A három rendőr karszalaggal, fegyverrel a kezében szállt ki. A bejárat előtt az emberek segítségért kiáltoztak.

– Lőnek a bevásárlóközpontban, lőnek!

A zsaruk az épület mellett helyezkedtek el.

– Oké fiúk, együtt maradunk!

Eddig a legnagyobb gondjuk a szinte mindenhol lángra lobbanó tüzek voltak. Meg voltak győződve, hogy tervezetten gyújtogattak. Vagy a terroristák, vagy a bandák, vagy talán a szélsőbal. Tudták, hogy a tűzoltók leterheltek, más meg nem tud megküzdeni a tűzzel.

Hirtelen egy helikopter hangja hallatszott. Katonai gép volt, függőlegesen ereszkedett le egyenesen a tér fölé. A zsaruk hunyorítottak, és az arcuk elé kapták a kezüket. A jármű egy helyben maradt a levegőben, körülbelül hat méterre a földtől. Tucatnyi ember csúszott le róla gyorskötélen, mint a filmekben. Teljes felszerelésben, nehézfegyverekkel. A zsaruk arca felragyogott.

– A hadsereg! Fiúk, a hadsereg!

A helikopter újra a magasba emelkedett. A zsaruk a katonákhoz rohantak.

– Rendőrök vagyunk!

– Danjou százados, 2REP⁴², 1. század.

Katonás. Ez volt a helyes kifejezés. Őszinte tekintet, kemény kézfogás.

– Százados, örülünk, hogy látjuk! Lövéseket adtak le a bevásárlóközpontban. A sugárúton lesből ránk lőttek, körülbelül 500 méterre innen.

– Értettem.

Az emberei felé fordult.

– Ellenséges elemek az épületekben. Mozgás! Fokozott figyelem mindkét oldalon!

Jelt adott, mire mindannyian megindultak a bevásárlóközpont felé. A 2REP, az egyik legkomolyabb alakulat... Kipucolják ezt az egész szarfészket. A katonák az épület hosszában tüzelőállásba helyezkedtek. Ketten közülük egy nehézgéppuskát cipeltek.

A BAC emberei az oldalukon maradtak.

– Civilek! Mögénk, fedezékbe! Hagyják már el a teret, basszák meg!
A csataterőről szétszóródtak a bámézkodók. A zсарu úgy örült, mint egy kisgyerek. Szerinte is ez volt az egyetlen megoldás a helyzetre.
– Nem akarom letörni a lelkesedését – szólalt meg a százados –, de...
– Támadás! Támadás!
Golyók süvítettek. A katonák lehasáltak, majd rögtön visszalóttek.

A századosnak nem volt ideje, hogy elmondja az érkezéséhez vezető folyamatokat. Néhány órával ezelőtt a tábornokát fogadták a vezérkarnál, amit a bennfentesek csak Kommandanturnak⁴³ hívtak. Konkrétan a vezérkari főnökkel állt szemben. A találkozó légköre feszült volt. A fiatal tábornok ambiciózus volt, és hű a hagyományokhoz, tehát főntről nézve kissé veszélyes. Az öreg ötcsillagos meg szabadkőműves, és a miniszterelnök egyik legközelebbi bizalmasa.

– Tennünk kell valamit, tábornok úr!
– Az utasítások egyértelműek: nem avatkozhatunk közbe.
– Ezek az ön utasításai, tábornok úr, vagy az államtitkáréi?
Az öreg dühbe gurult.
– Kifelé! Vegye úgy, hogy le van tartóztatva!
Úgy tűnt, mintha a másik csak erre várt volna. Megindult a kijárat felé, aztán visszafordult.
– Mi nem csak a rezsim védelmére esküdtünk fel, tábornok úr! Tisztelem, tábornok úr!

Tisztelgett, majd kiment.
Magára maradva a hadsereg főparancsnoka ököllel vágott rá az íróasztalra. A keze remegett.
A vezérkar passzivitásával szemben a fiatal tábornok tanúsította az egyetlen ellenállást.

Ez idő alatt a 2REP városi harcra specializálódott 1. százada a sissonne-i tábor erre kiépített utcáin gyakorlatozott, Aisne megyében. Parancsnoka Danjou százados volt. A *Licorne* és a *Serval*⁴⁴ hadműveletek veteránját tábornoka először értesítette a vezérkarnál tett látogatása lefolyásáról. Ő levonta a következtetéseket, és felsorakoztatta a legjobb raját. 11 katona az őrmesterrel együtt. Kifejtette nekik, hogy a lelkiismeretére hallgatva, saját felelősségére hű marad katonai esküjéhez, és

országa civil lakosságának védelmére siet. Azt is elmondta, hogy szándékosan megszegi a főparancsnokság utasításait. A 4RHFS⁴⁵ egyik Garacal helikoptere, ami velük gyakorlatozott Sissonne-ban, vállalta, hogy Párizsba viszi őket. Felajánlotta az embereinek, hogy nemet mondhatnak a küldetésre. Egyikőjük se élt vele.

– Nagyon jó. Most rögtön indulunk, és gyorskötélen ereszkedünk le oda, ahol a terep erre alkalmasnak tűnik. Van kérdés?

A 2REP-ben a katonák nem kérdeznek. Most már itt voltak Párizs szívében, teljes felszereléssel és fegyverzettel, piros pont irányzékukkal a falat pásztázva.

A távolban láttak egy fegyverest az autók mögött futni. Kiáltások. Felhívások átcsoportosításra. A századosnak úgy tűnt, az ellenség hadrendbe áll. Talán túlerőben vannak.

– Egy nagyobb tömeg érkezik! – kiáltotta valaki.

Senki nem tudta, mit keres itt ez a tömeg, de a helyzet kezdett melegedni.

– Változtassanak irányt, arra! Őrmester! 12,7 mm-es géppuskát tüzelőállásba a tér felé! Tizedes, fedezzen!

A három zsaru is segítette a manővert.

A két katona vidáman állította fel a nehézgéppuskát.

– Szembe, fiúk!

A zsaru néhány másodpercet habozott a kérdésével:

– Jön hamarosan az erősítés, százados?

A tiszt rámosolygott.

– Itt mi vagyunk az erősítés.

A zsaru nem értette.

– A helikopterünk nem jön vissza többet. A pilótát valószínűleg már le is tartóztatták.

Danjou százados látta a rendőrön a döbbenetét.

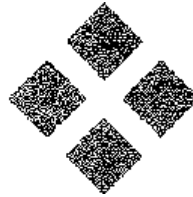
– Legyen nyugodt! Egytucatnyian vagyunk.

A százados mosolygott.

– És ismeri a jelszavunkat? Az ördög is velünk menetel⁴⁶.

„A szavak a mélység fölé fektetett deszkák, melyekkel áthidaljuk a gondolatainkat, és melyek nem tűrnek megállást, hanem csak áthaladást.”

(Paul Valéry)

PÁRIZS, 5. KERÜLET, 10 ÓRA 30

– **A** gonoszok bejutottak a kórházba, úgyhogy eljöttem onnan. Csak futottam és futottam és futottam. Senki nem akart segíteni. Voltak ott más gonoszok is. Tovább futottam. Megláttam az elefántot.

– Elefántot?

– Igen, egy nagyot.

– És aztán mit csináltál?

– Kicsit sírtam, mert eltévedtem. Volt ott egy park, olyan, mint felénk, a házuk mellett. Próbáltam csúszdázni egy kicsit, de nem volt jó. Aztán vissza akartam menni megnézni aput. De ott is gonoszok voltak. Megint futottam, aztán egyszer csak belefutottam a vízbe, és aztán nem emlékszem.

– Apukád nem ment veled?

– Nem. Én a többi gyerekekkel játszottam, ő egy szobában pihent. A gonoszok bántották.

– Biztos aggódik érted. Szeretnéd, hogy megkeressük?

– Nem.

Ez kategorikus volt, és meggyőzte az ezredest is, hogy ő se próbálja meg kidugni az orrát. Főleg addig, amíg tele van a környék „gonosszal”.

– Megvédsz? – kérdezte a kicsi.

– Igen. Katona vagyok.

- A feleséged a gonoszok ölték meg?
- Nem. Magát ölte meg.
- Furcsa.
- Igen, az.

Az ezredes megsimogatta a lány haját.

- Játszhatsz, ha akarsz. Bekapcsolom neked a tévét. Még volt áram, de valószínűleg már nem sokáig. A tévében csak sorozatok, reklámok, meg előző napi hírblokkok mentek. Számos csatornát már nem lehetett fogni. Az ezredes rátalált egy Mickey egér rajzfilmre, és otthagya. Majd leült az íróasztalához, és bekapcsolta a laptopot. A műholdas internetkapcsolata, amit az unokája telepített fel neki, nagyon lassan működött. Nem sikerült megnyitnia a szokásos híroldalait. A friss hírekben, legalábbis abból, ami bejött belőlük, a pápa felhívása volt a címdalton. Azt mondta, a „gyermekeihez” szól Franciaországban. Röviden, mindenki ártatlan volt, az ország maga viszont rendkívül bűnös. A „tömegek” igazságra szomjaztak. Nem szabad az iszlámot általánosítani azzal, ami a napokban történt, ellenben a katolikusok nagymértékben felelősek a helyzetért. Az egész az élet elpusztításához érkező államrend kérdése volt, és a jövő kiváló nemzedékébe vetett reményé. Az ezredes azért ebben kételkedett. Tovább folytatta a keresést, és ráakadt Bruno Fourier „ünnepélyes” beszédére, amit éjfél körül töltöttek fel a netre. Rákattintott a videóra. Kíváncsi volt, hogy most meddig fog elmenni. Fourier egyedül volt, fáradt arccal, egy kivilágítatlan irodában. Az elemlámpa fényénél elmondott beszéde úgy hangzott, mint valami öngyilkosság előtti vallomás.

*„Minden most dől el, számotokra is, akik engem hallgattok.
Az igazságtalanság halott, de ti még itt vagytok.
Ti tudjátok alakítani a jövőt, a jövőnket.
Ne hagyjátok senkinek, hogy elvegye a történelmeteket!”*

Ez rövid volt... Az ezredes ennél konkrétabb információkra vágyott, hogy tudja, milyenek a túlélési esélyei. A közösségi oldalakon folytatta a keresgélést, és majdhogynem véletlenül akadt rá a legjelentősebb úgynevezett „náci oldalra” Az unokája is állandóan erről beszélt. Azt hitte, a

gép soha nem tölti be a lapot, annyi ideig tartott. Aztán megjelentek a tűzvézsek fotói és a városi káosz videói szinte mindenhol az országból. A legfontosabb hír itt is egy beszéd volt. Egy barna hajú és égszínkék szemű fiatal nő szónokolt, akiről már ő is hallott. Régebben a Katolikus Ifjúsági Világtalálkozó egyik szervezője volt, majd mikor elege lett belőle, ő lett a *Terra Nostra* szóvivője. A páneurópai szervezet működése kissé a maffiáéra hasonlított: tagjai összetartottak, nem riadtak vissza az erőszaktól, és hittek saját felsőbbrendűségükben. Céljuk az összes nem-európai kitoloncolása, és az „árulók” felelősségre vonása volt. Már számtalanszor feloszlatták és elítélték „terrorizmusért” és „emberiesség elleni bűnökre uszításért” így a szervezet illegalitásban működött.

Az ezredes szerint a lánynak óriási előnye volt a szépsége. Kemény nézése és az arcán lévő forradás miatt egy valkúrrre hasonlított. Ariane-nek hívták, és eléggé hasonlított arra a képre, ami Jean d’Arc-ról élt az emberek fejében. Fiatal volt, vallásos, büszke és elszánt, mintha egyenest Isten küldte volna őt az égből... Kiváló paraméterek. De az ezredes mégse bízott meg benne teljesen: kétségtelenül túl szép volt, és így olyan erényekkel is felruházták, amikkel nem bírt. Már csak neveltetése miatt sem bízott a krízisek által kitermelt néptribunokban. Talán ő volt Dante sovány és mogorva nőstényfarkasa, aki a pokolra jutók körül ólálkodott.

A beszéd már el is kezdődött, „kisebb csúszással”. A kép rossz minőségű, vágásoktól szaggatott volt, de a hang jól szólt. A fiatal lányt mutatták az emelvényen, mögötte néhány kisportolt aktivistával. Mintha egy kampányrendezvényen lett volna valahol. Nem látszódott, hogy valódi közönséghez beszél, vagy csak a szüleikhez. Átlagos rendezés. Viszont a szónok tehetséges volt. Erős hangja, hosszú haja, vad elszántsága... Ez így együtt lenyűgöző volt, és senki nem bújhatott ki a bűvköréből. Nem csodálkozott a sikerén. Úgy szólt Franciaország lelkéhez, ahogy senki más nem mert.

„ Azt hiszitek, veszítettünk?

Elveszíthetünk egy országot, egy örökséget, egy gazdaságot, egy civilizációt. Mind múlandó, és már mind halott. De azt nem tudjuk elveszíteni, amilyenek vagyunk. Mi vagyunk a nép. És ez a nép hozza létre az országát, az örökségét, a gazdaságát és a civilizációját.

Ha a nép megmarad, minden mást visszaszerzünk!”

Hosszú taps.

„A népnek azt tanították, hogy ne létezzen. Azt tanították, hogy hogy tagadja meg önmagát, hogy hajtsa le a fejét.

Mindent megtettek hogy megöljék, és a nép mindent megtett, hogy meghaljon. De ma ez a hamis állam elbukott. Ez egy csoda, egy történelmi esély! Itt kezdődik az újjászületésünk. A népünk végre szabad, és soha többé nem fognak minket leigázni! Esküszöm, ha még egyszer el akarnak tiporni, előbb meg kell, hogy öljenek!”

A tömeg kiabált és tapsolt. A hősi halál boldogsága. A háborúnál és a vérnél semmi nem izgatja fel jobban a tömeget. A bennünk lakozó fenevad könnyen felébred, míg fiatalok vagyunk. Az ezredes már csak tudta, egykor ő is katona volt. De most már csak öreg, és magányos.

A videó lefagyott egy pillanatra, majd eltűnt. Jeanne d’Arcnak megszakadt az internetkapcsolata. Mire a kép visszatért, a színpad üres volt, csak valahonnan kívülről hallatszódtak kiáltások. Jó sok adás kimaradt.

Hirtelen minden kikapcsolt. A világítás, a hűtő, a tévé... Csak a sötétség maradt. Már számított rá.

Bezárta a laptopját, és már azt is bánta, hogy kinyitotta. Az utópia vagy a fegyverek? Egyik világban se akart élni. A kislány vagy az unokája? Nem akart választani közülük.

Nem akart már több beszédet hallgatni. A szavak üresen csengtek neki...

Elővett egy antik gyertyatartót, és egyenként gyújtotta meg benne a gyertyákat egy öngyújtóval. A kislány elbűvölten nézte. Az asztalon hagyta a kandelábert. A kicsi visszament az ólomkatonákhoz.

Kint a háború hangjai viszont valóságosak voltak, és egyre közeledtek.

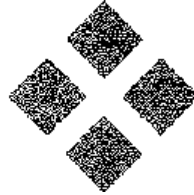
Az ezredes egyszerre csak rádöbbsent, hogy egy 12,7 mm-es géppuska szól. Nem túl közel, de nem is messze. A hadsereg, valószínűleg. Ki akart menni. Aztán a kislányra gondolva meggyőzte magát, hogy mégis otthon kell maradnia. Pedig arról álmodott, hogy kimegy egyenruhában. Hogy az emberei tisztelegnek és engedelmességek neki. De nem tudta, mi is történik kint, hogy ki lő kire ebben a pillanatban.

A kis tetőtéri ablakhoz ment. A géppuska sorozatai a Kalasnyikov jellegzetes kattogására válaszoltak. És másfajta lövések, rövid hármas sorozatok is hallatszottak. A hadsereg fegyverei. Durvult a helyzet. Délszláv stílus, ahogy a gyalogságnál mondták.

Hát eljött. Megkezdődött a párizsi csata.

„Egy használaton kívüli világ elpusztításában segédkezem.”

(Aragon)

ISMERETLEN HELYEN, 11.00 ÓRA

Justin Létang a tehene holttestére borulva zokogott.

Még érezte a szagát, de már hideg volt. Egy holstein-fríz. A Mignonne, a kedvence. Tőle néhány méterre egy összetört kisteherautó, az eleje vérben úszott. A falu villanszerelőjétől lopták el. Az éjszaka közepén áttörték vele a rét kerítését, és a tucatnyi tehén közé hajtottak, akik két kilométerre legeltek a farmtól. Legalább hármat elütöttek. A szerencsétlen állatok elfutottak, de a jármű utolérte őket, és szétzúzta a lábukat. Megpróbálták magukat a földön vonszolni, de a gyilkosok újra teljes sebességgel hajtottak nekik. A Mignonne orrát majdnem kettévágták, és széles vágások voltak az oldalán, a farán és a pofáján is. Bozótvágó kés nyomai, egyértelmű volt.

A csendőrök kiérkeztek. Az egyik tehén még megpróbált felállni. Meg kellett neki adni a kegyelemdőfést. Justin még az erdőben volt, nem szóltak neki azonnal. Az apja tudta, mennyire szereti az állatait, és tartott a reakciójától.

Justin 47 éves volt, gyermekkorától szülei farmján dolgozott. Tudta, tudta ki tette ezt... De nem értette, *hogyan* lehettek rá képesek.

– Ez akkor is nagyon gonosz dolog volt – mondta két zokogás között, miközben a Mignonne-t simogatta.

– Szegény öreg... Miért, miért tették ezt veled, he? Mindig olyan szép voltál. És én nem voltam ott, nem, nem voltam veled, hogy segíthessek...

Érted, Justinnek jobb dolga volt, aludt a hülye, aztán fát vágott a bolondja. Nem gondoltam rád...

És Justin sírt, csak sírt...

Damien Bernard későn ébredt. Jól aludt, mélyen és hosszan. Lärmát hallott az utcáról. Vitának tűnt. Felhúzta alkalmi ruháit – egy bordó pulóvert és egy farmert, ez volt minden, amit a kisboltban talált, hogy lemenjen megnézni, mi történik. Éhes volt. A pultosnőt az ajtóban találta, ő is kifelé figyelt. Alighogy köszönt neki, máris szigorúan nézett vissza rá.

– Fizetnie kéne, uram, és elhagyni a szobát!

Már megint idegen volt.

Látta kint a csendőröket egy csoportosulás közepén. A hangulat feszültnek tűnt. Hallgatózott.

– Szóval mi a francot fognak csinálni, he? Mit várhatunk maguktól? Ezek azt tehetnek, amit csak akarnak, és nekünk kussban kell túrnunk?

– Megindítjuk a nyomozást – válaszolt egy csendőr. – Törvényesen kell eljárunk, ennél nem tehetünk többet.

– Törvényesen! Azt hiszi, tehetnek valamit a rohadt törvényeik Létang bácsi állataiért? És még idejönnek basztatni minket a lefoglalásaikkal? Menjenek csak hozzájuk, sokkal több gázolajuk van, mint nekünk!

A könyvelő nem értett mindent, de az az érzése támadt, hogy itt is utolérte őt a káosz. Az is feltűnt neki, hogy a fogadóban már nem volt többé áram.

– Ez a menekülttábor – magyarázta neki a pultosnő. – Évek óta mondjuk, hogy ennek rossz vége lesz. És ezzel, ami most az országban történik, még erősebbnek érzik magukat. A szokásosnál is jobban. Úgy tűnik, ők kínozták meg a Létang család marháit, fel tudja ezt fogni? Daniel magán kívül volt.

Kint egy hatalmas termetű favágó ragadta magához a szót:

– Az az igazság, hogy maguk képtelenek minket megvédeni! De majd mi megvédjük magunkat, ha így állunk! Megtaláljuk, akik ezt tették, és fizetni fognak!

A La-Queue-les-Yvelines-i csendőrök már megszokták ezeket a dühkitöréseket. Mindig ez volt, amikor probléma adódott a táborral. Hogy egyáltalán oda tudjanak menni, erősítést kértek a jouars-i és maule-i

őrsöktől, de azok is tele voltak munkával. Egyébként is tudták, hogy nem számíthatnak valami nagy eredményre. A civil szervezetek közbeavatkoznának, és évek múlva a három fiatal megúszná felfüggesztettel... A lakosságnak egyre jobban elege lett az impotenciájukból, és nem volt nehéz megérteni őket.

De senki nem vette észre, hogy az „igazságszolgáltatás” már úton volt. Justin Létang már nem sírt, és eljött a rétről. Vörös szemekkel ment végig a csirkék és a macskák között, egészen a szülei pajtájáig. A házban az anyja rosszul volt. Nehezen lélegzett, a szomszéd próbálta megnyugtatni. Daniel, az apja, a csendőrségen volt a feljelentés miatt.

Justin beszállt a traktorba. Remegett. Beindította, és kihajtott az útra.

Kezeivel a kormányt szorítva tett meg két kilométert a farm és a falu között, majd újabb hármat a falu és a menekülttábor között.

Leengedte a traktor villáját, és embermagasságban előre döntötte az acélfogakat.

A tábor az út mellett terült el jobboldalt. Elfoglalták és tönkretették hozzá a szántóföldet. Senkit nem kérdeztek meg, hogy engedélyezik-e. Egy kész dzsungel volt, amit már többször próbáltak felszámolni, és amit civil szervezetek működtettek úgy-ahogy. „Szegénységben élnek, az biztos – mondta az anyja –, de tele van bűnözővel, tolvajjal és csavargóval.” Mióta a tábor állt, Justintól már háromszor loptak üzemanyagot, de vittek akkumulátort, kerítést, szerszámokat és drótot is. Korábban erre nem volt példa. Nem beszélve az eltűnt kutyájáról.

Justin letért az útról, és egyenesen a sátraknak hajtott.

Látta, ahogy az emberek kitódulnak belőlük, és futásnak erednek. Ekkor jött rá, hogy képtelen lesz felismerni a Mignonne gyilkosait. A villa átszúrt egy bádogviskót, és lerombolt egy menedéket. A lakók kiabáltak, és menekültek a traktor útjából, amit képtelenek voltak megállítani. Menekültek Justin Létang haragja elől. Voltak ott lakókocsik meg egy személyautó is. Justin meg volt róla győződve, hogy azokat is lopták. Dobálni kezdték a vezetőfülkét. Justin a gázon tartotta a lábát, és tartotta a 30 km/órás sebességet, ami ideális volt a romboláshoz, és elég gyors ahhoz, nehogy valaki megpróbáljon felkapaszkodni a felhágóra.

Ekkor dörrent el egy fegyver. Itt volt az ideje távozni. A tábor végében a traktor áttört egy kerítést, és egy olyan területen folytatta útját, ahol a civilek deszkákat és különböző anyagokat tároltak, és felhúztak

néhány barakkot is. Justin visszanezett. Futottak utána, de messze voltak. Nem tudták utolérni. Rémült volt, de megbosszulta a Mignonne-t. Ebben a pillanatban egy fiatal nő lépett ki egy előregyártott épületből. Justin túl későn fordult vissza, a nőt felnyársalta a villa. Döbbenet rántotta félre a kormányt és fékezett, közben a nő tágra nyílt szemeit és a villát markoló kezeit nézte. Nem tudott megállni, különben meghal. Felle rázta a villát, mintha egy szalmabálától akarna megszabadulni. A nő arcára rémes grimasz ült ki, úgy tűnt, elvesztette az eszméletét. Justin felemelte a villát, előre döntötte, és megint megrázta... A nő még mindig ott volt, és őt nézte. Vért hányt. Justin Létang megállította a traktort. Egyenesbe hozta a villát, leengedte a nőt a földre, figyelve arra, hogy nehogy összezúzza a lábait. Hátratolatott. A borzalmas, véres villa végre kijött a testből, ami mozdulatlanul terült el oldalra. A szemtanúk üvöltöttek, néhányan a traktor felé kezdtek futni. Pillanatnyi kábulat után Justin újra beindította a gépet, kikerülte a testet, és gyorsított. Egy férfi néhány méteren keresztül bele bírt kapaszkodni a felhágóba, de aztán el kellett engednie,

A traktor áthajtott egy patakon, majd egy köves úton ment tovább.

Justin Létang meggyötörten hajtott el. Mit tett? Mégis mit tett?

A traktor az erdő felé robogott.

Milyen bűn, milyen óriási bűn...

Megbosszulta a Mignonne-t, de most a tábor, a tábor fog bosszút állni.

A faluban a feszültség egyre csak nőtt. A csendőrökön túlhaladtak az események. Megértették, hogyha megpróbálnak lefoglalni valamit, fizikai ellenállásba fognak ütközni. A benzinkutas rájuk se hederített.

– Azt adok ki, amit én akarok, és annak, akinek én akarom!

A falu jó része a benzinkúton állt sorba, vagy megrohanta a kisboltot, hogy felkészüljön a hiányra. Az emberek konzervekkel és palackos vizekkel töltötték meg a bevásárlókocsijaikat. A tulaj üvöltött velük, hogy korlátozások vannak, és kiürülőben vannak a készletei, de senki nem volt hajlandó az áruja nélkül elmenni. Ez volt a pánik kezdete.

A téren egy kis csoportnyi ember még mindig arról beszélt, hogy behajtják a számlát a menekülteken és védelmezőiken. Dühösek voltak. Szóba kerültek az előző hónapban külföldi aktivisták által szervezett „Refugees Welcome” tüntetés incidensei, melyek zavargásba torkolltak a

faluban. „Egy ember sem illegális” skandálták a felvonulók, mielőtt összeverték egy járókelőt, aki szerintük nem értett velük egyet. A menekültek a középső ujjukat mutogatták, és megpróbálták a lányokat fogdosni. A szervezők szinte kizárólag németek voltak, főleg nők. Öregasszonyok és fiatal punkok, maximális világsajnálattal a szívükben. A pultosnőnek eszébe jutott, mit mondott a felvonulásról az egyik törzsvendége:

– Ezek átváltottak a „Heil Hitler”-ről a „Refugees Welcome”-ra. A lényeg mindig ugyanaz: úgy szállnak meg minket, hogy meg sem kérdezik, mi mit szólnak hozzá.

A könyvelő kiment a térre, és elvegyült a tömegben, hogy meghallgassa, miről beszélnek.

A főútról egy autó száguldott be, és egy pánikba esett, vérző arcú ember szállt ki belőle.

– Megtámadták a farmomat! Megtámadták a farmomat!

A harag helyét megdöbbenés vette át. Mi ütött ezekbe? Miért lendültek támadásba? Még nem is csináltak velük semmit.

– Ezek a terroristák! – üvöltötte valaki.

A csendőrök megpróbálták nyugtatni őket.

– Most már tényleg elég! Gyerünk! – kiáltotta a favágó.

De nem kellett sehova menniük. Megérkezett a tábor.

Az utca végén nagyjából száz ember rávetette magát az autókra és a kirakatokra. Menekültek, antifák és a szociális bérlakások népe vegyesen. Botokkal és kerítéslécekkel voltak felfegyverkezve. A falusiak szembeszálltak velük. Sértések röpködtek, majd kövek és üvegek is. A könyvelő ezt már nem várta meg. Hátat fordított a tömegnek, és elmenekült, pontosan afelé, ahonnan a faluba jött.

Az emberek állatokká váltak. Itt is, mint mindenhol máshol, káoszba borult a vidék. Országszerte ilyen jelenetek játszódtak le.

A könyvelő az úton futott végig. Látta azt az örültet a kertjében, aki a saját veteményesét dülta szét. Az emberek megőrültek. Egyszer már elmenekült az örület elől, és most megint ezt akarta tenni. Minden pénzt megadott volna azért, ha újra összefuthatott volna az orosz kamionossal...

De most egyetlen menekülési lehetőségnek csak az erdő tűnt.

Hirtelen heveny rosszullét fogta el. Villámgyorsan guggolt be a fák közé, hogy kijöjjön belőle egy rendkívül folyékony, végtelennek tűnő hasmenés... Amúgy is kissé hipochonder volt, így rögtön arra gyanakodott, hogy a fogadóban kapott el valamit. Ráadásul a riasztófegyverét is a szobában felejtette. A számlát is elfelejtette kifizetni, de azt legalább nem jön utána senki behajtani.

– Uram?

Felugrott. Egy férfi jött felé az úton. A könyvelő felhúzta a nadrágját.

– Fel akarom adni magam, uram. Fel akarom adni magam a csendőrségen.

Mögötte kissé távolabb egy traktor állt keresztben az úton.

– Tudja – kezdte válaszát a könyvelő, arrébb lépve az ürüléktől –, jobb, ha most nem megy a faluba. Én is onnan jövök, és...

– Én öltem meg.

Damien Bernard nem értette.

– Nem készakarva, de megöltem. Így történt. Meg akartam bosszulni az állataimat, nekimentem a tábornak, és felszúródott a villámra.

A könyvelő figyelmesen végigmérte. Gumicsizma, kantáros munkásnadrág, zavarodott szemek és kócos haj. Kissé egyedinek tűnt, de nem bolondnak.

– Tényleg megtette?

Meglátta a traktor véres villáját.

– Ez egy szörnyű bűn, nem igaz?

A könyvelő nem tudta, mit is felelhetne. Justin Létang elindult a falu felé.

– Figyeljen – állta útját a könyvelő –, ők már ott vannak. Ha most megy oda, magát is megölik.

– Felvállalom, amit tettem!

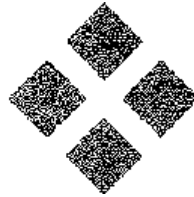
– Nem ez a kérdés! Maradjon itt egy kicsit, a csendőrök kimennek, és lenyugtatják a népet, aztán visszamehet. Le kell higgadnia mindkét félnek.

Na, kiből lett a békeközvetítő... Elveszve egy ismeretlen erdőben, egy jámbor gyilkossal, a vidéki vérbosszúk sűrűjében. Este kilenc óta a hétköznapi élete tele lett meglepetésekkel.

Végül sikerült meggyőznie Justin Létang-t, hogy várja ki, amíg csillapodik a helyzet. És legfőképpen hogy a másik irányba induljanak el.

*„Egyedül van. Csak neki játsza tiszta és elveszett zenéjét,
A fáradozása hasztalan, a szépsége holnapra halott lesz.”*

(Henry de Montherlant)

PÁRIZS, 7. KERÜLET, 11 ÓRA 30

Jawad már órák óta a Palais-Bourbon téren helyezkedett el, a Nemzetgyűlés déli bejáratával szemben. Az IKEA parkolójából elhozott robotgóval úgy hajtott rá az N2-es főútra, hogy közben egy rendőrrel sem találkozott. Aztán végigment Bourget mellett, majd Párizs felé tartott a kilométer hosszan elhagyott gépkocsik sorát kerülgetve. Épphogy csak át tudott hajtani a körgyűrűn, mielőtt a hatalmas tüzek lehetetlenné tették volna a bejutást. Majd végighajtott a Flandre sugárúton, aztán a La Fayette úton, ami viszonylag nyugodt volt, hogy utána egész éjszaka részt vehessen az utcai harcokban Párizs központjában. Harcolt az Opera és a Concorde téren, az Invalidusoknál, végül a Nemzetgyűlés körül folyó összecsapásokban. Itt is voltak bőven a testvérei közül, de az ellenséges katonák közül is.

Jól befészkelte magát Kalasnyikovjával a tag-ektől borított Törvény szobra mögé, de közben rendszeresen hátra kellett pillantania a Bourgogne útra. Ekkor látta meg a távolban a felé haladó, feketébe öltözött férfit. Jawad belenézett távcsövébe, látta, ahogy a férfi vállához emeli a fegyverét, a lövés kék füstjét, aztán már nem látott semmit.

Vincent Gite leeresztette a fegyver csövét, és folytatta az előrenyomulást.

Kezdetben a metró alagútjában haladt zseblámpája fényénél. Ezt hitte a legegyszerűbb közlekedési módnak, de csalódnia kellett: az állomások a város összes szerencsétlenjének menedékéül szolgáltak. Ráadásul a csőtörések és a szétvert tűzcsapok vize leszivárgott az alagutakba is. Amikor a fekete víz már a könyökéig ért, elege lett abból, hogy csatornapatkányt játsszon. Az első adandó alkalommal feljött a felszínre egy szervizfolyosón.

Négy kilométernyi menet után, miközben készen állt rá, hogy tüzet nyisson bárkire, aki meg akarta volna állítani, elérte harmadik célpontját, a legértékesebbet. Az Élysée, a Beauvau és a Matignon⁴⁷ paloták már a lázadók vagy a tüntetők kezén voltak, de a kapcsolataitól tudta, hogy nagyobb krízis esetén hol gyülekeznek a kormánytagok, a döntéshozók és a tanácsadók. A hadsereg vezérkarát kellett először evakuálni, de aztán rögtön az Invalidusok-Concorde-Tuileriák háromszög biztosítására küldték az egységeket, hogy onnan szervezzék meg „a civil irányítás” tagjainak helikopteres, vagy talán vízi kimenekítését. Egyesek a vincennes-i kastélyt emlegették mint az új kormányzati központot. De semmi nem volt biztos. Mielőtt megszakadt a kommunikáció, a kapcsolata a flottánál kitört komoly zendülésekről beszélt. A tűzvészek Párizs ezen pontján is olyan hevessé váltak, hogy a helikopterek repülése gyorsan abbamaradt. Ejtőernyősöket kellett ledobni, akiket a környéken tömörülő terroristák tüze fogadott. A forrása szerint a katonák és a politikusok a Nemzetgyűlésbe húzódtak vissza.

Abban bízott, hogy a képviselők között talál néhány ismertebbet, akik rászolgáltak a kivégzésre. Tudta, hogy ezek már úgyis csak a másodlagos célpontok: az átmenetileg megbízott elnök és a fontosabb miniszterek kétségtelenül már messze voltak, az elnök meggyilkolása után azonnal kimenekítették őket.

Gite elgondolkodott. A katasztrófát régóta várjuk, felkészülünk rá, de mikor eljön, akkor értjük csak meg, hogy senki nem bír olyan gyorsan cselekedni, hogy utolérje.

De még ha nem is tudott mindenhol ott lenni, a saját reformját azért végre akarta hajtani. A nemzetgyűlés feloszlata régi álma volt... Ennél tovább nem gondolt. Sok rendőr és ejtőernyős lehetett körülöttük, plusz még a terroristák... Ez egy öngyilkos küldetés.

Elképzelte az ország vezetőit valahol távol, a katonák mögé bújva a feleségükkel és gyerekeikkel... A hatalmukat elvesztették, őket már nem engedik visszatérni, az biztos. De ezt leszámítva megúszták, nagyon is megúszták. Sokkal nagyobb biztonságban vannak, mint bárki más. És ki tudja? A hadsereg fedezékében nyugodtan kivárhatják, amíg a káosz kitombolja magát, aztán majd újra prostituálják magukat, segílyt és ígéreteket ajánlva a népnek, hogy újra uralkodhassanak felette...

Gite annyira azért nem hitt ebben. Minden meg fog semmisülni, túl sokan hálnak meg, nem lesz többé nép... Ami Franciaországgal történik, megtörténik majd máshol is. És szerintem a hadseregnek valószínűleg elege lesz abból, hogy egy maroknyi bukott karrierista komornyikját játssza. Még ha eddig nem is tűnt úgy, hogy ez nagyon zavarná őket.

A dzsihadista holttestét nézte, akit az előbb lőtt le. Ez egy jel volt: van még egy értékes célpont a falak mögött. Több holttest hevert az Egyetem utca macskakövein a Nemzetgyűlés nagy szürke kapuja előtt. A rácsok mögött látta a palotát, a díszudvart, az Emberi jogok gömbjét, de egy élő lelket sem.

Fourier óta Gite érezte, hogy a vér súlya elnehezíti lépteit. Megértette, hogy a tetteknek nincs olyan jó ízük, mint az álmainak... Hogy a Földön semmi nem tudja kielégíteni. Hogy a mértéktelenség csak elémelyíti. A szenvedély ízetlen volt, és a magányos oroszán kissé fáradt.

A távolban észrevett egy helikoptert, ami elrepült a város felett.

A lövöldözés miatt kiürült negyed nyugodtabbnak tűnt a többinél. Előreszegezett gépkarabéllyal haladt előre az épület mellett a Briand úton. A Bourbon-palota északi oldaláról hangfoszlányokat hallott. Egy tömeget látott, ami a lépcsőkre kirakodott előre az oszlopok alatt. Civilék. Úgy tűnt, az épületbe akartak menekülni, de az ajtók zárva maradtak. Mögöttük az összetorlódó járműveket nyaldosó hatalmas lángok zárták le a Concorde hidat.

Gite nem sokat törődött velük, folytatta lépteit. Elhaladt a nagykapu előtt. A másik oldalon akart keresni egy bejáratot.

– Uram!

Egy férfi nézett rá a résnyire nyitott nagykapun át.

– Vigyázzon, radikalizálódott személyek vannak a környéken!

Gite-et szórakoztatta a nyelvezet. Rámutatott a holttestre a szobor lábánál.

– Tudok róla. Abból ott már kiöltem a radikalizmust.

A férfi odanézett.

– Végzett mindenkivel, aki ki akart innen menni. A kollégái azt akarták, hogy itt várjunk. Nem akartak fellépni ellene.

Gite közelebb lépett.

– A kollégáim?

– A katonák. Húszan lehetnek bent. Parancsra várnak.

– Az épület biztosítva van?

– Belülről igen. De körbevették a terroristák. Én elhúzólok innen. Inkább egyedül próbálok szerencsét, minthogy itt dögöljek meg, mint egy patkány.

Gite csak most ismerte fel őt. Egy államtanácsos volt, Bruno Fourier barátja. Az öltönye most is kifogástalan volt.

– Engedjen be előbb! – kérte Gite. – Csatlakoznom kell az egységemhez. Jelentem nekik, hogy a déli kijárat meg lett tisztítva.

– Jöjjön!

A férfi kinyitotta a kaput, aztán rögtön ki is ment.

– Sok szerencsét önnek!

– Egy pillanat! – felelte Gite. – Megismertem. Ön Brunu Fourier közeli munkatársa, nem igaz?

– Valóban.

– Nemrég összefutottam vele.

Úgy tűnt, a férfi el van ragadtatva.

– Kimenekítette?

– Így is mondhatjuk.

– Most hol van?

– Azt hiszem, a pokolban, és jól érzi ott magát.

A férfi rögtön más szemmel nézett Vincent Gite-re. A gyakorlója, a viselkedése, a komor tekintete és ez a lőfegyver... Menekülni akart, de kővé dermedt. Gite rászegezte a fegyvert, és ridegen beszélni kezdett.

– Az evolúció kétféle típust részesít előnyben, tudta? A menekülőt és a gyilkost. Azt nem, aki habozik.

A másíknak nem volt ideje végiggondolni. A fegyver felemelkedett, és a lövedék áthatolt a fején.

A test eldőlt. Gite egy pillanatra ránézett. Vér ömlött kifelé a homlokán lévő lyukon.

Mindez hiábavaló volt.

Erre vajon a terroristák is rájöttek?

Békében a gyilkosok uralják a médiát, de háborúban a névtelenségbe süllyednek. Hasztalanná válnak, bármelyik oldalon is állnak. Hogy ne gondoljanak erre, előre kell menekülniük a bűnbe. De így is csak az örület apró szilánkjai maradnak, feloldódva az általános káoszban.

De a többiek, a normálisok, a passzívak? Ők nem menekültek el? Bűntelennek maradni egy ilyen társadalom szemében, na az egyenlő volt a hazaárulással. Ha meg akarta menteni az országot, könyörtelennek kellett lennie. Aki megmenti az ellenséget, még ha az csak egy kislány is, a hazáját és a jövőjét öli meg vele. Gite úgy gondolta, hogy nagyapja nem volt elég bátor ahhoz, hogy könyörtelen legyen. Útközben azon tűnődött, hogy nem neki kéne-e a helyében lennie.

Aztán arra jutott, hogy majd az utókor eldönti.

Az utókor... azon tűnődött, milyen volt ez az ország, és milyen volt a régmúltban.

Itt volt a köztársaság szívében. Ott, ahol emberek haltak meg a hatalom megszerzéséért vagy megtartásáért. Mindent csodált, aminek köze volt valamely véres diktatúrához. Most azon tűnődött, hogy nem messze innen, a Jakobinus klubban mondta el Robespierre azt a mondatot, ami jelszavává vált. *Többre becsülöm a büszkeséget az üres tapsnál; ez a lelkiismeretem választása.*

Pontosan ezért folytatta. *Érte.* Ez volt az elátkozott lovag küldetése. A gyűlölet rablánc, de egyben dicsfény is, mondta valaki. Üldözési mániájában ő akart lenni a kegy a gonoszságban, és ezt a Szent Grált szenvedélye bugyraiban kereste.

Az előbb lelőtt terrorista ugyanúgy lelőhette volna őt, ezt pontosan tudta. De nem számított. A másik is végig akarta vinni a maga küldetését, és ő is ugyanazt akarta. Ugyanahhoz a fajtához tartoztak. És nem volt kétsége afelől, hogy ugyanabban az órában ér véget az életük.

És örömét is lelte az egészben. Ebben a világban a magafajták, az úgynevezett pszichopáták elemükben voltak. Míg a „normálisok” most kezdték megérteni, hogy itt nincs számukra hely, nekik ez a helyzet tökéletes volt.

Mosolyogva haladt át a díszudvaron. Már csak lépésekre volt tőle a nagy finálé. Mindenkinek a Nemzetgyűlésben kellett gyülekeznie. Mennyi katona lehet bent velük?

Hogyan fogjon hozzá? Próbálja meg először eljátszani a jófiút?

Elért a bejáráthoz vezető lépcsőkhöz, mikor egy erőteljes hang megállította.

– Állj! Ki van ott?

Gite felemelte a bal kezét.

– Önökkel vagyok! BRI. Végeztem az orvlövészrel, aki tűz alatt tartotta a bejáratot.

A hang hezitált.

– Jöjjön közelebb!

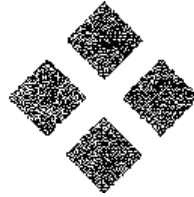
Gite felment a lépcsőn. Az ajtó kinyílt.

– Jöjjön be!

Vincent Gite eltűnt a végzete árnyékában.

„Minden ország, amely magával meghasonlik, elpusztul; és egy város vagy háznép sem állhat meg,
amely meghasonlik magával.”

(Máté 12:25)⁴⁸

MINDENHOL, 12.00 ÓRA

A harmadik napon a gazda halott volt, és mindenhol az ő nevét üvöltötték.

Állam, kormány, mentők, rendőrség, segítségnyújtás, biztonság... Mindegyikre ugyanaz az ijesztő csend volt a válasz. És a polgárok sírtak, mint a gyerekek. Senki nem jött a segítségükre.

Itt már nekik kellett cselekedniük. A színlelés ideje véget ért. Harcolni kellett a túlélésért. És az élelemért. Sokan nem érték meg a tavaszt. Franciaország nem állt erre készen. Nem állt készen az önvédelemre, és hogy elfogadja, hogy visszatért a túlélés kora.

A franciák elképedve és sokkosan vártak a csodára. De egy külföldi ország se gondolt a beavatkozásra egy ilyen kényes helyzetben. A „népfelkelés” őket is könnyen megfertőzhette volna. Csak tétlenül figyeltek. Tartottak néhány beszédet, megszavaztak néhány határozatot, és ennyi.

A világ összes örülete megállt Franciaországban, és ott is kellett maradnia.

Ott volt az összes szerencsétlen. Ott volt az a család a falujában, egyedüli túlélőként a halottak között.

Ha valaki volt olyan szerencsés, hogy felfogta, hogy a városokat elnyeli a káosz, és erre képes volt azelőtt, hogy áldozatul esett volna neki, talán vissza tudott térni a falujába, meg tudott tanulni egyedül

élni, átértékelni a prioritásait, elfelejteni a napokat és az időt, élni jogok és önérzet nélkül. Egyszerűen csak élni.

Ott voltak azok az emberek, elzárva az atomerőműben a szabotált magasfeszültségű vezetékek között, jól ellátva élelemmel és vízzel. És ott volt az erőmű kerítésnél a segítségért könyörgő tömeg is. Több ezer ember az összes környékbeli faluból, meg még messzebről. „Vizet, ételt, segítséget!... Védjétek meg!” Velük szemben a rácsok, a szögesdrót és az állig felfegyverzett csendőrkordon. Az igazgató véleménye ellenére is megtagadták a tömeg ellátását. A levegőbe kellett lőniük, hogy visszaszorítsák őket. De senki nem mozdult.

Ott volt az a csendőrparancsnok, aki egy ideig még bizakodott, mert az embereivel helyre tudta állítani a rendet a városában. Felfegyverzett civilek segítették őket. De alábecsülték a lakosság függőségét. Az ország belsejében hidegre fordult az idő. Felütötte fejét a pánik, és megrohanták az üzleteket. A nyugalomra felszólítás már semmit sem ért. Számptalan zavargás és egy pokoli tűzvész lett a végeredmény. Az emberek konzervekért mészárolták le egymást. A világon a káosz uralkodott. Már senki nem akarta megmenteni az államrendet. Néhány rendőr még megpróbált szembeszállni a törvénytelenséggel, igaz nem túl nagy lelkesedéssel. De ők se álltak készen, egyáltalán nem. Nem úgy, mint az a magas rangú tábornok, aki már a zűrzavar kezdetekor biztonságba helyezte az övéit. A menekülésük már jóval előtte elő volt készítve, mert ő is, mint még néhányan, *tudta*. És ott voltak azok a katonák, akik a zűrzavar éjszakaijában tanácstalanul kapaszkodtak a katonai esküjükbe. Volt néhány saját kezdeményezés, azokat azonban könyörtelenül elfojtották. Minden második közkatonára dezertált. Egyedül akartak boldogulni, életben maradni a szeretteiknek, a szüleiknek, a barátnőjüknek, a gyerekeiknek. A többiek csak a bajtársaiktól körülvéve érezték magukat elég erősnek. A parancsnokság nem törődött se a gyávákkal, se a dezertőrökkel, ehelyett azokat fenyegette hadbíróssággal, akik harcolni akartak.

Ott voltak annak az anyának a könnyei, aki egyedül maradt a gyerekeivel. Az apa elment élelmet keresni, és nem jött vissza többé. Már soha nem is fog.

Ott volt az a pszichológus, aki egyedül maradt a holttestekkel teli kórházban. És ott volt az a csavargó, akit elnyeltek a lángok. És ott volt az a sirály, aki egy bíró testéből lakmározott. És ott volt az az állatkerti gon-

dozó, aki a városban bolyongott. És az is ott volt, amit látott. Látta az iszlamisták fekete zászlóit. Látta a megtisztított városnegyedét, ahol a „hitetleneket” élve hajították le a tömbházak tetejéről. Látta a teljesen meghódított külvárosokat, a megerőszkolt nőket, a lefejezett gyerekeket. Látta a dugóban lemeszárolt autók hosszú sorát, akik kővé dermedve nézték a robogós terroristát, aki egy gránátokkal megpakolt mállhamellényben érkezett egyenletes sebességgel, és teljes nyugalommal csúsztatta gránátjait az autók alá.

A dzsihadisták meggyőzték magukat, hogy a rend majd helyreáll, a kamerák újra működni fognak, és a műüket végül valós értékén fogják elismerni. Tévedtek. A terrorizmus továbbra is csak egy apró részlet volt, a betegség egy tünete. A káoszban nem volt többé jelentőségük. Tévék nélkül a valóság a saját börtönébe zárta az embereket. Csak az számított, hogy van-e valakinek fegyvere. Senki nem tudta a legalapvetőbb érdekeit sem érvényesíteni fegyver nélkül.

A félelem uralkodott. A félelem vált a francia identitássá, az beszélt az emberek fülébe, az irányította az őrületüket. Eddig minden olyan stabil volt... Minden olyan tartósnak, megkérdőjelezhetetlennek, örökkévalónak tűnt...

És minden összeomlott. Semmi nem maradt belőle. Csak a félelem.

Az alakította ki az új korszakot.

És senki se tudta, milyenné alakítja.

A falvakban az aggregátorok aranyáron cseréltek gazdát. Senki nem akart már készpénzt. Benzín, kályhák, fegyverek váltak fizetőeszközzé. Felgyújtották mások készleteit, a raktárakat, az erdőket. Meglincseltek az üzérkedőket. Árkokat ástak. Az emberek többé nem tekintették polgártársaknak egymást.

Minden találkozásnál az életét kockáztatta az ember. A világ lecsökken a látóhatárra. A pletykák váltak tényékké, az értelem helyébe a félelem lépett. Nemsokára az emberek készek voltak meghalni napelemekért, forrásvízért, vagy egy bála szénáért. Nemsokára megértették, hogy pontosan mit jelent éhezni és fájni. Nemsokára a földek, a termés és az állatállomány örökre elvesztek. A víz mindenhol megfertőződött, és gyógyíthatatlan járványok söpörtek végig az országon. Nemsokára az emberek behaltak egy fertőzésbe, behaltak a szülésbe, behaltak bármibe. A gyógyszerek már nem biztosítottak nekik immunitást.

Véres összecsapások jelölték ki az új határvonalakat, az új értékeket és az új hűbértartásokat. Az emberek olyan vadul védték a földjeiket, a termést és a készleteket, mint a középkorban. Kérdezés nélkül lőttek a kóborló idegenekre, a városi menekültek tömegére, akik megkezdték vándorlásukat az országon keresztül, egy gigantikus és gyilkos exodust. Ezek a zombik olyan éhesek voltak, hogy már a golyóktól se féltek.

Végre megértették a dolgok valódi értékét. A vizét, a kenyérét, a családját.

A túlnépesedett, kevés tartalékkal rendelkező, vérző Franciaország területét ellepték a halál konvojai. A gettókból menekülő fegyveresek megöltek, megerőszakoltak és kifosztottak mindenkit, akivel csak kapcsolatba kerültek. Mindenhol bele lehetett futni ezekbe az új halálbrigádokba, a gyilkos robogókba, az állig felfegyverzett fosztogatóktól roskadozó pickupokba. Menekültek volna előlük, de nem volt olyan hely az országban, ahova el lehetett volna bújni. Ha túl akarták élni, előbb kellett löniük, felszólítás nélkül.

Eljött a rögválóság ideje, ahol a törvényeket figyelmen kívül hagyva lehetett gyilkolni.

Már benne éltek. A város elveszett, és a vidék is süllyedt.

A káosz egyre csak terjedt. Meg lehetett próbálni ellenállni, de megállítani senki nem tudta.

Ott volt a függőségek ijesztő sora, és azok kegyetlen sebeai...

Ott volt az a zöld hajú lány, aki sírva és elveszve zárkózott be a lakásába. Nem volt hajlandó menekülni, nem volt hajlandó kinyitni a szemét. Úgy kapaszkodott az eszméibe, mint kutya a halott gazdája sírjához. Ott voltak azok a zsaruk, parancsra várva, akik nem voltak hajlandók megérteni, hogy már nem jön több utasítás. Ott volt az az alkoholista, aki miután megitta a készleteit, lement az éjszakába, hogy keresen valamit a függőségére. De csak ütéseket, barbárokat és örületet talált, ami összemosódott a hallucinációival. Ott voltak azok a terroristák, akik arra ítéltettek, hogy elveszenek az ismeretlenségben, és akik ezt soha nem voltak hajlandók beismerni. És ott voltak azok a jómódú és elkényelmesedett francia polgárok, akik nem voltak képesek lemondani eddigi életükről, nem bírtak hozzászokni az elszigeteltséghez és az elha-

gyatottsághoz, képtelenek voltak egyedül gondolkozni és cselekedni, képtelenek voltak megérteni és alkalmazkodni...

És ott voltak azok, akik megpróbálták.

Ott voltak a katonák az Itálie téren, akik tudták, hogy nem kimeríthetetlen a lőszerkészletük, és látták fellobbanni a tüzekeket. A harcállásuk nem volt ideális, a terep túl nyílt volt, ki voltak téve a keresztűznek. Egyértelmű volt, hogy vissza kell vonulniuk, és hátrébb kell új állásokat foglalni.

– Cél száz méterre! Ellenséges elemek nagy számú civil között.

A terroristák maguk előtt hajtották egybefüggő sorokban egy napközti otthon gyerekeit és a kerület civiljeit. Úgy tűnt, néhányan önként vannak velük, és pacifista jelszavakat skandálnak.

– Mi mind terroristák vagyunk!

Minden dzsihadista egy túszt tartott maga előtt élőpajzsként.

– Egy lövés egy halott, százados úr?

– Nem lehetséges. Túl sok a civil.

– Civil, százados úr? Én csak ellenséges elemeket látok itt, százados úr.

– A felfegyverzett ellenséges elemekről beszélek. Adjon le figyelmeztető lövést!

A 12,7-es nehézgéppuska a levegőbe lőtt, a háztetők fölé.

A tömeg megtorpant. Néhányan menekülőre fogták, de nem mindenki. A dzsihadisták üvöltöttek, hogy induljanak meg előre, és puska-tussal ösztönözték őket. A tömeg újra megmozdult. Néhányan a katonákra huhogtak, ahogy a rosszul játszó focistákra szoktak.

– A hadsereg a nép ellen, a hadsereg a nép ellen!

A százados nem hitt a szemének.

– Ismétlje meg a figyelmeztető lövést! Közvetlenül a fejük fölé!

A 12,7-es most lejjebb lőtt. A tömeg tovább nyomult előre, már csendben.

Most már nagyon közel voltak.

– Ne lőjenek! – könyörgött egy rémült hang a tömegből.

A százados összenézett az őrmesterével.

– Tüzelésre kész?

– Igenis!

És máshol néha mégis volt remény a halottak között.

Ott volt az a zsarú, aki az egészséget elindította, és aki aztán feleségével és két lányával elrepült Saint-Pierre-et-Miquelon-ba⁴⁹, ahol az apósáéknak volt háza. Úgy tűnt, mindenki elfeledkezett róla, és itt teljes volt a nyugalom. Megkért mindenkit, hogy soha többé ne beszéljenek neki Franciaországról, összetörte a telefonját, majd elcsomagolta a tévéjét, és a kartont felvitte a padlásra. Begyújtotta az öreg fatüzelésű kályhát, és nekiállt palacsintát sütni.

Volt, aki újra felfedezte a családot, az élet értékét... A saját életét, és a feleségét. Ott volt az a nő, aki a kanapén szoptatta babáját, férje karjaiban. Ez a nő egy hős volt, de ezt soha senki nem tudta meg. Megelégedtek azzal, hogy éltek, és boldogok voltak.

Ott volt az a hihetetlen jelenet, amikor két elefánt egymásra talált a lángoló Notre-Dame előtt, ujjongva, bögve, egymáshoz dörgölözve, mintha más nem is létezne rajtuk kívül.

És ott volt az a paraszt, aki nem tudta magát túltenni azon, hogy gyilkossá vált, és az a könyvelő, távol otthonától, aki csak az erdőben érezte jól magát. Ott találkoztak egy emberrel, aki szintén ott próbált meg életben maradni, és már több éjszakát eltöltött kint. Mind a három egy kis patak partján ücsörgött, távol mindentől. A fegyveres azt mondta, hogy most ez az egyetlen dolog, amit tehetnek. Talán egyszer majd visszatér a nyugalom, de addig maga lesz a pokol. A két másik elgondolkozott, hogy nem tudnák-e itt tölteni az éjszakát, sőt hosszabb távra berendezkedni. Elkezdtek töprengeni a túlélésen, és hagyták, hogy az ösztöneik irányítsák őket. De már fáztak, és élelmük sem volt.

Nem tudták elképzelni, mi lesz holnap.

Csak reménykedhettek, mint mindenki más.

Néhányan még bizakodtak. Bízta abban, hogy Franciaország mélyén, legalul, a földben, a föld alatt, a gyökerekben van egy erő, mely eddig rejtve maradt, és most, hogy hirtelen ilyen nagy a veszély, hogy az ország saját magára omlik, majd felébred, elszabadul, és kifordítja sarkából a világot.

Mások nem bíztak már semmiben. Arra jutottak, hogy semmi sem tart örökké, minden halandó, az életük elveszett, az ország halott, és a nép nem létezik többé.

És legbelül senki sem tudott semmit.

„És mi sírdogáltunk, drágaságom.
Sírdogáltunk, mert magányosak voltunk.”
(J. R. R. Tolkien)

PÁRIZS, 5. KERÜLET, 12 ÓRA 30

A hang forrása és intenzitása alapján csak egy darab nehézfegyver nyitott tüzet.

Az ezredes már nem hallotta a helikoptert. Az ordítózást sem. A 12,7-es eltakarított mindent. A golyók fütyültek, és a hülyék elhallgattak.

Kiküldték volna végre az utcára a katonákat? De melyik oldalon harcolnak? Fogalma sem volt róla.

Rátört a harag. Úgy érezte, hogy elszalasztotta a végzetét. Kihagyta az utolsó esélyt a létezésre. Olyan volt, mint egy gyújtogató öngyújtó nélkül.

Sose szerzett róla tudomást, hogy a postaládájában lapult egy elsőbbségi levél, mely szerint meg kellett jelennie a hadsereg illetékes irodájában, hogy újra állományba vegyék tartalékos tisztként.

A kislány még mindig a nappali szőnyegén játszott, tudomást sem véve a külvilágról. Az ezredes inni akart a csapból. A víz piszkos volt és meleg. Megmosta az arcát. A halál súlya elterelte a tekintetét. Kis ideig felesége holttestére szegeződött, a szörnyűségből kibukkanó szemére, erre a szomorú fényszóróra, mely megmaradt a kegyetlen világnak.

Ez a szem Victor Hugó *Melankóliájának* egy részletét juttatta eszébe, melyet Jocelyne mindig idézett, és amin sokszor elsírta magát. A vers egy haldokló lóról szólt, aki nem bírta tovább a teher súlyát és gazdája

ütéseit. Az utolsó sorok a ló tekintetéről szóltak, fekete szeméről, *mely tele a végtelen sötét döbbenetével hol homályosan világít a dolgok szörnyű lelke...*

Az ezredes azt gondolta, hogy Jocelyne pontosan ugyanígy halt meg, anélkül, hogy bármit is értett volna. Mint egy gyerek, vagy mint az a szegény állat. Bátor volt? Nem tudta megválaszolni. Neki nem lett volna ehhez bátorsága, ezért azt szerette gondolni, hogy az öngyilkosság gyáva dolog.

Még mindig nem tudta elhinni, hogy Jocelyne képes volt rá. Ő, aki olyan kényes volt... Ily módon véget vetni a szorongásnak, nagy kaliberrel...

Halkan beszélni kezdett hozzá:

– Tudod, most történt először, hogy igazán meg tudtál lepni. Menjél, nem neheztelek rád! Nemsokára én is jövök. Megbocsájtok. Engem egy tekintet ölt meg. A mi kis Vincent-unk, igen. Nem kéne neked elmondanom, de azt hiszem, engem hibáztat. Mit csináltam már megint? Semmi különöset... Eljött, hogy megtudja, hogy vagyunk, talán segíteni a menekülésben, és látta, hogy megmentettem a kislányt. Mint ahogy egykor őt is megmentettem, mikor elhagyták és egyedül volt. Egy félvér, na és? Őt is befogadtam, és nem hajítottam a szakadékba azért, mert az apja egy igazi semmirekellő volt. Befogadtam, és már sajnálom, mert annyira embertelenné vált, hogy egy kislányt is halálra ítélne.

Bármit gondolsz, ez már csak ilyen. A nüanszok kora véget ért. A vadon a legkisebb esélyt sem hagyja a magamfajta állatoknak a túlélésre. A kifinomult állatoknak. Ebben a világban már csak tiszták lesznek és tisztátalanok. Én ebbe nem illek bele. Én nem fogom feladni se az árnyalatokat, se a lelkemet.

Úgy hiszem, büszke leszel rám. Egyedül fogok meghalni, egy emberi érzésért. Egy érzésért, ami már nem létezik a ragadozók világában. Ezen a napon egy könnyörtelen emberfaj lép a helyembe.

Meg fogom látni századom végóráját. Egy barbár kor sötéttségét. És nem állok rá készen.

Nem gondoltam, hogy ez eljön. Egy gazdasági csődöt talán, egy recessziót mindenképpen. De nem egy ilyen összeomlást. Most már tudom, hogy itt van, és nem fogom túlélni. Ezt túlélni sok szerencse kell,

meg egy kis tehetség. Te is tudod, hogy nekem sose volt egyik sem. Ebben a világban csak szélsőségesek lehetünk.

Az emberi arcom itt már elavult.

Csüggedés és a fásultság közt félúton tért vissza az ezredes a nappaliba. Kint a 12,7-es elhallgatott.

A polcokon négy vagy öt napra elegendő konzerv. A kikapcsolt hűtőből már a romlás büze áradt. Az ezredes a kanapéra hanyatlott. Maga mellé tette, a fegyvert.

Fáradt volt.

Félt.

Mindennek vége...

A kikapcsolt tévét nézte. A képernyő alatt már nem látta a mindig világító kis piros fényt, az élet jelét. A kijelző már csak egy fekete szem volt. Ez a kis szem úgy nézett rá, mint Jocelyne szeme. Ez az állat is hangtalanul múlt ki.

Az ezredes a fürdőbe vezető folyosóra nézett, majd a három retesszel bezárt bejárati ajtóra. Csak a zsákutcák.

Néha elmenekülhetünk a képzeletünkbe, de nem akkor, amikor a környezet így fojtogat. Erre már gyerekként rájött. A gyerekszobában olyan hősök lehetünk, amik csak akarunk, de a játszótéren a többiek, az erősebbek és a lányok között visszaváltozunk azzá a nyápic kisgyerekké, akik valójában vagyunk. A valóság mindig győz.

Meg akarta magát győzni, hogy legbelül ez a világ már nem is érdekli, nincs vele dolga, untatja. Mint mások családi fényképalbumai.

De ez nem így működött. Az életbiztosítására gondolt...

Az ezredes túl gyengének érezte magát... A külső erők jelentéktelenné tették. Már csak erre az ajtóra tudott gondolni, és a puskára meg a kislányra. És hogy mit kéne tenni a lánnyal és a puskával, amikor az ajtó enged a külső nyomásnak, vagy mikor majd kigyullad az épület.

Tudta, hogy a kódzárás ajtó senkit sem állít meg. A csimpánzgolyókat a szekrényben hagyta. A 12-es puska mellett döntött. Egyet vagy kettőt magával fog vinni a túlvilágra.

– Húzd el a reteszt, nagy gonosz farkas, és az őzgida pofán fog rúgni!

Már csak a szerencsés nyertesre kellett várnia.

Ki fog először belépni? A gonoszok? Vagy más gonoszok? Vagy az unokája... Ezt a lehetőséget kizárta. Már nem volt unokája. Számára az unokája egy roncs volt, a gyűlölet, a bosszú és az örület keveréke, egy elfajzott vad, egy veszett kutya, egy magányos farkas. Egy emberi vadállat.

Ennek a történetnek az a morális tanulsága, hogy nincs morális tanulsága. A moralisták megölték a realistákat, a valóság meg megölte a morált. És ennyi. Senkinek nincs kibúvó.

Megpróbálja kimenni? Hova? Már menekülni sem tudott, a kislány megakadályozta ebben. Nem hagyhatta ott. Felelős volt ezért az elhagyott kismadárért, ezt érezte. Így most kimerülten várta a halált a kánapén, ahogy egész életében tette.

A kezei közt volt a fegyver. A kulcs a semmihez. A hullára gondolt a fürdőszobában, és irigyelni kezdte. Mindig is irigyelte Jocelyne-t a sekélyes gondolkodásáért. Hogy lehet ennyire figyelmen kívül hagyni a külvilágot...

Egy puska a kézben a legrosszabb felhívás az öngyilkosságra. A töltött fegyver az ezredesnek olyan volt, mint egy szirén éneke, egy nő szája, maga az ördög... Ő is veszélyesnek találta, úgy érezte, hogy fokozatosan a fegyver rabjává válik. Ott volt az abszurdan örült kísértés, hogy megfordítsa a csövet, megcélozza az arcát, meghúzza az elsütőbillentyűt, és szétrobbantsa a fejét. Tudta, ha gyorsan cselekszik, a gondolata nem tudja visszatartani. A fegyver képes lett volna győzni.

Talán Jocelyne is így halt meg, véletlenül. Vagy majdnem.

De az ezredes élőknek akarta mutatni magát a pokoli árnyaknak. Kivárt, mint mindig. Legrosszabb esetben talán elmarad a vég. Egyedül, ujjaival a hideg fegyvert markolva, már sajnálta ezt a világot, mely eddig annyira bosszantotta... A hipermarketek, a média, a közönségesség világát, mindenfajta elhivatottság, háború és cél nélkül. Az ideális értelmetlenséget.

A kislány még mindig játszott. Az ezredesnek már csak ő maradt. Tudta, hogy megöregedett, és egyszer el fog jönni ez a nap. Hát most elérkezett.

Közelebb volt már Istenhez, mint az emberekhez. Még sosem érezte ennyire, hogy már csak csontból és porból van.

Gondolatban suttogott magának.

– Egy szegény tehetetlen lélek vagyok, aki egy holttestet hurcol magán... És nemsokára *már csak nem is holttest leszek, hanem egy nem tudom micsoda, aminek nincs is neve*. Valami ásvány. Egyfajta folyó alján felejtett kő. És végül szétmorzsol az idő, elszakadok a folyó fenekéről, és örökre a vízben fogok sodródni az új idők szörnyű áramlataival.

Ránézett a lányra. Ő volt a jövője, már csak ő maradt neki.

Eszébe jutott, hogy még a nevét se tudja.

– Henri-nek hívnak – jelentette ki az ezredes. A keresztnéve ennyire még nem csengett barokkosan.

A kicsi gondolkodott egy pillanatig. A szülei, akik sose szerették, olyan nevet adtak neki, amit ő nem szeretett.

Arra gondolt, hogy most újat találhat ki magának, ami jobban illik ehhez az új életéhez. Arra a rejtélyesen varázslatos szóra gondolt, amit most olvasott a könyvespolc egyik könyvének borítóján.

– És neked mi a neved? – kérdezte az ezredes.

Ránézett elszánt zöld szemével, melyben ott csillogott a naivság és a remény, de egyben a fájdalom és a titok is:

– Gerilla.

Megjegyzések

[←1]

Sig Sauer SP 2022: a francia rendőrségnél rendszeresített maroklófegyver.

[←2]

Inspection Générale de la Police Nationale: a rendőrség belső ellenőrző osztálya.

[←3]

Párizs egyik gazdag elővárosa.

[←4]

Száraz fehérbor.

[←5]

Franciaországi terrortámadások 2015-16-ban.

[←6]

A francia hadseregnek a rendvédelmi erők támogatására belföldön bevetett alakulatai.

[←7]

Franciául „déséquilibré” így becézik a hivatalos közleményekben és a médiában a magányos terroristákat.

[←8]

Magyarul: jelents fel egy rasszistát.

[←9]

Ha Allah is úgy akarja (arab).

[←10]

Gumilövedékes fegyver.

[←11]

Párizsi elővárosi vasút.

[←12]

Illegális bevándorlókat segítő szélsőbaloldali szervezet.

[←13]

Az antifasiszták kemény magja.

[←14]

Compagnies Républicaines de Sécurité: rohamrendőrség.

[←15]

Villámcsődület, figyelemfelkeltő akció.

[←16]

Francia állami hírügyenökség.

[←17]

A Münchener Konferencián egyeztek bele 1938-ban a franciák cseh-szlovák szövetségesük feldarabolásába, hogy elkerüljék a háborút a németekkel.

[←18]

Párizs központi sugárútja.

[←19]

Utalás Custer tábornok Little Bighornnál lemészárolt csapataira.

[←20]

Az elnöki rezidencia.

[←21]

Groupe d'Intervention de la Gendarmerie Nationale: a csendőrség kommandója.

[←22]

1944-ben egy partizántámadásra válaszul a németek betértek a falu lakosságát a templomba, és rájuk gyújtották azt.

[←23]

„Túl alacsony, föld. Felhúzni, felhúzni!”

[←24]

Eltávolítjátok? (orosz)

[←25]

Eltávolítod.

[←26]

Játszani akartok? (orosz)

[←27]

Eltávolítod. Vagy én távolítalak el téged.

[←28]

A Nagy Francia Forradalom 1792 és 1794 közötti időszak.

[←29]

Porte de la Chapelle: volt városkapu a Párizs körüli erődrendszeren. Jelenleg közlekedési csomópont és metrómegálló.

[←30]

A CRS nevének kifacsarása.

[←31]

Marseille főutcája.

[←32]

Utalás Jézus halálának evangéliumi történetére.

[←33]

Mindhalálíg (latin).

[←34]

Ókori görög hős, aki először kezeivel, majd fogával kapaszkodott a perzsa hajóba, hogy megakadályozza az ellenség menekülését.

[←35]

Illyés Gyula fordítása.

[←36]

Hagyományos muszlim fejfedő és ing.

[←37]

Istennek hála (arab).

[←38]

Jézus arab neve.

[←39]

Faszfej (arab).

[←40]

Baszd meg! (arab).

[←41]

Brigádé anti-criminalité: civil ruhában és civil autókkal járőröző rendőri egység.

[←42]

2e Régiment Étranger de Paraclutistes: az Idegenlégió ejtőernyős ezrede.

[←43]

Eredetileg a Franciaországot megszálló német hadsereg párizsi parancsnokságának a neve.

[←44]

Francia intervenció Elefántcsontparton és Maliban.

[←45]

4e Régiment d'Hélicoptères des Forces Spéciales: a különleges erők helikopterezrede.

[←46]

Az ezred indulójának a refrénje.

[←47]

Az elnök, a miniszterelnök és a belügyminisztérium székhelye.

[←48]

Károli Gáspár fordítása.

[←49]

Francia tengerentúli terület Kanada partjainál.

GUERILLA: Le jour où tout sembrasa by Laurent Obertone
Copyright © 2019 by Laurent Obertone
Published by arrangement with Editions Ring.

ISBN 978-615-5374-33-3

Magyar kiadás:
Kárpátia Stúdió Kft.
1015 Bp. Csalogány u. 12.

Felelős kiadó: Szakács Árpád
Felelős szerkesztő: Szakács Árpád

Fordította: © Ofella Balázs
Idézetek: Almássy Ferenc
Borítóterv, grafika, műszaki szerkesztés:
Tóth Mihály, Tóth Gábor
Korrektúra: Balikó-Vass Gabriella

Nyomda: Séd Kft.
Felelős vezető: Dránovits Anna

Tartalomjegyzék

ELŐSZÓ

1. NAP

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

2. NAP

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

[31](#)

[32](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[36](#)

[3. NAP](#)

[37](#)

[38](#)

[39](#)

[40](#)

[41](#)

[42](#)

[43](#)

[44](#)

[45](#)

[46](#)

[47](#)

[48](#)

[49](#)

[50](#)

[51](#)

[52](#)

[53](#)

[54](#)

[55](#)

[56](#)

[57](#)

[Copyright](#)